

HOVORY S LASENICEM

*Otázky kladl a odpovědi zapsal
Vladislav Kužel*

(v redakčním zpracování D. Ž. Bora vydalo nakl. TRIGON v Praze 1993; předmluva Jan Solovjev; první vydání)

Slovo k čtenářům

Dostává se vám do rukou kniha, jejíž rukopis byl ukrýván přes padesát let. Mezitím se časy změnilly, mnohé z toho, co bylo nebezpečné být jen vlastnit, je dnes vyloženo na knihkupeckých pultech a hrozí nás zaplavit množstvím informací, z nichž mnohé jsou nejen bezcenné, ale často i zavádějící. Kniha „Hovory s Lasenicem“ je vynikající a potřebné dílo. Vydáváme ji pro okruh členů nové Universalie v omezeném nákladu pěti set číslovaných výtisků. Naše zodpovědnost končí zveřejněním textu. Za další akce si zodpovídá každý sám a podniká je na vlastní riziko. K textu jsme připojili dvě nevelké studie, autorsky připsané Lasenicovi. Díky iniciativě Mistrova žáka k nám znovu promlouvá zakladatelská osobnost českého hermetismu, Petr Kohout z Lásenice, zvaný Pierre de Lasenic.

Jan Solovjev
Vladislav Zadrobílek

...

Vždycky to byl pro mne spíš *pan profesor*, než Vláďa, přestože jsme byli opravdoví přátelé až do *hrdel a statků*, jak říkával. Oslovoval nás *mládenci* a choval se k nám jako k členům rodiny. Když o něm MUDr. František Věle s úctou mluvil, říkal mu *Starý pán* - a také ne Vláďa. Vladislav Kužel měl velký smysl pro řád, systém, věcnost; dovedl klást otázky „na tělo“ a přitom byl nadán intuicí, láskou shovívavou k člověku, dovedl odpouštět jako málokdo a měl obrovský smysl pro humor. Začínal jako profesor na Slovensku v Dolném Kubíně, potom působil v Nové Pace a později v Příboře, kde se v únoru roku 1935 seznámil se svou budoucí ženou Boženkou a v červnu téhož roku se s ní oženil. V letech 1938 až 1942 učil v Ostravě. Odtud se přestěhoval do Turnova, kde působil na Odborné škole šperkařské až do roku 1957, kdy odešel do důchodu a přestěhoval se na samotu Klůčky u Turnova. Tam žil až do své smrti v roce 1965.

Když Vláďa něco dělal, dělal to vždy celou svou bytostí a „konec korunoval dílo“. Stalo se někdy, že některý z jeho kolegů ve škole onemocněl a on musel převzít jeho hodiny: nikdy to nebylo pouhé zaskakování. Jeho učitelská zodpovědnost k žákům ho vždy nutila k velmi důkladné přípravě. Viděl jsem dva jeho sešity příprav pro hodiny matematiky: mohla to být perfektní učebnice pro odborné školy. Když po kolegovi převzal vyučování dějin umění se zřetelem na šperk, byla výsledkem učebnice *Dějiny šperku pro odborné školy*, později schválená a vydaná Pedagogickým nakladatelstvím. Kvalitu jeho odborných znalostí později ocenilo nakladatelství Artia, pro něž napsal obrazovou monografii *Kniha o šperku*, která vyšla německy. Tolik o důslednosti a zodpovědnosti, s jakými podnikal každou svou práci.

Do společnosti československých hermetiků *Universalie* přivedl Vláďu Dr. Oldřich Eliáš, o němž *pan profesor* říkával, že to byl vysoce vzdělaný pán, velmi inteligentní, s nímž bylo možno na vysoké úrovni diskutovat na jakékoli téma: žertem ho nazýval „Naučný slovník na dvou nohách“. Dr. Eliáš měl celý život strach z infekce a nakonec na infekci v koncentračním táboře zemřel. Vláďa začal jezdit do Prahy někdy kolem roku 1934; vím, že byl v březnu roku 1935 na Lasenicově přednášce „O mysteriu oběti“. Představte si začínajícího kantora, který celou polovinu svého měsíčního příjmu utratí za byt a jednu cestu měsíčně z Příbora do Prahy: v sobotu odpoledne nasedl na vlak, celou neděli strávil cílevědomým vyptáváním a hovorem s Mistrem Lasenicem, noc prospal ve vlaku a ráno opět začínal vyučování ve škole. Lasenic tuto oběť patřičně oceňoval a snažil se Vláďovi věnovat co nejvíce nedělního času. Pan profesor měl připravené otázky; celý měsíc přemýšlel, nač se bude ptát, a Lasenic ve své dobrotě ochotně odpovídal. Jeho odpovědi byly přesné jak zákony, křišťálově jasné jak desatero, a poněvadž bral svou povinnost učitele vážně, byl po celodenním dotazování tak unavený, že s úsměvem říkával: „Po těch hovorech s Kuželem je člověk tak vypumpovaný, jak po třech svatebních nocích najednou.“

Přišel rok 1938 a manželé Kuželovi museli narychlo uprchnout z Příbora, který připadl Sudetům. Tehdy Lasenic nabídl Vláďovi nouzové dvouměsíční útočiště ve vile „Vytoužená“ v Hodkovičkách. Tam a ve vile v Káraném se scházel užší kroužek *Universalie*, jehož členy byli Dr. Oldřich Eliáš, pan S. K., Vladimír Rohlíček, Alois Sedláček, Julie Stejskalová, Ing. Teyrovský, Dr. František Váhala a Ing. Josef Zavadil. V Hodkovičkách přečkali Kuželovi až do Vláďova jmenování profesorem v Moravské Ostravě. V čase, kdy Vláďa už učil v Ostravě, přijel za ním třikrát, vždy na týden, Mistr Lasenic. Jejich společná fotografie je z té doby. Myslím, že podstatná část „Hovorů“ vznikla právě tehdy. Vláďova obětavá žena a pomocnice paní Boženka přepisovala nejen „Hovory s Lasenicem“,

ale také záznamy studií a prací, které podnikali v Universalii. Je třeba zmínit i Vládův podíl na realizaci tarotových karet, které nakreslil přesně podle Lasenicových dispozic. Než se Kuželovi rozloučili s Ostravou, varoval je jasnovidný Lasenic: „Z tohoto bytu se odstěhujte, tady to bude rozbito.“ A to se také později stalo.

„Hovory s Lasenicem“ byly psány několik let po Čapkových „Hovorech s T. G. M.“. Vládovi přátelé z Universalie se smáli, že píše „Hovory s T. G. Lasenicem“, ale čas dal *panu profesorovi* za pravdu. Lasenic zemřel a každý sebemenší autentický záznam jeho slov má dnes cenu zlata. Po posměváčcích se o Lasenicovi nezachovalo téměř nic.

Jan Solovjev

Hovory s Lasenicem

Osobní Bůh (poznámky)

Buďme především *u sebe doma*. Vzpomeň: „Osobní šémy“... Poměr k představám - ale nesmí to být mrtvé. Ad problém představy zevně: je to odlesk viděného světa - ale v magii jsou vnější jevy *jen pomůckou*, ladičem k představě ducha věci. Magik bazíruje na hledisku, že duch tvoří hmotu a nikoliv opačně. Má-li být představa tvůrčí, musí především vyvolat tvůrčí princip věci představované. Tvůrčí princip je pocitový „šém věci“.

Absolutno je nepředstavitelné, ale *pocíitelné*. Dlužno tedy nejprve stvořit pocitový svět. Jím můžeme mluvit, skládat věty i dávat jméno. Všechno se tedy registruje určitým slovem nebo jménem. Nelze udělat syntézu jmen, ale syntézu pocitovou lze udělat. Nemůžeme sice ani touto pocitovou syntézou Boha vystihnout (je to nedokonalé) - ale to, co *já mám v sobě*, mohu vystihnout syntetickým jménem - svým šémem - tj. tím vším, co až mohu z Boha pochopit. Boha tedy mohu pochopit jedině *ve svém vlastním* světě. Tento svět je mi pak majetkem a dílem - kdežto ve světě zevním jsem toliko jeho členem.

Pokud jde o systémy - prováděné aplikace této syntézy - hovoříme o askezi *fyzické* a askezi *mentální*. Tyto cesty k askezi fyzické: hetérismus, bakchismus, hierodulismus (posvátná prostituce), narkotika atd. jsou v principu vždy evokací fyzického vytržení požítkem, ale toto vytržení se dá lehko převést na extázi psychickou.

Askeze přímá: flagelantství, jóga, odříkání atd. (buď svět úplně v sobě strávím, anebo ho zcela odmítnu) extáze vyvolaná buď *indukcí v nitru* nebo *indukcí zvenčí*.

Indukce v nitru: např. Kerning - písmenka - abeceda pocitů - dál křesťanská a perská mystika (modlit se do srdce - ad 2. inkantovat či opakovat do nekonečna).

Indukce vnějších jevů v nitru člověka: oživit v sobě celou přírodu - analogicky vyhledat živý řetěz pocitů a vystihnout nevyсловitelnou podstatu všeho představitelného, vyslovitelného a živého (*signatura rerum*).

Demiurg

Bylo řečeno, že člověk může z Boha evokovat tolik, kolik může z něho chápat, a že tato představa tedy nemůže být nikdy konečná - definitivní, ale řekneš-li mi, jaký je tvůj Bůh, já ti řeknu, jaký jsi...

Demiurg je tedy *bytost nadaná veškerou mocí*, kterou si dovedeme představit, kdežto Bůh je podmínkou Demiurga. Mág potřebuje mnohobožství kvůli specializaci jeho sil (*Šém-ham-foraš*). Demiurg křesťanský proto již dávno existuje, neboť byl křesťanstvím vytvořen. Maximum představ o Bohu se musí ztratit v nekonečno, ale u Demiurga je představa již fixována *vlastnostmi*. Mojžiš přichází s jednobožstvím.

V Egyptě je představa všech Bohů, plus nekonečno (bezednost). Vzpomeň dále kultu řeckého. Realizace víry může jít zdola nahoru (chudí duchem) - anebo shora dolů, tj. cestou hermeticko-filosofickou. Jdeme-li shora dolů, *můžeme pochopit* všechny Demiurgy - kreace všech náboženství, neboť je bereme jako součást všeobsažného Boha. Zdola nahoru jdou všechna náboženství a všichni ti, kdož jsou neschopni abstrakce v plném slova smyslu. Absolutní abstrakce je pravá syntéza. Syntetik má vždy na mysli Kether. Problém sebe sama v absolutnu - toť něco pro většinu lidí zcela nedostupného.

Leč Demiurg je již tváří - aspektem onoho zažívání absolutna. Demiurga evokujeme *zvrátnou cestou* oproti té, jakou byl stvořen. Dlužno pak vzít v úvahu kult Demiurga, tj. jeho živení, usuelní živení, tj. jak ho užívá dav. Vše stvořené se *evokuje obráceným* čtením geneze vyvoláním záporu těžce úrovně v sobě. Např. Mars: „Ty Bože ohně ... atd. ... *chlad* je v mém srdci atd.“

Dodatek ad „Osobní Bůh“

Sedmička vlastností reprezentuje ezoterní představu (sedm planet), ale ta netvoří. Tvoří se počínaje osmičkou. Sedmička je žebříkem, po němž se vystupuje tvůrčí schopností, a osmička

představuje fyzické prostředky, jež uvádějí člověka do mentálního stavu. Osmička znamená starým „oči“ - vývojové stádium, v němž člověk spravedlivě vidí (viz spravedlnost-tarot) podstatu věcí. Vidí-li tu podstatu, stačí jí dát jméno a věc je stvořena.

Hermetické zdůvodnění morálky

Kdo ztratil víru v sebe, ztratil sílu slova - a to je zločin na osobní síle. Osobní síla je přímo úměrná víře v sebe sama. Bylo již dříve řečeno: lžu-li, říkám to, v co zásadně nevěřím. Nuže tedy: jestliže si člověk navykne za všech okolností mluvit pravdu, tu jeho slova se vždy kryjí se skutečností a on vytváří *volt pravdy* - řekne-li pak ale jednou *záměrnou* lež, tu se tato záměrná lež musí uskutečnit. Naopak člověk, který stále lže, je přece někdy náhle přesvědčen, že teď je to nebo ono *pravda* - ale běda, ono to tentokrát pravdou není a nikdo to jako pravdu nepřijme, nikdo tomu nevěří a věc se sama jaksi zvrátí - zvrtné silou jeho slova - slova stále lži. Je to prostě *zničení faktu*. Zde dobře poznáváme mystérium živého *tvůrčího slova* (negativní magie).

Uveďme druhý z běžných příkladů:

Tzv. *žvanivost* - kdo mluví o svých přáních, tomu se přání nikdy nevyplní, protože tato přání se vybijí ve slovech a v *myšlenkovém světě lidí druhých*, kteří je přijímají. Je to typický příklad přímé *vampyrizace* přání druhými. Nemorálním jednáním si člověk prostě tvoří nezměrnou spoustu bytostí, larev, jimiž zalidňuje svůj astrál tak, že ho již ony bytosti k záměrné práci nepustí, nehledě k tomu, že je pak musí natrvalo živit, aniž by se kdy o tom dověděl. Hovoříme-li, rodíme. Proto pozor na to, co rodíme. Toto vědět o svém osobním astrále je *závažné*.

Hermetické vysvětlení strachu

Člověk, který má strach, evokuje unikání vlastní vitální energie. Strach má vzápětí téměř materializační fenomén. Člověk, nechťje a nevěda, propouští takto „ektoplazmu“ - a právě tato dává život *larvě strachu*. *To je tvoření nedobrovolné*. Můžeme ale evokovat strach u lidí *pomocí věci*, kterou chceme evokovat (vzpomeň praktický příklad). Žena, má-li být oplodněna, musí mít strach.

Chci-li např. očarovat, musím si nemoc představovat. Pakliže si onu nemoc, kterou chci druhému implantovat, živě představuji, mohu vyvolat v sobě *podvědomý* strach - a to je *zpětný odraz* - a já tu nemoc sám dostanu.

To lze ale aplikovat na všechny možné jiné věci, a to zejména ve svém poměru k lidem. Vezměme si např. závist, nevraživost ... „ať toho chlapa...“ atp.; podivnou cestou se tyto věci vracejí. A což nakažlivé nemoci a strach z nich? Nebyla-li např. rakovina před léty poměrně vzácnou chorobou proti závratnému jejímu cifernému vzrůstu v současné době? Vždy se přece její nakažlivost popírala a popírá, aniž kdo objevil koeficient jejího obrovského vzrůstu! Jako dobrý příklad uveďme posléze starý trik hypnózy davu - kde sám hypnotizér se nijak nezasloužil o výsledek, ale prostě použil fingovaného, smluveného „médiu“, které předstírá žádoucí úžasné výsledky před davem - a nakažlivost a skutečná působivost nastupuje zásluhou žasnoucího davu do podvědomí diváků, kteří jsou takto již sami teprve skutečnými hypnotickými subjekty.

Pojem Boha se stává trvajícím úsilím stále bohatším - a nikdy se proto neustaluje. Ale každé toto úsilí končí vždy víceméně *Demiurgem*.

Stará egyptská legenda vypráví, že lidé vznikli ze slz božích... Slzy jsou plodem oka, které je symbolem *oběti*. Oči odpovídají osmičce (viz dodatek ad Osobní Bůh, kde se hovoří o sedmičce a osmičce).

O Rituálu

Tři základní druhy rituálu:

1. *Rituál podpůrný* - konstruovaný- třeba i zdánlivě nesmyslný, ale určený k *bezpečné* evokaci osobní emoce - *víry*.

2. *Rituál tradiční* - může jím být onen předchozí, ale tento dlouhým a hlavně častým užíváním je přímo vázán na nějaký útvar. Tedy: on útvar vytvořil a je naň vázán. V tomto případě *nezáleží* sto procentně na absolutně čisté víře operátérovi, protože je to klíč k vyvolání účinků přímo vázaných na rituál - a nutná víra, která tu hraje roli, je už dána *předchůdcům*, kteří ji do něj vkládali.

3. *Vědecký typ* rituálu. Tento využívá všech reakcí způsobených určitými rituálními činy, jež skládá v celek, a přivádí operátéra k nutnému *přesvědčení* - a víře - a uskutečnění celku. Tento rituál se musí povést u každého. Může být však individuální či všeobecný.

Davově tedy: - (náboženství) vyzkoumám a zjistím bezpečně příbuznosti subjektovy psychy, tj. zjistím jeho psychické reakce (zrakový účín - vůně - pocity hmat - chuť - působivost barev atd.).

Tyto sestavím v abecedu, která se má v subjektivě světě realizovat. Sestavím je tedy v záměrnou a přesně montovanou konstrukci, která uvede operátéra (*subjekta!*) do stavu, kde ho chci mít, a který je vhodný k účinnému navázání poslední věty rituálu, jejímž je rituál *účelem*. Všechno předchozí je jen jakousi předmluvou. (Vzpomeň: metody při práci s domorodci - anglické kolonie - sexuální rituály - odstraňování nepohodlných lidí.)

Rituál myslí

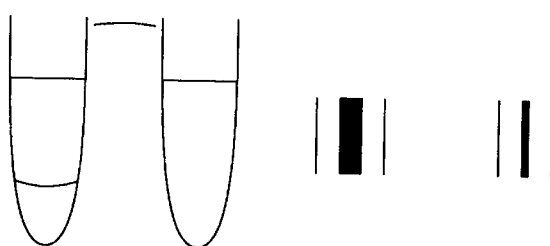
Cestou zvenku dovnitř - tj. spojovat např. určité pocity s určitými slovy. Máš-li zvláštní pocit, ihned mu dej *jméno* čímž ho tvoříš. Co nemá jméno, neexistuje.

Jakmile pak ono jméno *myslíš*, evokuješ pocit. Toť nevyslovitelné jméno - *Šém* pocitů. Vyslovit ho nesmíš. Kdybys tak učinil, zabíjíš účín Šému a musíš tvořit jiné - nové.

(Ad problém neviditelnosti)

Svoji představu můžeme koncentrovat subjektovi i do určité části těla (příklad: „jde okolo tebe bod“).

Vampyrismus prostřednictvím indukce

Myslím na něj - pak ihned trpný stav, vyprázdnění myslí - tím navázáno spojení i přelití.

O vázané kreaci (aktivní mužský princip)

- I.
1. Imaginujeme žádoucí věc. Dobře sfixujeme v sobě.
2. Imaginaci současně vážeme na vhodný rituál.
3. Rituál musí být primární.

4. Představuje tu sekundární, tj. pozornost je vrhána víc na rituál.
5. Rituál budiž přiléhavý, dobře symbolizující, sugestivní.
6. *Všechno dokonale vžít.* (Opakuje se tedy po dny, týdny atd.)

II. Promítnutí

1. Představa intenzivní, rituál automatický.
2. Nyní nastoupí tzv. *retuš*, a to tak dokonale provedená, že musí zcela vytlačit všechno předchozí (tj. I. i II. fázi předchozí práce).

Retuš rozumíme nejvš sugestivní - drastické momentální zaměstnání, resp. upoutání všech smyslů, včetně myšlenek.

Nejúčinnější se stane taková retuš, kterou jsem s to provést téměř *intuitivně*, třeba i nelogicky, avšak spontánně, prudce vzrušeně. Jedině taková retuš provede dobře svůj úkol utnutí, useknutí - vyloučení všeho předchozího. (Vzpomeň též krvavých obětí starých, jež byly vyvrcholením rituálů. To byla retuš nejdrastičtějšího typu. Ale i katolicismus má svoji retuš - obětování - arciť již jen symbolickou, ale přece v podstatě retuš, tj. vyvrcholení obřadu, kterým je pozornost věřícího odvedena od všeho, co předcházelo.)

Druhý způsob vázané kreaace (ženský pasivní princip)

1. Začínáme opět jako v předchozím případě dokonalou imaginací žádoucí věci.
2. Nyní ale plně soustředíme na věc obě složky, tj. intelektuální i citovou.
3. Současně s tím provádíme vhodně konstruovaný, přiléhavý rituál. Rituál zde upravíme tak, aby zaměstnával všech pět smyslů. Tedy zvolíme vhodnou vůni (čich), použijeme nějakého symbolu - kresby (zrak), ustavíme kraťoučkou několikatónovou inkantaci (sluch) a rovněž i chuť zaměstnáme nějakou látkou vloženou do úst a posléze hmat je zaměstnán prováděnou gestikulací.
4. Rituál provádíme vždy ve stejnou hodinu, a to tak dlouho, až se celá věc zautomatizuje.
5. Nyní prvou část (odst. 1-2) vypouštíme a konáme samotný rituál, a to tak dlouho, až se celá věc vyplní. Věc se vyplní tehdy, až prvou část zcela zapomeneme.

Poznámky:

Pět smyslů, toť pět planet. Slunce a měsíc představují naši prvou i druhou fázi praktiky. Retuš - toť země. Z toho vyvozuj: vyvolat zápor, musíš evokovat klad. (Vzpomeň: „Příroda se děsí prázdnoty.“)

O kreačním aktu subtrahentních bytostí

Provádí se trojím způsobem:

1. Cestou plození.
2. Násilnou tvorbou (momentálně).
3. Vírou.

Prvý způsob lze realizovat dvojím způsobem, a to:

- a) imaginovaným oplodněním plně analogickým pohlavní kreaaci,
- b) nepohlavní cestou - tedy dělením.

Při prvním způsobu používáme imaginace, která přejímá celé fyzické mystérium zrození a. doslovně jeho postup napodobuje v neviditelné substancii.

Tak operatér (je-li muž) imaginuje předně sebe jako ženu, evokuje dobře představy ženských genitálií a vybere si eventuálně i obraz děvčete - ženy, která je mu zvláště sympatická. Potom se

postupuje v popsaném pořadí (viz dále), přičemž dlužno upozornit, že: od západu slunce až do jeho východu se „muž stává evokovaným obrazem ženy - a naopak ve dne se tato žena stává mužem.“

Předchází pak celá fáze oplodnění s koitem atd., a dále pak reprezentuje od „oplodnění“ každý za sebou jdoucí následující den *jeden měsíc* těhotenství - tedy analogicky se skutečnou fyzickou kreací - takže za devět dní dochází k astrálnímu porodu. Od tohoto okamžiku se imaginace obírá nemluvnětem, ošetřuje je, kojí, učí pohybu, řeči, řídí růst, vlastnosti atd. atd. - až k plné funkční samostatnosti.

Případ b) (cesta nepohlavní, dělením).

Je rovněž analogický životním podmínkám dělení nebo pučení prvků: princip vzrůstu a oddělení - odříznutí či odštěpení znásobené partie. Podkladem kreačního aktu je tedy znalost principu dělení, jak je popisuje přírodopis, resp. fyziologie a tvůrčí agens procesu - toť zase imaginace...

Způsob druhý (násilná momentální tvorba)

Představuje princip postupného nadměrného shromažďování energie, jež se pak extaticky - s nejvyšším vypětím nervových sil - téměř v jediném okamžiku vybije dramatickým způsobem, jehož popis je nedefinovatelný. Lze ho přirovnat (co do nervového účinu) snad jen k dramatickému výbuchu šílenství, jež sice rázem zmizí, ale zanechává své průvodce: „úplné nervové vyčerpání“ a vybití vitální síly, na jejíž prvotní doplnění by asi lékař dle vzhledu pacienta předepsal snad měsíce odpočinku pro možnou rekreaci. Způsob zajisté málo doporučitelný.

Způsob třetí (kreace aktem víry)

Vyžaduje důkladné a jemné přípravy, jež byla sice neúplně, ale přece, popsána, resp. naznačena v partii o manifestním stavu víry (viz toto).

Myšlenka

Myšlenka je duchovní proces cílící ke stvoření, či působení na hmotu, nebo jiné (nehmotné) prostředí. První působnost myšlenky se projevuje v astrálním světle.

Myšlenka může být v zásadě dvojího druhu:

1. Prostá imaginace.
2. Spojena s imaginací nebo představou.

Prvý druh působí v astrálním světle změny kvalitativní. Druhý druh vyvolává změny kvantitativní a tvarové. Mohli bychom takto mluvit o barvě myšlenky. Barva myšlenky byla by dána jejím prvním druhem. Její tvar obrazem, na nějž se váže. Takto v projevu byla by myšlenka buď fenoménem amorfním, barevným nebo tvarovým, jehož barva je určena druhem myšlenky vázané na představu. Délka trvání myšlenky, jakožto věci živé, je odvislá od množství jedinců stejně myslících, od doby, jakou bylo myšleno, a od mnohosti opakování. Nejtrvalejší myšlenkou, jakožto tvorem astrálna, je ona, která byla často a intenzivně opakována. Myšlenky mohou žít dobu krátkou nebo velmi dlouhou. Dlouhou dobu žijící myšlenka bývá obvykle zplozena tak, že její tvar v okamžicích, kdy se rozplývá, je vždy znovu a znovu opakovaným myšlením nabíjen. Takto mluvíme v technické terminologii o *rytmickém vyklepávání myšlenky*, tj. činnosti analogické koitu a každému druhu plození. Myšlenka může být vytvářena mimo tvůrce, nebo v tvůrci samotném. Vytváří-li se mimo něj, měla by působit a také působí - v jeho okolí. Vytváří-li se v něm, působí bezesporně na něj. Intenzivní myšlenky, vytvářené jedincem v něm samém, působí snad vůbec nejmocněji v okamžiku, kdy jejich tvůrce zaniká. V tomto případě můžeme mluvit obrazně o „výbuchu myšlenky“, mnohdy tak mocném, že nakazí i celé národy.

Zde leží tajemství oběti. Tento druh myšlenky tak mocné, že působí někdy i fyzikálně přímo - je též příčinou tzv. strašidel, zjevů posmrtných, při nichž bývá myšlenka zpravidla dynamizována citem (lítostí) a představou existující v okamžiku zániku jejího tvůrce. Myšlenka zaniká v zásadě dvěma způsoby:

1. Rozplyne se ve svém prostředí, nebo je jinými myšlenkovými útvary roztržena.

2. Spojuje se, nebo je pohlcena myšlenkovým útvarem jiným. Takto vznikají výsledné ideové příčiny, mnohdy velmi mohutné, když několik nebo i velké množství příbuzných myšlenkových útvarů stejné úrovně sloučí se v jeden mohutný celek.

Myšlenka je podkladem všeho fyzického tvoření. V živlovém systému představuje vzduch, bez něhož by neexistoval svět fyzický, nýbrž pouze trojjediný svět příčin. Poněvadž i vzduch *je analogií času, je analogií času v nejširším slova smyslu i myšlenka*. Bez myšlenek nebylo by hmotného projevu, druhu, života, poněvadž myšlenkami, motorizovanými touhou, uskutečňuje se tvůrčí vůle, jež utváří na vývojovém žebříčku vše živé. V myšlence leží i princip lucidity. Je-li myšlenka analogií času, tj. čtvrtého rozměru hmoty, bude stav, v němž vytváříme minimum myšlenek a jen v memorativní sféře, nejvhodnějším k uskutečnění průhledu do principového prostředí. Myšlenkou dá se vytvořit i kontakt s jinými bytostmi. Naladíme-li se pózismem do myšlenkového světa druhého jedince a vytváříme-li s ním po určitou dobu stejné myšlenkové útvary, můžeme prudkým a náhlým výkyvem, způsobeným námi stvořeným novým myšlenkovým útvarem, vyšinout myšlenkový proud druhého člověka z jeho dráhy. Takto vzniká i nákaza myšlenkou, o níž se mluví jako o podlehnutí davové psychóze. Mocný proud davové psychy, nepoměrně silnější myšlenek jednotlivce, strhává tyto podél své dráhy a každá protichůdná myšlenka bývá pohlcována i za cenu porušení funkcí oponujícího jednotlivce.

Myšlenka je *tvůrčí pocit* každého žijícího jedince, vzniklý působením čtyř vlivů:

1. Světa fyzického.
2. Představ.
3. Intelktu.
4. Vizí.

Uvedená definice týká se pouze myšlenky ve smyslu hermetickém - nikoliv v duchu slovy vyjádřené ideje, která exoterně bývá pokládána za myšlenku. Toto je již druhotný projev myšlenky vlastní (pocitové).

Vlivy světa fyzického tvoří s vlivy světa představ samostatnou skupinu stejně tak, jako vlivy intelektu a světa vizí. Obě dvojice soustřeďují se ve dvou ohniscích, z kterých vyvěrá vlastní myšlenka. Od spojení těchto dvou ohnisek je odvislá tvůrčí potence myšlenky toho kterého individua. Prvé dvojici *odpovídá ohnisko imaginace, jež je sídlem pudové paměti*, dvojici druhé odpovídá ohnisko memorativní, uchovávací vyšší sublimované myšlenkové zážitky. Neschopnost izolovat tyto dva základní fondy myšlenkových zjevů činí živoucího jedince pudovým. Adept, který dovede vzájemnou působnost příčinných ohnisek libovolně přerušit, je schopen přijímat popudy z kterékoliv z obou dvojic vlivů zvláště a podle toho vytvářet myšlenky buď duchovně či fyzicky tvůrčí. Nižší forma neuvědomělé paměti, ze které vyvěrají myšlenky pudové, je ovlivňována jevy světa fyzického a světa představ; odtud vznikají fantomy, původně zrcadlené ve stínu zemských jevů. U člověka profánního pronikají tyto inferiorní vlivy i do ohniska druhého a mohou působit poruchy v jeho fyzickém i duchovním stavu.

Praktické provedení ve fyzickém světě

1. Použití egoru - jeho motorizování myšlenkou.
 2. Podvědomé vytvoření dočasného egoru (myšlenkou), který zaniká vykonáním svého úkolu.
- To může být dvojího druhu:

a) Použití vlastní ekto plazmy, která je motorizována myšlenkou. Operatér je zvláštními cvičeními uschopněn k tomu, aby enormním způsobem vydával ekto plazmu vitalizováním astrálního světla. Nebo to může být též zvláštní stav např. u umírajícího, jenž je „posednut“ jedinou myšlenkou, která strhne všechnu unikající ekto plazmu s sebou. Nebo je to mediální jev.

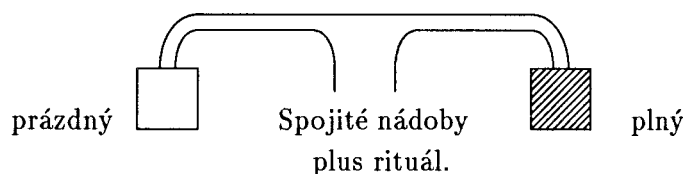
b) Použití cizí ekto plazmy. To je buď vampyriasmus, nebo sugestivní působení na médium, anebo to může být náhodné strhnutí volné ekto plazmy myšlenkou (okolí nemocných lidí, nebo mediálních zvířat).

a) Ekto plazma uniká, odpočíváme-li a nemyslíme ale jsme svěží (rituál ráno).

b) Ekto plazma uniká, jsme-li velmi fyzicky unaveni, odpočíváme a velmi intenzivně myslíme (rituál navečer).

Znamení na dálku

Můj a jeho astrální dvojník přijdou do kontaktu sdělovacím výbojem a ten se indukuje ve fyzikálním vjemovém světě. Příprava: obě astrální těla (obou operatérů) se promítají do jednoho bodu. Zpočátku to dělají oba současně. Později nezávisle jeden na druhém, a to se indukuje na partnera.

Nebezpečí: pohlcení slabšího silnějším až do původního vyrovnování. Otázkou je, snese-li jeden úbytek a druhý příbytek. Je to krátce otřes rovnováhy v kvantech animalizovaného astrálního světla obou jedinců.

Před spaním: - lepší - příprava sugesce - vázáno na usnutí (jednosměrné).

Vampyrsticky: ze subjektu vytaženo - guma, lano - smršťím zpět.

Představa a) formy, b) pocitu: musí být *velmi* silná.

Poznámky o astrálním světě

Vytvoření imaginovaného orgánu (astrální oči, uši, ruce atd.) - se děje mým animalizovaným světlem, které reprezentuje analogii astrálního těla - na rozdíl od „těla hmotného“, jež je vytvořeno neanimalizovaným světlem (světlo volné, suprahmota mimo nás).

Časování (rytmus) je román bez gramatických časů. Čteš-li, pak je to chaos. Musíš to tedy oddělit - pochopit, kde je minulost, přítomnost a budoucnost.

Promítnout do astrálu znamená, že potřebujeme promítnout tam to, co v něm není, tj. čas naší představy. Tím v něm *nic* netvoříme, neboť to tam bylo, ale separujeme sami pro sebe určité partie a činíme si je chápatelnými. Tedy praxe časování je účinná výlučně toliko pro naši osobu - pro naše chápání je nezbytná.

Du Potetovo „ranění“ (vzpomeň jeho „Odhalená magie“) nebo udeření na zvon - to je rituál spojovaný s představou.

Mám-li určité kvantum animalizovaného světla *obaluje se záporem* - roste. Indukcí se totéž jeví na fyzickém těle.

Magický čin v přítomnosti bližního: Vyslaný paprsek astrálního světla, kvalifikovaný určitým chtěním (vůli), přijímá formu danou mu volní tendencí teprve tehdy, nepodaří-li se mu strhnout *analogický* útvar (již existující v astrálu) na sebe. Každý volní čin vynucuje si okamžitě vybavení animalizovaného astrálního světla, které strhává na sebe (není tedy volního činu bez konsumpce animalizovaného astrálního světla).

Nejdříve se tedy musí volní matrice uskutečnit v animalizovaném světle poutaném - a pak teprve se obléká do světla volného - stává se skutečností - jako duše se uskutečňuje v těle. Zdravý organismus mágův vydá toliko *přebytek světla*, kdežto médium vydává bezohledně maximum - na úkor svého zdraví.

Ke zhušťování a k přeměně volného světla ve světlo poutané se používá *pomocných představ* (vzpomeň Indové: Pingala, Ida, dech). Ono zhušťování - hromadění, animalizování světla je spojeno s rizikem tehdy, neví-li operatér, kolik smí nastrádat.

Astrální světlo se přizpůsobuje pojmu, který si představuji (vtěluji).

Nasyčení animalizovaným astrálním světlem u adepta se manifestuje pocitem touhy po činu - opojivé touhy - skoro opilství - na rozdíl od média, které se přebytkem astrálního světla *duší* - vzniká v něm nerovnováha a ono se cítí slábo, unaveno, zdeptáno.

Třetí případ: nemocný - umírající - (zde na jedné misce vah ubývá) - tělo odumírá, a poněvadž musí být rovnováha udržena, nastupuje *prudké odbavování* astrálního světla. Takto vznikají pověstné fenomény při umírání lidí. Světlo řízeno vzpomínkami - vázáno na příbuzenské a jiné city atd.

Užití světla k práci s ohněm: já - svíčka.

1. Ztotožnění - já jsem tam - já jsem svíčka (sklenice).
2. Rázem přetnu - já jsem voda - (ale svíčka je pryč). Druhý pól - oheň - je rázem tam. Tvořím tedy záporem.

Totéž lze aplikovat jinak - a snáze: prst - svíčka.

Heřmáněk je fluidický kondenzátor. Papír napustíme heřmánkovým odvarem (nebo odvarem z podražce, mandragory, případně hadince) - pak obrazec nakreslím nebo vystřihnu. Nejdříve soustředění na svíčku - pak na *obrazec* - a ten posléze napojím imaginativně vodou.

Poznámky k živlovým prstům: Prsty živlové se stanou živlovými, jestliže je *živlovými učiníme*.

Podmínkou je tu víra - tou to bylo preparováno daleko napřed. *Napřed musím věřit - a pak teprve se přesvědčím, že jsem věřil dobře.*

Nevěřím-li na začátku, tedy *klamu* sám sebe... Musím proto hned na počátku - jakmile už k věci přistupuji - *absolutně* věřit - věřit bez odmluvy, debat, rozkladů nebo kritizování. To je základní věta.

Astrální světlo je široký pojem - jako příroda. Astrální světlo je organické a anorganické. Magický čin je vždy v přítomnosti lidí jistým druhem vampyrismu. Intuice je přebytek astrálního světla. Též jasnozření je buď přebytek - anebo dokonce odbavování. Animalizovat astrální světlo je schopen každý organismus. Neinteligentní organismus animalizuje astrální světlo dle potřeb svého těla. U hermetika úměrně potřebám jeho ducha. Je třeba i zde hygieny. Přebrání kvantity = šílenství.

Hovor

Hovor na dálku může být navázán získáním nadvlády nad druhým příjemcem tak, aby vysílající získal ektoplazmu přijímajícího, tím jej oslabil, učinil jej pasivním, receptivním a jeho vlastní zvládnutou ektoplazmou působil na něj tak, jak chce. Odnětí ektoplazmy může se dít různými způsoby, jako například: vyvoláním strachu, úděsu, fascinací, fyzickým oslabením, autoritativním působením, sugescí abulií atd.

Obapolný hovor

Sílu mohu vázat na hmotu - jakmile hmotu zničím, síla se odbavuje. Také mohu vázat sílu na modlitbu, přičemž nesmí být zapomenuto na přetnutí popsané v kapitole o vázané kreaci.

Musí být dva lidé, kteří chtějí korespondovat. Udělají se dvě figurky z vosku nebo jiné látky, do nich se zamodeluje příslušný fluidický kondenzátor. Ten nesmí být ve skle (poněvadž sklo, jako většina anorganických látek, je izolátor) - nýbrž zase v parafínu, vosku atd. (zkumavka, kelímek) - ten se zamodeluje do sošky. Fluidický kondenzátor má být výtažkem (macerát, nebo šťáva plus sůl) mnoha rostlin, jako například: heřmánek, podražec, lilie, mandragora, oliva (zvláště olivový olej), odvar čaje, lactucarium, hadinec. Do toho vhodnou mumii, jako například krev. Mumie obou operatérů se smísí v jedné láhvi s fluidickým kondenzátorem a pak teprve se rozdělí do dvou nádobek určených pro obě figurky. Poté se nádobky zamodelují do připravených dvou figurek, o něž se rozdělí oba operatéři. Pak se obě figurky vitalizují obě ve stejný den, ve stejnou hodinu. Každý z operatérů tak učiní se svojí soškou. Postup vitalizace viz kapitola o vázané kreaci I-II. Před vitalizováním dohodnou se oba operatéři na jménech figurek (bytostí), aniž by je vyslovili, tedy nejlépe písemně. Vitalizační rituál musí obsahovat jméno bytosti, ale toto nesmí být vyslovováno. Při rituálu může být použito formy jakéhosi domlouvání:

... (jméno) ...

cítíš, jak ti srdce buší,
cítíš, jak ti koluje krev,
cítíš, jak atd.

Figurky se pak odnesou na svá působiště. Zpočátku musí mít oba korespondenti smluvenou přesnou dobu hovoru. Hovoří-li pak jeden k sošce, druhý položí na svoji sošku ruku nebo ucho, či přiloží ji na čelo atd.

Později toho již není třeba, neboť bytost se ohlásí sama, volá-li druhý pól. Jde-li o muže a ženu - pak do ženské figurky dáváme např. dvě kapky ženské a jednu kapku mužské krve, do mužského voltu naopak dáváme dvě kapky mužské a jednu kapku ženské krve. Jsou-li oba korespondenti mužové, míchá se volt, jak již bylo řečeno, stejným dílem.

Do fluidického kondenzátoru se přidává chlorid zlatnatý (v roztoku), poněvadž způsobuje rozptyl a víření životního fluida prostupujícího kondenzátor. Rozptyl a víření je způsobeno odrazem fluida od

nekonečně malých částech zlata, jež obsahuje směs. Z hermetického hlediska se utváření vysvětluje tak, že v zásadě každá hmota přitahuje životní fluidum, ale neorganická látka brání víceméně proniknutí fluida do svého nitra. Je tudíž při svém utváření formována tlakem (působením) zvenci. Látka organická naproti tomu obsahuje toto fluidum tak, aby mohlo na ni působit zvnitřku.

Vytvářecí doba je nestejná, odvislá od tvůrčí schopnosti operátora, resp. od toho, jak si dovede celý proces dokonale vžít. (Viz kapitola o vázané kreaci - akt, mužský princip I - odst. 6, anebo ženský pasivní princip - odst. 4.)

Při kreačním aktu subtrahentních bytostí - a sice ad prvý způsob „cesta plození“ - dlužno dodat, že existují i způsoby *bezděčné*, např. onanie, nevyplněná touha, koitus vůbec, zvláště pak *koitus interruptus* pak též strach (negativní tvorba, viz u dětí) a sugesce.

Opakování je vibrace, vibrace je vlnění, vlnění je světlo, světlo je energie, energie je už fyzikální projev síly.

Podobnými metodami, jež byly dříve popsány, se mohou právě tak oživovati obrazy nebo sochy, jež opatříme pouze fluidickým kondenzátorem, resp. voltem.

Dokonce - a to je pak už pravá theurgie - můžeme takto pracovati i s *divinitami* (tj. božstvy, génii všech dob, věků či národů) a učinit je znovu pro sebe či příslušný kolektiv živoucími, skutečnými.

Při kolektivní kreaci je výsledný tvar a zjev bytosti odleskem a souhrnem všeho toho, co určují vlastní stvořitelé, čili kolektivní inteligence. Vitální sílu v tomto případě promítáme:

- a) na pomyslný bod (například střed země, hvězda Sirius atd.),
- b) na bod reálný (například skleněná koule naplněná fluidickým kondenzátorem - anebo ještě lépe uzavřít do nějaké nádoby z látky organické).

Tento druhý případ je však málo praktický pro kolektiv, protože souhrn jeho práce může být lehkou porušen anebo zneužit.

O ničení subtrahentních bytostí

Jak bylo již řečeno, můžeme sílu vázat na hmotu. Jakmile hmotu zničíme, síla se odbavuje. Podobným způsobem si počínáme při ničení subtrahentních bytostí - a to tak, že máme-li odbavit vitální energii vázanou na hmotu, hmotu prostě zahříváme až do bodu tavení; poněvadž ale často stává se bytost takto zplozená voltem svého ploditele, lze se snadno vyhnout nemilým následkům sympatického porušení prostě tím způsobem, že se náboj ohřívá pozvolna v horké vodě, v níž se byl současně ponořil operátor.

Hmota se rozpouští, resp. silně nahřívá, energie se vrací znovu do těla tvůrce a volt bezpečně umírá. Normální, resp. postačující hranicí pro toto zničení je teplota 50° - až dvojnásobná tělesná teplota. Jedná-li se o subtrahentní bytosti nepoutané na určitý hmotný útvar, nabíjejí se tyto obyčejně přímým rozkazem do voskových tvarů, které se porušují shora již popsaným způsobem. Je to tedy nové připoutání na hmotu a převádění z hmoty zpět k tvůrce bytosti.

Jiná metoda hovoru

Dva lidé. Každý si připraví asi deset obálek. Do každé obálky dá jedno slovo (heslo). Každou obálku označí některým z těchto pěti dnů: dva dny před úplňkem, úplňk, dva dny po úplňku. Pak se dohodnou na hodinu, kdo má vysílat a kdo přijímat. Tedy jeden vysílá půl hodiny a druhý půl hodiny přijímá. Obsah obálek musí být vyhotoven tak, aby můj protějšek neznal obsah mých obálek a naopak

já obsah obálek jeho. Do láhve se připraví: jeden litr čistého lihu, jeden dekagram kafry, plus po jedné kapce krve od obou zúčastněných. Ti se pak rozdělí stejným dílem o tekutinu.

Ve smluvené vysílací hodině natrou si oba čelo a dlaně. Tělo nejlépe nahé s pláštěm. Lehnou si naznak tak, aby viděli na úplněk měsíce, ve stejnou dobu, a rovněž aby měli dlaně obráceny k měsíci. Vysílač imaginuje své heslo na měsíční kotouč a přijímač je přijme a po vysílání se přesvědčí, přijal-li správně (tj. otevře obálku). Později jdou již věty, obrazce atd.

Princip vampyrismu

Byla-li subtrahentní bytost vytvořena bez zvláštního poslání druhového nebo účelového, může se svými vlastnostmi přiblížit k svému tvůrci natolik, že se ztotožní s jeho astrálním tělem. Podle alchymické terminologie mohli bychom označit fyzické tělo jako rtuť, oblast duchovna jako síru a tělo astrální jako sůl; pak sůl požívá oba dva další principy, člověk stává se materiálním v duchovnu, duchovno prostupuje oblast fyzickou a astrální tělo se počne nezávisle (jakožto dominující prvek) živit v mezích svých možností, tj. čerpá ze svého okolí a přebytky načerpaného přirozeně přetékají do obou dvou zbylých pólů. Zanikne-li fyzické tělo v tomto případě, tj. zemře-li člověk takového druhu, je astrální tělo dále zcela nezávislé a pokračuje ve svém životě a předává svoje přebytky i nadále tělu, které vegetuje i přes práh smrti. Poněvadž ústrojné uspořádání astrálního těla nedovoluje nahražování spotřebované energie způsobem analogickým světu fyzickému, tj. potravou, živí se toto vysáváním životního fluida z jiných žijících jedinců, a tak vegetuje po dobu časem téměř neomezenou parazitním způsobem na žijících tvorech.

Vytváření subtrahentních bytostí kolektivem

Vytvářejí-li subtrahentní bytosti určitý kolektiv, je bezpodmínečně nutno, aby všichni jeho členové byli dokonale sladění a nebylo mezi nimi nejmenších diferencí; vlastním účelem subtrahentních bytostí takto vytvořených je oddalovat od těch, kdož je stvořili, všechnu disharmonii a všechna protivenství; proti neharmonické minoritě stavěla by se bytost jako proti nepřátelům, tj. působila by na ni tak, aby ji vypudila z vytvořeného řetězu. Prvním a základním předpokladem každé tvorby kolektivního egregora je tudíž i *morální spolehlivost všech tvůrčích členů*: každé zneužití získané síly, nahromaděné obětmi všech členů, musí se pokládat za krádež majetku společné síly.

Ad vampyrismus

Vampyr, který zná mechanismus „své práce“, přibírá libovolná množství ektoplazmy. Toto hromadění se koncentruje v astrálním těle. Astrální tělo je analogií soli v principech, a tedy nabývá takto převahy, (rozpouští) ovlivňuje duchovno i hmotné tělo a strhuje je svojí nemorálností. Nadbytek této astrální vitality je příčinou úniku libovolného množství (jež se hned znovu nahrazuje) ektoplazmy, která odívá myšlenky tohoto individua a činí je neobyčejně dynamickými a průbojnými. A poněvadž vampyr si přeje ve svých myšlenkách jen své sobecky svrchované dobro, má to za následek, že vampyrovi se vše daří - je to krátce svrchovaně sobecky šťastné individuum s couvajícím intelektem a dokonce chaotickým duchovnem. Tato úspěšnost všech jeho přání dává mu zdání fyzického blahobytu, ale poněvadž astrální sféra, která je vlastně sférou pudovou, proniká jeho oblast duchovní, infikuje všechny jeho poznatky chaotickou pověřivostí, neurovnaností a přivádí k určité svérázné intelektuální tuposti. Ve svém životě je postaven vampyr před podivuhodná fakta a příběhy osobního štěstí, jež si nedovede vysvětlit jinak (pověra), než existencí osobního strážného génia. A tu přelévají se přebytky životního fluida do této představy, představa se vitalizuje, pozvolna víc a víc se materializuje (pakt) a vzniká osobní egregor, který je osudovou předzvěstí fyzického zániku vampyra.

Mušský mozek je pasivní a pohlaví (genitálie) aktivní. Polarizace je tedy zvýšena, a tudíž druhý pól musí být také úměrný. Tak zvýšená mozková pasivita musí být nejvhodnějším stavem k přijímání transcendentních jevů. Erektce nastává zpasivizováním mozku. Vysátí - vniknutí do mozkové sféry - implantací představy (bytotst).

O vidění a vzniku živlových bytotstí

Zvýšení pohlavního pudu při fyzické impotenci - pohlavní pud se zmnohonásobuje, ale jeho fyzikální projev se naopak přitom zmenší, pohlavní síla je transponována do představivé mohutnosti. V čem tedy spočívá podstata vidění? - V získání představivé mohutnosti převedením pohlavní síly, anebo v oslabení hrubých fyzických orgánů, způsobeném zjemněním schopnosti vjemu. Je to tedy buď schopnost materializace, anebo zvýšená schopnost vidění - pravděpodobně však bude obojí spojeno tedy od každého trochu.

Princip praxe:

Postit se sedm až čtrnáct dní takovým způsobem, že se žívím velmi mírnými dávkami ovoce. Vody jenom velmi málo, žaludek nesmí být nijak naplněn. Nespat víc než šest hodin. Vyhybat se pokud možno lidem. Rovněž se vyhybat sexuálním zážitkům jakéhokoliv druhu. Živlové cvičení provádět tak, že se živel perzonifikuje. Může být tedy jednostranné, cvičíme jenom jeden živel.

Jak vzniklo stvoření živlových bytotstí? ... Tak, že tvůrčí paprsek (Slovo) procházel jen jedním čistým živlem. Pronikalo-li Slovo (paprsek) současně všemi čtyřmi živly, vznikala příroda a člověk... Živlové bytotsti jsou zplodinou jednoho čistého živlu, kdežto všechno projevené předpokládá čtyřku.

Předpokládáme-li možnost paralelní existence těchto bytotstí s bytotstmi projevenými ve stejném časovém úseku, můžeme si vysvětlit fakt, že se dosud neprojevíly, jedině tím způsobem, že jsou druhově od sebe tak vzdáleny, že je mezi nimi vyloučeno jakékoliv křížení.

Spánkové vidění (poznámky)

1. Prodloužený sen, který navazuje na zažitou skutečnost ve stavu bdělém.
2. Zbavení se vzduchu - sexuální báze - negativizace mozku.

Ad 1.

Ženská figura - podobou sympatická - obraz pokud možno autentický - znát poněkud životopis a její vztahy k prostředí. Vybereme význačnou partii z jejího působení za života, jež na nás zvlášť sympaticky působí.

Připravený obraz umístíme na temné stěně. Osvětlit - pak dlouze analyzovat, pak syntetizovat - vtisknout do paměti. Užívat přitom vůně *odpovídající oné době* a sestavit určitý text domlouvací.

Mluvím k osobě o jejích vlastnostech - žádám, aby mne zavedla tam a tam - kladu otázku, *proč* jsi se rozhodla tak a tak a dělala to a to, atd.

Toto se opakuje pětkrát denně po patnácti minutách tak dlouho, dokud se reakce nedostaví. To byla partie ladění.

Ad 2.

(Odbavení vzduchu.)

Při vdechu nevdechujeme vzduch, nýbrž *vodu*, a při výdechu tato voda klesá tělem po páteři dolů do pohlaví a tudy ejakuluje ven - čili strhuje vzduch jako pěnu.

(Prostuduj St. Guaitovu polarizaci - klíč - uzavření kruhu, vybírání z hlavy a překládání do sexu.)

Spánek buď normální (únava *důležitá!*) - ne příliš brzy spát - nebo spánek i mírně alkoholový.

Kapesník s parfémem nebo peřina preparovaná - vdechovat - a pokračuje se ve vdechovacím cvičení. Nejíst přitom žádná afrodisiaka, dráždidla (saláty, okurky atd.) - to by byl pak bezcenný sukkubický stav.

Žádný sexuální styk před tím - alespoň týden.

Zautomatizování bude určitě pokračovat ve spánku (totiž zautomatizování onoho dechového cvičení) a vyvolá z pochopitelných důvodů určitě erekci.

Je důležité, aby erekce nebyla provázena sexuálními zážitky. (Vzpomeň před spánkem naplnění močového měchýře.)

Toto mozkové polovakuum se přenáší mimo čas. Druhý činitel - parfém - začne působit, navazuje a spojuje se s představou u slova *proč*, atd.

Hledění na obraz - fixování - se spojuje s příslušným vhodným rituálem. Zážitky vždy ihned po probuzení poznamenej.

Poznámky

1. Dobro indukuje vždy zlo. Ve fyzickém světě se k člověku, činícímu dobro, vrátí skutečně zlo. Avšak dělá-li člověk dobro samozřejmě, tryská-li toto dobro přímo z jeho podstaty, není-li doprovázeno spekulací, tu člověk jako by se dostával do úrovně dobra. I zde se mu po dobrém skutku vrací zlo, avšak to, jako takové, nemůže v této úrovni setrvat a zmizí. Nebo jinak vyjádřeno, mění se v této úrovni v jakýsi druh dobra - a tak tedy dobro přitahuje zase dobro.

2. Modlitba.

Podstatou modlitby je citové splynutí se žádaným cílem (resp. úrovní).

Hlasitá modlitba je lepší, protože hlas zpětně působí na cit a tím více jej rozněcuje. Ještě lepší je zpěv, ovšem takový, který člověka vzruší. Avšak je to individuální. Dovede-li člověk dělat s citem co chce, možná, že jej bude hlas rušit.

Nevzrušují-li nás běžné modlitby, je nejlepší udělat si modlitbu svou, třeba i nápěv k tomu. Možno použít i cizích prvků, např. nápěvů známých nám písní. Vše je zde na světě proto, aby nám sloužilo.

Modlitba za jiné lidi je platná, avšak modlicímu se, neboť je aktem vyšší morálky. Zda je platná tomu, za něhož se modlíme, je otázka. Pravděpodobně do jisté míry také, neboť už to je pro onoho člověka plus, že zde na světě zanechal v nás cit, který nás vede k tomu, abychom se za něho modlili.

Jaká je odpovědnost za modlitbu? To je věc víry modlicího se člověka. Člověk je odpovědný nejen za své vědění, ale i za svou víru.

Čekají na naši modlitbu neviditelné bytosti? (Sédir) To je čistě věc víry toho, kdo se modlí.

Modlitbou by měl vlastně být celý náš život: všechna slova, skutky, práce, myšlení atd. To by byla nejlepší modlitba.

3. Duševní život je život představ. Představu máme, nebo si ji vytvoříme proto, abychom se zdokonalili. A když dosáhneme onoho stupně dokonalosti, představa hyne. Egypt vše divinisoval (zbožšťoval); po dokončení evoluce musí ovšem všechny představy, všechny divinisace zemřít. To je tedy egyptská „všesmrt“. Adept je více než všechny představy, divinisace, „bohové“. Proto mu musí všichni bohové padnout k nohám. To je tedy všesmrt bohů.

4. „Posvátná prostituce“ (viz Merežkovskij, Babylon). Je to tzv. hierodulismus, vyskytující se původně jen ve Venušině kultu. Z kosmického stanoviska je to Venušinská askeze - překonání pudů jejich přejedením. Před každou iniciací by měl člověk věc poznat, vše prožít, na světě mu nesmí zbýt nic, co by jej lákalo, neboť potlačováním pudů vznikne člověk-kreatura.

Pohlavní síla, pohlavní zdrženlivost -je dobrá jen ke konání zázraků. Ale to je nízký cíl. Pro sebe, pro svou evoluci, tím člověk neudělá vůbec nic. Nesmíme ztratit potenci (to by nebylo na žádný způsob správné; jsme obrazem božím a Bůh stále tvoří, plodí), musíme se však zbavit představivosti, kterou do pohlavního aktu atd. vkládáme. Moci, ale nemuset moci, to je právě zvládnutí (v tomto případě pohlavního pudu, ale i jinde).

5. Askeze je pouze cvičení schopnosti k ovládnání, je to abeceda k ovládnání, avšak ne ovládnání samo. Stejně je to s půstem (druh askeze). Dalo by se to přirovnat k tělesnému cvičení. Ničeho tím nevykonáme z absolutního hlediska - pouze zesílíme svaly, uschopníme je k větší práci. Je to (askeze) jen jakýsi cvik ducha. Člověk si tvoří zásady jen ze strachu před vlastní slabostí („ze zásady“ nepiji alkohol = bojím se, že bych mu podlehl, protože mě opravdu láká). Čím kdo má více zásad, čím větší asketismus jeho, tím větší je to pudový slaboch. Jeho zásady nemají cenu, poněvadž to není pravé ovládnutí.

6. Oběť existuje vlastně jen ze stanoviska pozorovatele, nikoliv ze stanoviska toho, kdo ji přináší ideálně, absolutně, kosmicky. Ten, kdo přináší „oběť“, koná vlastně povinnost, samozřejmost. Takovou obětí akcentujeme, zdůrazňujeme svůj čin. (Kristova oběť na kříži: z Kristova hlediska to nebyla oběť, on musel umřít, jinak by se byl stal vrahem lidí.)

Něco jiného je však tzv. „učit se přinášet oběti“, tj. askeze = cvičení (v povinnosti).

7. Osud člověka po smrti.

Neexistuje znovuvtělování, reinkarnace duší jako individuí. Po smrti tělesné nastane i duševní smrt. Lidské duše se rozloží, vplynou v kosmickou duši, splynou s ní. Obohatí ji však o výsledky svého pozemského strádání, ať už ve smyslu kladném (dobro, dobré skutky), či zlém (zlé skutky). Má tedy ateista pravdu, tvrdí-li, že se po smrti rozpadne, že po smrti nic není. Do tohoto oceánu vlévají se i duše všech živočichů, zvířat, obohacující je také o výsledky svého života (strádání). Třebaže tato kosmická duše je jednotná, přece je podle kvalit, přinesených do ní z tohoto světa, rozvrstvena; vrstvy však přecházejí jedna po druhé neznatelně, povlovně. A částčky tohoto kosmického rezervoáru se znovu vtělují, projdou životem a zase se vrátí do něho zpět, obohativše je opět o své zkušenosti. Tímto způsobem postupuje pozvolna kolektivní reintegrace. Takto budou jednou všichni lidé spaseni. I „sedlina“ kosmického rezervoáru, tvořená zločinci, černými mágy atd. dojde takto jednou spasení. Tvrdí-li tedy někdo, že je např. reinkarnací egyptského faraona XY, má pravdu jen v tom smyslu, že v něm skutečně je něco z onoho faraona (v nás všech je něco z něho) - díl částček jeho rozplynuvší se duše jako individuality. Nebo, tvrdí-li tibetský láma, že byl v minulém životě oslem, má pravdu, neboť atavisticky silněji v sobě pociťuje částčky kosmické duše, jež jsou oslího původu. Fantazie každého v těchto tvrzeních inklinuje k tomu, co se mu lépe líbí, co jej víc láká, anebo co více pociťuje, neboť v každém z nás fakticky je něco z těchto faraonů, králů, velekněží - a i z těch oslů.

Tzv. individuální nesmrtnost skutečně existuje, musíme si ji však skutečně zde na zemi vytvořit. Jsme tvůrci své nesmrtnosti. Musíme se zde na světě zindividualizovat k nesmrtnosti, stát se individuálním opravdovým obrazem božím, jenž se už nemůže rozplynout v kosmické duši. Staneme se krystalem, jenž vykrystalizuje z tohoto roztoku. To je cíl naší životní cesty. To je ta naše vědomá reintegrace, již se odlišujeme od kolektivu. Vytváření nesmrtnosti se děje různým způsobem: cestou vědění, cestou víry atd. Ovšem různé, různě kvalitní cesty mají také za následek hierarchické rozvrstvení nesmrtných.

Většina náboženství mluví o této nesmrtnosti, o nesmrtnosti duše, avšak průměrný člověk nevytvoří nesmrtného individua už tak dokonalého, aby se nemuselo „vrátit“. Tím jen zdržuje kolektivní reintegraci, protože se tak tato nedostatečně ztužená osobnost znovu musí rozplynout.

Buddhismus má nesmrtnou zásluhu v tom, že jednak učinil konec teoriím o reinkarnaci, jednak zabránil nedokonalému tvoření „nesmrtných duší“ a vedl lidi k tomu, aby hleděli jen na dobré skutky (karman), neboť právě jimi povznášejí kosmickou duši. Jestliže Buddha prohlásil, že každý má spoléhat sám na sebe, pohroužit se v sebe, tu to dávalo „předurčeným“ buddhismu možnost pochopit ze sebe pravý stav věcí a skutečně dosáhnout nesmrtnosti.

8. Tatvy jsou reakcí indické rasy na čas. Je však nesmysl tvrdit, že tatvy jsou lepší než západní prvky, protože jich používají Indové.

9. Povaha člověka má jistě vliv na vnímání barev. V běžném životě jsme zavedli jistou konvenci: určitou barvu nazýváme zelenou, jinou červenou, atd. Možná však, že je mnohý člověk vnímá jinak, avšak je to těžko zjištělné. V magii barev by bylo pro takového člověka naprosto falešné, kdyby se řídil stupnicí konvenční a ne vnímáním svým.

10. Sen může být: 1) obrazové uvědomění toho, co v nás bylo a co jsme si uvědomili, 2) lucidiční čtení v úrovni principů. Řeč snů je obrazová, co nejprimitivnější (podle řady: obraz, hieroglyf, slovořeč). Principy se ve snu převádějí v obrazy, symboly. Je nutno je však dešifrovat.

11. Myšlenka na něco je vytvořením formy v astrálním světle. Myslím-li, tvořím. Něco je sice v myšlence cizího, ale něco musíme přidávat ze svého božského fondu. Kdybychom to brali z jakéhosi absolutního stanoviska, pak ovšem v myšlence nic není našeho, protože vše je z Boha; i myšlenka je pak část Boha.

12. Tzv. živlové prsty jsou živlovými tehdy, jestliže je svou vírou živlovými učiníme. Napřed musím věřit a pak se přesvědčím, že jsem věřil dobře. Nutno věřit bez výhrad, absolutně. Není tu možný ani stín kritiky. Nevěřím-li hned na počátku, klamu sám sebe.

Přejmu-li tradiční věc, je mi to nápomocno buď: 1) genialitou sestavy, 2) larvou, na kterou je věc vázána, ovšem existuje-li larva ještě, 3) nebo atavistickým, pudovým dědictvím - máme to v sobě, aniž o tom víme. Lépe se nám věří v to, v co věřili už naši předkové.

13. Mediumismus je vrozený, astrálně patologický stav. Znak mediumity: tzv. žabí oči (oči madame Dubarry). Médium je rezervoár, který se otevře a z něhož vyteče astrální světlo, s nímž pak okolosedící nakládají podle své vůle (formují je, využívají je).

14. Průchod hmoty hmotou (např. propadnutí sklenice stolem) není dematerializace. Je to průchod atomů hmoty jedné mezi atomovými prostory hmoty druhé. Způsobit jej dokáže jen ten, kdo dovede dokonale vysát fluidum onoho předmětu. Musí na zlomek vteřiny zastavit rotaci atomů, absolutně je zchladit, zarazit. Důkazem toho je, že předmět po průchodu hmotou je horký.

Přenášení předmětů může dělat také sukkuba, kterou nutno živit nočními polucemi. To je už pakt s onou bytostí.

Fluidickým kondenzátorem je: heřmánek, hadinec, podražec.

Zhasnutí svíčky

Vezmu svíčku a uříznu jí špičku tak, aby byla na obou koncích stejná, ale aby na obou koncích byl kousek knotu, jenž by se dal zapálit. Potom svíčku rozřizu napolovic; obě polovice postavím na stůl v určité vzdálenosti a zapálím. Pak obě hořící svíce ztotožním. Nato jednu hodím do ohně a představuji si, že se stává ohněm - druhé svíčky si nevšímám. Tato druhá musí zhasnout, protože indukuje vodu.

Tzv. zákon výběravé slučivosti (Wahlverwandtschaft) není nic jiného než druhová úroveň. Přitahují se odpovídající jedinci téže úrovně (samička vrány nepřitáhne samce lva).

Živly jsou časem principů. Čas dělá ze tří principů čtyři živly. Viz Iniciace. Co existuje v čase, neexistuje ve hmotě; co neexistuje ve hmotě, není v čase. Pak minulost, přítomnost a budoucnost splývá v jednotu.

Čas je poután jen na fyzické dění Abstraktní myšlení, nejde-li o slova, neděje se v čase. Čistá idea neexistuje ve hmotě. Jakmile dostane jméno, dostane čas (neboť k vyslovení jména je zapotřebí času) a začne existovat.

Lucidita

Živly jsou časem principů. Všechno dění se indukci odehrává nejen ve světě živlů (hmotném), ale i principovém. Poněvadž svět principů není závislý na čase (nemá čtvrtý princip - čas), odehrává se v něm vše v přítomnosti číst v něm znamená abstrahovat ze svého myšlení jednu ze živelných podstat. Pak čtení (jasnovidnost) je laděním na předmět. *Poutáme mysl na jeden předmět či děj, a přitom mluvíme na jiné téma. Je to vlastně jakési štěpení mysli.* Ladění na předmět je „vyžírání“ z úrovně, která nemá času. To je podstata vši mantiky.

Lucidita se objevuje ve stavech patologických, kdy je něco z nitra člověka upoutáno, např. nemocí. Živel, který dělá ze světa principů svět hmoty, je něčím poután (bolestí, nemocí nebo uměle narkotiky). Pak zbudou jen základní tři (sůl, síra, rtuť), nebo dvě nejsilnější (síra, rtuť). Času může podléhat jenom to, co je ve hmotě. Co není v čase, nemá děj.

K jasnovidnosti je třeba odhmotnit se (pomocí narkotik) nebo zaměstnat tělo v čase (hleděním do zrcadla), aby měl duch více volnosti. Nezískáme toho pohybem, neboť při pohybu cítíme své tělo. Výborné je vyvolat si úplnou anestézii (injekcí, narkotiky). Anestézie se dá nahradit prostředníkem, nechceme-li vyvolat škodlivé následky pro tělo.

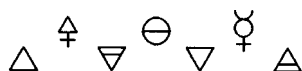
(Něco jiného je hysterie. Dokonalý věstec je obyčejně dokonalý hysterik.)

Jasnovidnost vyvolaná živlově je naznačena v Tetragramatu:

Jod = síra (ohněň),
 He = rtuť (voda),
 Vau = země (sůl),
 He = vzduch.

Odbavujeme tedy pro získání lucidity tímto způsobem vzduch.

Schématicky možno to nakreslit takto:

vlastně:

a zde je nutno živly přeradit tak, aby vznikla řada $\triangle \nabla \nabla \triangle$, a tento vzduch na konci řady odbavit (prakticky je to ono rozptylování vzduchu v našem živlovém cvičení - buď před spaním, nebo kdykoliv chceme něco vědět). Předtím ovšem nutno dekretovat, co chceme; jinak se dostaneme do úrovně principů, budeme mít výsledky, ale nebudeme vědět, čeho se týkají a k čemu patří.

Sechmet - bohyně mateřství, typ obranné matky.

Atep - egyptská bohyně s hroší hlavou a s velikými prsy; živící mateřství.

Nephtys - sestra Isidina, Osiris - kladu, Isis - záporu, Sutech - kladu, Nephtys - záporu.

Bes - domácí bůžek pitvorné podoby, pro cizí strašidelný, pro domácí ochránce.

Bůh Mendeský - Chnum, předobraz oběti Kristovy - Beránek.

Astrální světlo není trojrozměrné, je asi mnohorozměrné (z hlediska fyzického) - ono je pouze trojprincipé.

Síla je vázána na hmotu, jakmile hmotu zničíme, síla se odbavuje. Může být vázána i na modlitbu; po přetnutí jde síla dál.

Zbavit se vzduchu je přijít do úrovně bez času, tj. dočasná smrt, Siamský spánek.

Vzduch vzniká působením ohně na vodu, je to štěpení soli. Sůl se stane zemí a co se odštěpí, je vzduch. Tím dostaneme 4 - svět.

Schéma:

Jóga aplikuje duchovní zákony na fyzickou úroveň. Místo s živlem vzduchem pracuje skutečně s dechem a má výsledky podobné těm při živlové práci.

Navázání raportu znamená: získat nadvládu nad druhým, abych z něho pak mohl vybavovat ektoplazmu. Tady nehraje roli ani mediumita, spíše strach subjektu před nadvládou druhého. Subjekt pak sám ektoplazmu vybavuje. Možno k tomu použít i zvířata (pes, kocour), podstatou toho je určitá drezúra zvířete. Možno také např. udivit druhého, vytvořit pseudobytost, a onen udivený ji živí; bytost pak dělá zázraky. Nevědomý člověk úbytek síly tolik necítí, protože sílu vyvíjí automaticky. - Ale takto získaná zázračnost je nejsprostší zločin kosmu - černá magie.

Absolutním klíčem k dešifraci snů by byl jen „snář“ rasový. Poněvadž jej nemáme, nutno si získat individuální - tj. vypořádat své symboly. Pro lucidiční čtení jsou ovšem symboly jiné než pro sny hrubohmotné. Dešifrovat však jen ty sny, které na sebe přespříliš upozornily.

Způsoby koncentrace:

1. Zvědná (ztotožnění s věcí; při osobě např. užívám jejího pózismu).
2. Určitou představu vtělím do sebe.

Exteriorizují se, nebo pracují uvnitř sebe.

Druhy koncentrace: Stavím se k věci 1) kladně, 2) negativně. Stavím-li se k ní negativně, docházím k expanzivním, obranným momentům. Stavím-li se k ní kladně, docházím k momentům pasivním. Dívám se tedy na věc mužsky či žensky, útočně či obranně. Extrahuji z věci klad či zápor. Může tu jít i o abstraktní pojem, ne snad, jen o věc. I při zvědavosti zaujímám buď postoj bázně nebo útoku. Indiferentně se stavět vlastně nemohu, neboť to není pravá koncentrace; dostanu ze všeho jen kousek.

Vysvětlení svátostí

Křest, tj. živlová cvičení, tedy křest všemi živly. Jako každá svátost je dvojdílný: příprava (první část cvičení), a pak svátost sama (druhá část cvičení). - Církevní pasivní křest vodou je především symbolický, ale do jisté míry může také působit, neboť církevní obřad je vyježděnou formou, nábojem, larvou.

Břimování je nějaký postup, povýšení, na co, nevíme, snad z učedníka na tovaryše.

Svátost oltářní: Chléb a víno jsou vnitřně skutečně přeměny v tělo a krev Kristovu. Vnějšíkově přeměněny nejsou, poněvadž tato podstata je vtělena do látky, která nemůže v důsledku svého okamžitého stavu svou příčinnou podstatu realizovat ve fyzickém. (Důkaz: jen roztavený cín možno proměnit v alotropický, který reaguje jako stříbro.) Tělo Kristovo je vázáno na chléb, ten strávíme, zničíme, a tím pro sebe uvolníme skutečné tělo Kristovo. To by mělo veliký význam, kdyby kněží byli opravdu schopni provést onu přeměnu. Kněz by měl dovést přeměnit jakoukoliv hmotu v jinou (je-li ona ve vhodném stavu - odtud v alchymii volba látky), alotropickou, pouhým slovem. Jedním ze způsobů přeměny je operace pomocí živlů, avšak jsou i způsoby jiné.

Při přijímání (theofagie) musí však také přijímající vědět, co přijímá a proč, jakou má přijímání cenu. Neví-li to, je to házení perel sviním. Zde jde totiž také o závislost odpovědnosti kněžského posvěcení na věřících. Nevědomí věřící strhávají kněze dolů. Dává-li kněz-mág skutečně posvěcenou hostii člověku, který si z toho tropí jen šašky, ztrácí tím kněz svou sílu. Podává-li mu hostii neposvěcenou, neztrácí tím ani věřící, ani kněz. Lidé si vlastně sami udělali z kněží kašpary a pak na ně nadávají, že kašpary jsou. - Církev raději svátost oltářní vůbec neměla zavádět. Některé řády možná mají skutečné přijímání.

Při *svátosti pokání* jde hlavně o pravé poznání svých „hříchů“, slabostí, zlovyků, nemravů apod. a o opravdovou snahu zbavit se jich, např. přesycením (viz dříve hierodulismus).

Poslední pomazání je symbolický obřad, znázorňující posmrtnou existenci. Magicky by to mělo být podání útěchy a jistoty další existence. Vycházíme-li z předpokladu, že v co věříme, to po smrti bude, je to podpoření víry. Člověk by měl umírat s jakýmsi nábojem víry. Záleží ovšem na tom, jak kdo věří. Věří-li opravdu, není tato svátost bezúčelná.

Svěcení kněžstva je povýšení na mistra.

Stav manželský je posvěcení kladu a záporu v lidské sféře. Každá církev posvěcovala stav manželský, protože jím je podmíněna existence církví a víry, neboť pro tvoření egregorů náboženských je bezpodmínečně potřebí mužů i žen, kladu a záporu.

Těžko říci, proč se kdo rodí mužem či ženou; snad se to řídí kosmickou snahou po rovnováze. Mechanismus toho je však těžko poznat.

Alchymie:

Filosofický oheň je přirozený oheň a vnitřní slovo proměny, vtělování druhové podstaty do hmoty. (Alchymista musel být vnitřně silný, jinak se mu dílo nepodařilo. Proto stávala v blízkosti alchymistovy pracovny kaple.)

Filosofická voda je schopnost pohlcovat a vydávat opět ze sebe za působení ohně. Je to schopnost absorpční, pohlcovací představitosti. Nejdříve musím mít schopnost si něco v *nitru* vytvořit a pak to za působení ohně odtud vydat.

Při Velkém Díle záleží na volbě výchozí látky, protože nejsme absolutně dokonalí, protože nedovedeme tvořit přímo z *Primae Materiae*. Teoreticky je ovšem možno vycházet z čehokoliv.

Popisuje-li některý alchymista při Velikém Díle méně pochodů než dvanáct, redukoval si je (např. plus a minus, kladná a záporná znamení). Absolutně si tyto pochody redukovat nemůžeme, nýbrž jen v popisu.

Dobro a zlo:

Problém dobra a zla je relativní na každém stupni. Nutno jej poznat na všech stupních. Univerzální míra nehledí na absolutní dobro a zlo, nýbrž na relativní. Teoreticky by např. tygr mohl být lepší a světlejší než papež, třebaže tygr požíral lidi a papež žil životem zdánlivě svatým.

Absolutní spravedlnost je zase relativní Bohu, tu my nemůžeme chápat. Spravedlnost je relativní na každém stupni. Boha není možno plně pochopit v jeho skutcích ani v jeho aktech spravedlnosti.

„Chudí duchem.“ - Zde jde o poměr svědomí k činům; relativní poměr toho, jak se člověk ukáží. To je: nevědomost hříchů nečiní. Chudí duchem nemohou tak snadno zhřešit. Avšak absolutní nevědomost není v nikom, v žádném tvorů, ani ve zvířeti. Člověk má odpovědnost relativní k jeho vědomí a vědění. Chudí duchem žijí v blaženosti (v nebi) tam, kde vědomý by se „otravoval“. Mohli bychom snad říci, že „očistec vědomých je nebem chudých duchem“.

Kristovo náboženství tedy odpovídá věřícím na všech stupních.

Tzv. *géniové* jsou určité pratyry, vzniklé křížením různých náboženských nebo pověrečných lidových představ. Představy existují v astrálu jako hladové formy (pantakly jsou vždy primitivní). S touto kreslenou představou naváží raport a jakmile je to v okamžiku výdeje síly, např. při koitu, tato forma se nabíjí. (Příklad: pomsta zrazeného milence: dá takovou kresbu do ložnice vdané ženy; recept na strašidelný dům.)

Géniové byli tvořeni vírou a nakresleni tím, kdo to viděl. Různost pantaklů např. týchž géniů je závislá: 1) na úrovni a rase lidí (představa téhož génia bude různá u žida a mohamedána), 2) na fyzické schopnosti filtru zraku. Génius je útvar (ne tvar), reagující na *určitý* pocit, vyvolaný individuální představou, s kterou se ten pocit shoduje. Tzv. práce s génii: nabití onoho tvaru, nezvládnutí ho, to vyvolá v původci strach, následkem čehož génius vampyrikuje původce, to znamená nové zesílení génia atd. - tj. tzv. osobní génius, Mal.

Jména géniů jsou stejný filtr jako zraková představa (ovšem sluchový). Když jsou dvě představy, je génius lépe determinován. Zde jsou jména šémy. Jsou-li u Léviho a při našich pantaklích stejná jména, je to vysvětlitelné stejnou rasou (Židé a Arabové jsou Semité), ovšem zraková představa je různá.

I planety jsou trojitě: $+ \infty -$. Popis planety je neutrální, ale projevy jsou kladné nebo záporné (aspekty). Stejně je to s génii: géniové a protigéniové. Neutralita je syntéza obou: je to dotyková plocha dvou věcí (těles).

Egyptřané jsou Hamité; bílá rasa má k Hamitům blíže než k Semitům.

Astrální světlo v živlovém rozboru

Astrální světlo z pozemského hlediska je chaotický stav elementárních vlastností. Animalizované světlo je působením organické bytosti rozříděno do čtvercového magnetu svých živelných povah. Rozřídění elementárních tendencí v člověku je vždy poměrné dle charakteru - resp. povahy bytosti. Vzpomeň radix člověka... Schopnost vědomě animalizovat astrální světlo v libovolných kvantech je výsadou adepta. Nevědomě tak činí buď blázen, nebo génius. Vědomě odbavovat může adept. Nevědomě to ale rovněž dělá i génius, blázen nebo médium. Animalizovaným astrálním světlem jsou čtyři živly - a to ať už v celku, či v dílčím projevu (oheň, voda, atd.). Při operaci s astrálním světlem je největším problémem udržet je v okamžiku, kdy je koncentrujeme v sobě. Proces promítnutí děje se takto:

1. Stažení.
2. Stav střehu a naprosté pasivity.
3. Náhlý přechod - vpád do představy, představa vrhá náplň na místo.

Ad 1.

Stažení: ztotožňuji se (současně) s vodou a stahuji oheň (já jsem voda a stahuji oheň, tedy vodou stahuji oheň). Princip: voda je v činnosti (v akci) vždy - je-li vedle ohně, je magnetická.

Ad 2.

Stav quasi šílenství - neboť ve vteřinách ohňového přílivu je člověk jaksi otevřen, a kdyby tu nebylo přílivu onoho živlu, je to vypadnutí do vytvořené propasti, která přitáhne vše, co je okolo (obsednutí). Je to nebezpečí prázdnoty.

Živlovým cvičením zvyšujeme kapacitu, ale nikoliv daný poměr. Zvyšujeme toliko schopnost animalizace k libovolnému množství. Ideální živlová rovnováha individua, člověku daná radixem, normalizuje se cvičením - takto se uskutečňuje, udržuje - kdežto profánní člověk ji má stále ve stavu menších či větších výkyvů. Druhým účelem cvičení je kvantitativní zvětšování množství animalizovaného světla, resp. schopnost tento zvýšený stav kapacity unést - nést. To vede k udržení individuální *mohutnosti*, kdežto ideální rovnováha, o níž prve byla řeč, vede k udržení individuální *čistoty*.

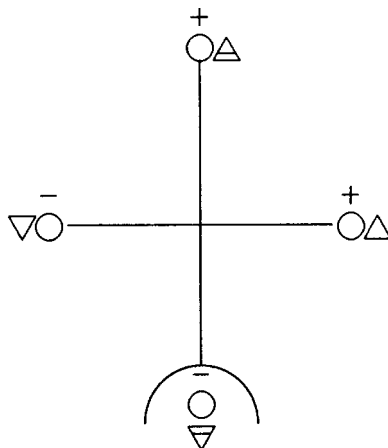
Lucidita v rozřídění

1. *Lucidita zemská* (eliminace vzduchu). Negativizace smyslů, určitý výstup z organického kolektivu, takže člověk se stává nečinným útvarem, který hledá v příčinné sféře cesty k svému

projevu. Zbavuji se vzduchu tím, že neguji jeho protipól, který jej automaticky ve čtyřživelném svazku udržuje. Negace myšlení, vědomí drogy, zrcadlo - atd.

2. *Lucidita vodní* (vychýlení vzduchu směrem k jednomu bočnímu živlu). Stávám se absolutně receptivním jedincem. Drastické vymístění aktivní stránky osobnosti, tj. velké zapnutí pozornosti na ideu či předmět mimo osobu a chytání vynikajících vjemů, čili zpasivizování odváděním ohně.

3. *Lucidita ohně* (vychýlení vzduchu). Nechám se intenzivně ovlivnit hudbou, přírodou, děním mimo osobu, a aplikuji svoji touhu na objekt zájmů. Realizace by se vhodně ve všech případech aplikovala s použitím živlové praxe.

Volt pomoci

Předně modlitba, která končí imperativem a obsahuje jméno toho, jemuž pomáháme. Aktu musí být účastni všichni, kdož participují na této operaci. Použije se vhodná vůně. Během modlitby se drží účastníci za ruce. Řetěz se otevírá v okamžiku vysílání na jednom místě tak, aby končil dvěma různopohlavními členy, kteří dělají gesto vysílání. Toto gesto se dělá vztaženou rukou, a sice onou, která je volná. Příslušná modlitba musí být působivá a dobře básnický konstruovaná. Před samotným aktem, asi týden předem, může každý účastník zvlášť sám o samotě dělat vhodnou přípravu.

Poznámky o larvách a myšlenkových útvarech

Samotný pocit - a dokonce pocit provázený představou - je relativně dlouho živou bytostí, čerpající životní prostředky ze svého tvůrce. Larva normální myšlenky žije zpravidla *velmi krátkou* dobu - žije nepostřehnutelně krátce při spotřebování minimálního množství energie. Nejdelšího života, zpravidla přesahujícího i životy celých pokolení, mají tři druhy larev:

a) Larvy jednou nabitě vypnutím celé životní energie motorizované citem. (Lítost, představy umírajících, atd.) Dále sem patří představy jedince či kolektivu. (Například vojenská jednotka zpracovaná působivou řečí velitele skupiny.)

b) Smíšená skupina, přechodná mezi a-c:

Larvy víry kolektivu. Sem patří sektářské a náboženské kolektivy, národní pověry, legendy, krajová tradice, rodinné svazky, místní géniové (génius loci atd.).

c) Larvy vytvořené *opakováním* myšlenky, či myšlenkového pocitu. Např. onanické larvy, návyky, osobní pověry, osobní víry, larvy strachu (viz tuto kapitolu zvláště), larvy modlitby.

Délka života se řídí dle častosti a dodávaného množství energie. Delší život mají larvy, které byly živeny periodickým přínosem, neboť tyto se *naučí dýchat* a v tomto rytmu pokračují ještě velmi dlouho, i když nebyly živeny, a sají energii, kde se jim hodí. Larvy, které vznikly náhlým výbojem

energie, nemají sice tak dlouhý život, ale jejich činnost je mohutnější, manifestně průbojnější, neboť energií nešetří. Tím se ale také vybíjejí a zanikají.

Opakování - rytmus je projev v čase. Vibrace předpokládá čas. Bůh stvořil zemi rytmem. Vyšší světy se u nás projevují jako rytmus. Rytmus je návrat na hranici mezi Bohem a člověkem, tj. na mez mezi projevem a příčinou.

Evokujeme-li zde na zemi rytmus, tu se toto opakování indukuje současně v astrálu. Ustanu-li v této funkci tu, bylo-li rozvlnění astrálního prostředí (toto má svou setrvačnost) dosti silné, pokračuje dál a indukuje se do hmoty osobitým projevem.

Podstata dědičnosti - plození -je přebírání komplexu, který byl účasten na rytmu. *Nejvhodnější jsou periody rytmu, které rozezvučí největší kvanta astrálního světla. Ty jsou nejúčinnější. Zvuk rovná se délka vln. Je třeba znát tyto zákony vlnění.* Zde je také podstata sexuální magie, která se veze na vlnách přirozeného vlnění. (Dech kosmu.)

O práci s kulovými zrcadly

Koule se naplní fluidickým kondenzátorem. Tato skleněná koule musí být opravdu tenkostěnná, o průměru od deseti do dvaceti centimetrů. Tekutinou se kulový obsah vyplní tak, aby hrdélko vyústující z koule zůstalo prázdné pro vzduch, a po dohotovení se zataví sklem.

Náplň tvoří destilát z heřmánku. Vykvasit jako víno, pak precedit - do toho přidat stejné množství čerstvého rozsekaného heřmánku. Nyní frakcionovanou (stupňovanou) destilací (nejdřív velmi mírně, během šesti až sedmi hodin přejdou étery, pak přidat na stupni ohně, přejdou lihy atd.) přeženeme tekutý obsah, abychom dostali *čistou kapalinu*. Je-li této kapaliny např. půl litru, pak do toho množství přidáme asi 2 gramy chloridu zlatnatého a asi 5 gramů lactucaria (koupí se v drogerii pod tímto označením); pak mírně zabarvíme fluorescencí - fluoresceinem. Poté se zapustí do podstavce.

Následující kulové zrcadlo nazýváme „narkotické“. Příprava je stejná jako u předchozího zrcadla, jenomže přidáváme extrakty: mandragory, blínu, rulíku, hašiše, černého máku, durmanu aj., ve stejných dávkách - ale ne více než osminu litru na půl litru.

Cahagnetovo kulové kabalistické zrcadlo prvního typu.

Tatáž koule se plní tekutým parafinem. Je to tedy zrcadlo závěsné. Do hrdélka zatavíme drát - tento prochází hrdélkem a celou koulí až ke dnu, kde se rozvětluje - resp. svazuje u dna 6 drátků, jejichž raménka jsou dlouhá asi 3 cm. Každé raménko představuje jednu planetu - tedy 6 planetárních kovů. Pod tyto umístíme kapku rtuti. Na zrcadlo pak hledíme zespodu (na rtuťovou kapku). Drátek procházející hrdlem připojíme na váleček, který držíme v ruce.

Cahagnetovo kabalistické zrcadlo druhého typu.

Zavěšené kuličky se vyamalgámují žádoucím kovem; dovnitř dát ještě příslušné planetární drogy a látky. Do každé baňky zasunout drátek. Ten musí procházet směsí až na dno. Uprostřed těchto zavěšených šesti kuliček zavěsíme dvojnásobně velkou kouli se zlatým amalgámem. Tato představuje slunce. Od každé z malých kuliček vedeme řetízek k této velké kouli, a to od každého visutého drátku. Řetízek je složen ze článků: zinek měď, zinek - měď atd. Spojí se po svaření dobře zchladiť.

Všeobecné základy pro práci s předchozími typy kulových zrcadel

Nejdříve kouli magnetizujeme. Při magnetizování hraje roli:

- a) teplota zrcadla,
- b) stav magnetizérův a pohlaví (nesmí být totiž užíváno, než jedincem stejného pohlaví).

Ad a)

Chci-li udržet magnet, musím kouli uchovávat v *chladu*. Chci-li defluidifikovat, dám ji do tepla. Nejdříve tedy musíme zrcadlo mírně zahřát a pak dobře obložit dřevěným uhlím. (Též tekoucí voda provádí defluidifikaci - avšak v tomto případě není příliš dostatečná.)

Fluidifikace

Přenést do chladnějšího prostředí a magnetizovat. Tahy provádět konečky prstů se současnou nutnou představou. K tomu patřičnou planetární vůni. Před každou prací třikrát vykuřovat. Kuřidla volit dle účelu přání - dle toho, co chceme vědět. Nejlépe však v pátek v jupiterskou hodinu. Zrcadlu škodí denní světlo. Pracuje se tedy jen večer. Při zírání je potřeba, aby světlo svíčky co nejméně zrcadlilo. Hledíme do zrcadla s přáním vidět to, co chceme vidět. Soustředíme se však přitom na *imaginární* bod ležící absolutně ve středu koule. Vzdálenost očí 50-80 cm. Sedět velmi pohodlně. Užívá se také (je to velmi dobré) lihových kahanů s čistým lihem, v němž asi 14 dní před tím byly macerovány drogy použité při hotovení zrcadla (kondenzátoru).

Poznámky pro práci s kulovým zrcadlem s parafinem

Při této práci ležíme naznak a hledíme na rtuťovou skvrnu. Koule je zavěšena u stropu tak, aby byla od očí vzdálena asi jeden metr. Je to podivuhodný uklidňující prostředek, avšak zároveň mimořádně uspávající. Bráníme-li se ze všech sil upadnutí do spánku, pak se vize rozhodně musí dostavit. Důležité však je, aby světlo bylo jen velmi slaboučké. Dobrá je např. lampa magica - pustit světlo na kouli jenom štěrbinou.

Poznámky pro práci s kabalistickým zrcadlem druhého typu

Zde se osvědčuje jenom koule příslušného dne a hodiny, v níž je operováno. Kuličky možno však nahradit konkávními mističkami - zrcadly. Železné totiž (Mars) se neamalgámuje. Posledně uvedená dvě zrcadla se dají používat i jinými osobami (současně), kdežto první dvě uvedená zrcadla smějí být použita jenom jedním operátérem.

Consevoir et concretiser (vnímat a uskutečnit).

Utrpení

a) *Karmické*: tj. takové, které vyplývá z poklesků člověka.

b) *Reintegrační*: závislé na poklescích člověka, ale je už platem na reintegraci. Se stoupajícím vědomím totiž stoupá odpovědnost, a tedy i větší *nutnost odříkání*, a tím i větší utrpení. Čím je tudíž člověk výše, tím méně si může dovolit.

Dítě si přináší karmu z radixu - karmu rodičů. Tato trvá, dokud se dítě intelektuálně neprobudí. Proto do této doby je všechno jeho utrpení utrpením reintegračním (pro rodiče je ale karmické), pokud se nestane karmickou protihodnotou, vyvažující poklesky dospělého života. Láska karmická, tj. fyzická nebo zjištěná, nemá z hlediska reintegračního žádné ceny, poněvadž všechno to, co dává, vyrovnává utrpením, s nímž je vždy spojena. Láska reintegrační nevrací ani rozkoš ani jinou

radost, stává se tudíž působcem *reintegrace člověka*, jež ji vyvažuje. Na problém utrpení pak navazuje problém dobra a zla. Zlo je skutečnost spontánní nebo úmyslné nevědomosti v úrovni vyššího poznání.

Problém askeze

Je to v podstatě dobrovolné přijímání utrpení za účelem reintegrace. Askeze může být:

a) *Spontánní*, vyplývající ze způsobu života, který je dán iniciačními pracemi (odpovědnost - morálka i mlčení je askeze).

b) *Askeze vlastní*, kde člověk nahrazuje všechnu iniciační práci a úsilí sebetryzněním. Tygr nemusí respektovat zákony analogické lidským nebo jiným, byť by z našeho hlediska páchal zločiny; i ve své úrovni má možnost dosáhnout morální formy, jež by jej učinila „tygrem svatým“; kdyby ale kupříkladu člověk řídil se morálními příkazy i toho „nejsvatějšího tygra“, byl by prostým zločincem a vrahem mezi svými.

Zjevení pravdy a daň z profanace

Každé vnesení božských pravd do intelektuální oblasti, která neodpovídá svou výší jejich hodnotám, je profanací. Proto všichni náboženští reformátoři - proroci, kteří přinášeli světlo na zem bez ohledu na *kasty* museli platit daň z profanace zpravidla smrtí, jež zhusta přišla právě z rukou těch, které zasvěcovali. Odtud má svůj původ starověké třídění na *kasty*. Bylo to preventivní opatření, kterým měla být tato profanace omezena. Tím je dán *hlavně a jedině* důvod k zřizování a udržování tajných společností a bratrstev vybraných členů a jejich *vázání mlčením* - pro dobro jich samých.

Krása

Krása ve všech svých projevech - jako všechno, co je dokonale nepřisvojitelné a s čím se člověk nemůže ztotožnit - je vždy pramenem bolesti. Krása je takto zdrojem reintegračního utrpení. Díváme-li se na bolest jako na zlo, nemůžeme tvrdit, že by je perzonifikovaný Bůh přímo stvořil; učinil bolest toliko průvodním zjevem touhy po tomto Nepřisvojitelném - a tato špatně chápaná touha stává se vinou člověka teprve zlem. Pokud nebudeme schopni ztotožnit se s Bohem, pramenem veškeré harmonie a krásy, potud musíme trpět.

Umělecké dílo

Každé skutečné umělecké dílo je zjevením krásy, a proto i součástí univerzální pravdy. Proto tvůrci takovýchto děl profanovali, dávali-li je k dispozici, a byli jako proroci trestáni davem špatně pochopenou touhou, kterou svým dílem evokovali. Byli tedy trestáni davovým zlem.

Zákon

Zákon v nejširším slova smyslu je všechno to, co upravuje a tvoří podmínky života a vývoje bytí jednotlivce nebo kolektivu, úměrně ke stupni jeho vědění a jeho poznávacích schopností.

Osud

Osud je působení tvůrčích sil, odpovídajících karmickému a reintegračnímu stupni činnosti každého bytí, na němž se projevuje.

Prorok

Prorok je ten, kdo profanuje vyšší pravdy při plném vědomí své odpovědnosti i následků, které jeho činnost nezvratně vyvolává. Každé zjevení božské pravdy, která předbíhá stupeň vývoje prostředí, v němž je vyjevována, je profanací.

Dětský snový život a co je anděl strážný

Dětský snový život je především astrálně pudový. Pudovost je bezprostřední přijímání astrálních otisků v mysli a v představivosti. Které z astrálních otisků jsou největšími faktory pudovosti? Jsou to atavistické zážitky *popubertálního* života druhu. To znamená, že astrální úroveň vysílá obrazy do předpubertálních jedinců a popubertální jedinci do ní píší (v ní tvoří).

Předpubertální jedinci potřebují bezpodmínečně vedení pudového (s vyjmutím rodičů) a toho se jim dostává díky jejich receptivnosti ve formě snů, impulsů, atd. Druh těchto snů a impulsů je určen či dán druhem živoucího tvora, na nějž působí, dle zákona o výběravé slučivosti tedy se děje automaticky. Proto také u dětí převládají většinou sny hrůzné a odporné, protože to jsou právě preventivní zásahy astrálu, varujícího před všemi možnými nehodami a psychickou plochostí. Všimněme si také, jak odporně působí na dítě každý pohlavní akt. Proč? Kdyby totiž dítě odpor nepociťovalo - tu touhou po napodobení by vyvolalo předčasný vývoj - eventuálně zaražený vzrůst a poruchy morální i psychické. Proto tedy už s prvním projevem pohlavnosti počíná schopnost *tvořit* v astrálu, a tedy počíná i odpovědnost. Proto příroda toleruje snadněji u popubertálního jedince i smrt - protože zkušenosti s ní spojené vtiskává umírající do astrálního světa a předává je dalším svého druhu, kteří se zrodí. V tom je celá filosofie zkušenosti a odpovědnosti. Z tohoto filosofického názoru vyplývá, že žádná smrt nebo nehoda jedincova není věcí zbytečnou, nýbrž že každou špatnou zkušeností člověk tvoří to, co nazýváme *andělem strážným*, pro budoucí potomky svého druhu. Proč se tedy nezabije dítě padající např. z pátého poschodí - a to téměř nikdy?

Protože se před ním zabilo deset dospělých, které astrálně nemohlo zachránit, protože nebyli již pro ně (tj. pro astrálně) receptivní, ale naopak vyslali svou žhavou touhu po šťastném pádu do astrálního světa.

Opakované sny

Opakované sny jsou asi kontrareflexemi vlastní jednosměrně přebité astrální úrovně. Individuální receptivnost je tu filtrem, který dodává tomuto astrálnímu reflexu barvu a tvar (tj. způsob podání, děj atd.). Geniálnost tohoto usměrnění vystupuje právě nejvíc v okamžicích, kdy člověk na pokraji zoufalství - kde už nervy hrozí vypovědět - prožívá např. nejlíbeznější sny - anebo i naopak. Tento automatismus je bezpodmínečně nutný, aby korigoval každé nebezpečné výkyvy citové. Hle zase filosofie odpovědnosti, čili anděl strážný v nové podobě - „stvořený tím, jehož střeží“.

Skutečnost a představivé pocíování

V astrálním světě jsou zapsány zkušenosti předchůdců. Působí na pudového (předpubertálního) jedince pudovými zážitky, které mu upravují cestu k budoucnosti. To, co pudově zažívá, je *budoucnost* - přítomností je onen pudový zážitek - a ten je *skutečností*.

Např. příčiny nebezpečí nejsou ani vyslovitelné, ani vysvětlitelné, ale v astrálu jsou dříve, než ve fyzickém světě. Pro člověka popubertálního - dospělého - je astrální svět budoucnost, právě tak jako pro předpubertálního je minulost. Úvaha je přítomnost a fyzický život je minulost.

Víra v přírodu

Dítě především z přírody bere - kdežto dospělý do přírody dává. Dítě je přírodou tvořeno - dospělý přírodu spolutvoří. Proto vždy máme větší důvěru v to, co *tvoří nás* - resp. nám dává - než v to, co tvoříme my - resp. čemu my dáváme. Dítě je element stvořený a věří ve svého tvůrce - naproti tomu otec, element tvůrčí, nevěří a nespolehá se na dítě. Proto dítě umí vidět a nalézat v přírodě to, co dospělý nikdy nemůže. Nižší vždy napodobí vyššího, a proto ho lépe chápu, protože s ním žiji paralelně. Dítě si hraje na tatínka atd. - proto dítě chápe, resp. žije v otci vždy víc, než otec v dítěti.

Spánek

Ve spánku se může člověk - částečně nebo výjimečně i úplně - nechat ovlivnit astrální úrovní, myšlenkovými útvary a řadou jiných faktorů, působících do předpubertálního stádia. Odtud sny obrazové, dějové, pocitové, anebo provázené úsudkem - krátce, je tu množství variant.

Cit a zdroj citovosti

Citovost je vnitřní reakce, nebo uskutečnění univerzálního zákona protikladů v každém bytí. Zdrojem citovosti je dvojnost. Cit vzniká z komparace subjektu s nějakým objektem. Mám-li k němu libý cit, tedy sebe ponižuji. Mám-li nelibý pocit k někomu, tedy sebe povyšuji. Poněvadž sebpovyšování znamená počátek stagnace vývoje, je prvý případ z hlediska reintegračního jedině účinný. Hle, filosofická hloubka Kristova výroku: „Miluj bližního svého atd.“ - nebo Sokratovo: „Vím, že nic nevím...“

Zásadovost, názory člověka a astrál

Zkušenost je citový zážitek, ale zásada patří do rozumové sféry. Zásada je rozumovou reakcí na rozumové zážitky. Tudíž stanoviska nebo reflexy zásad, vmísené do obrazů, či děje astrálu, jsou jen reziduem, které se nikdy nesloučí s působností astrálních vlivů. Podstata astrálních obrazů je v citových zkušenostech a celé astrálno je zásadou přírody, to znamená jen tolik, že příroda zásadně reaguje působením astrálna na svoje členy.

Osobní astrál

Osobní astrál je produkt citového života. Je za své astrální sférou, odpovídající dle výběravé slučivosti druhu člověka, a doplňuje se produkty jeho citových zážitků.

Obava

Obava je předzvěst strachu - a tento je tvůrčí. Obava je tedy to, co může stvořit strach. Obava může být druhotným jevem předvídání - tušení věcí nepříjemných - právě tak, jako tzv. těšení se na něco - tedy radost.

Pocit

Každý pocit je vnitřní reakcí na určitý analogický aspekt univerzální skutečnosti. Přítomnost, budoucnost či minulost jsou jen jedinou univerzální skutečností. Jinak není pocit definovatelný - a pokud bychom ho mohli definovat, bude to již druhotná představa.

Víra

Víra vždy vychází z přiznaného pocitu něčeho vyššího - vyšší skutečnosti. Víra ve víru - tj. schopnost věřit v to, co chceme - je už tvůrčí „božská víra“. To je už božská vlastnost. Proto všechny iniciační předpisy nařizují zrodit se znovu bez otce a matky, což znamená nechat zemřít všechny *zděděné* komplexy víry, jejichž oblasti jsou omezeny.

Radost a její hermetická cena

Čím schopnější člověk, tím více předmětů radosti pro něj existuje. Hermetik má tedy umět evokovat ze všeho stvořeného libovolný pocit - tudíž i radost. U profánního člověka je touha po radosti principem všeho zla, protože se domnívá, že tím dosáhne pramene - podle jeho představ k radosti nezbytného - a bude v cíli trvalé a jediné radosti tohoto života.

Periodicita dění v člověku

Je zákonem, protože je v přírodě a kosmu, tudíž i v mikrokosmu - člověku (rytmus vlnění).

Usínání

Usínání je částečné zpasivizování mozku.

Nabíjení živlem

Zásadně můžeme stahovat živél do takových látek, jejichž podstata vykazuje charakteristiku absolutně protikladnou. Např. nerost se signaturou ohně se hodí nejlépe k vazbě vody. Tím, že ho nabijíme protikladným živlem, ztrácí jeho látka svoji přirozenou živlovou charakteristiku. (Vzpomeň některých tzv. soužijících kamenů nebo i perel - pak topas a jantar a jejich zakalení při nemoci.) Perly např. jsou hmota organická, která má ideální rovnováhu živlovou. Kámen nemívá obyčejně živlovou rovnováhu a postrádá, resp. mívá málo ohně - míníme-li tím ohněm vitální fluidum. Proto tedy z těchto látek, které se používají jako „soužijící drahokamy“, přicházejí v úvahu ony, které mají vyložené organický původ, jako perly, jantar a z kamenů hlavně opál, hydrofán a zkameněliny vůbec, tedy i tzv. dendrity.

Příklad: Perla má ideální živlovou rovnováhu. Nosí-li ji člověk nemocný, zakalí se a ztrácí barvu. Proč? Poněvadž je porušena přemírou jednoho z emanujících živlů svého nositele. Naproti tomu ale perly bez lesku, dají-li se nosit osobě absolutně zdravé, nabudou nádherného lesku. (S touto skutečností se i obchoduje.) Základní pravidlo je, že živelná podstata z látek se odbavuje, pakliže je zahříváme nebo rozrušujeme obyčejným (tedy ne živelným) teplem. Naproti tomu se udržuje zimou - chladem. Je známo, že člověk na rozrušení reaguje změnou teploty. Na tomto principu se zakládá používání kamenů a jiných látek jako amuletů - tj. že do nich náhle pronikající živelné teplo způsobuje odbavování určitých kvant živlů, jejichž složení je dáno druhem kamene, nebo látky, z níž amulet pozůstává. Tato zdánlivě nepatrná kvanta nejsou ale tak bezvýznamná, jak by se zdálo, díváme-li se na člověka jako na nejcitlivější, jako induktor reagující aparát, který zesiluje i tyto slabé impulsy tím více, čím jsou čistší a čím jsou v užším kontaktu s jeho psychickou konstitucí.

Přenos pocitů voltem

Ve starověku se jako voltu používalo obyčejně prstenů s kameny. Pocit se přenáší voltem tak, že osoba, která jej (ten pocit) má přijímat, nosí u sebe volt osoby vysílající. Vzpomínkou na tyto volty, užívané ve starověku zvláště ve formě šperků, jsou dnes tzv. zásnubní prsteny, opatřené pokud možno průhledným čirým kamenem, který by měl svým zákalem, nebo jiným způsobem, upozornit vzdálenou osobu nositele na změnu situace osoby milované. Způsob nabíjení může být rituální, anebo může být užít předmět (kámen apod.), který svým vnitřním složením a povahou odpovídá konstituci nositele a byl jím dlouho nošen.

Přenášení snů

Cestou pózismu se s dotyčným ztotožňujeme - a pak jako tento si představujeme žádanou věc. Vedle toho je ještě řada jiných metod na téže principu vybudovaných, jako ku příkladu sexuální, telepatické a jiné praktiky.

Působení představy na pocit druhého člověka

Představa působí na pocit druhého člověka, pakliže ten druhý extrahuje pocit přímo ze subjektu, nebo z předmětu, na nějž je současně subjektova představa promítána. Nejlépe je ovšem, je-li předmět oběma osobám viditelný. To ale není podmínkou. Odtud také Agrippův recept: „Přes desku měsíce“.

Problém představy a tvárlivá reakce astrálního světla

Astrál je bezprostřední příčinná sféra hmotného tvoření. Každá věc má tedy v astrálu svůj předobraz dříve, než se uskutečnila ve hmotě. Uskutečnění ve hmotě může být dokonalé, nebo nedokonalé (částečné) - dle toho, jak silný, resp. jak dlouho trvající je její astrální předobraz. Poněvadž ale ve hmotě nemůže existovat nic, co by současně neexistovalo i v astrálu, stává se u hmotných bytostí, které byly stvořeny nedokonalým obrazem astrálním, že onomu předobrazu plně neodpovídají - naopak, po své inkarnaci dokonce tento stávající předobraz mění představami, jež ve hmotě vyvolávají u svého okolí. Předobrazy, které jsou přímými příčinami tvoření v úrovni fyzické, vznikají:

- a) přímým působením některé z nadřazených úrovní,
- b) působením představ úrovně hmotné (zpětným působením),
- c) slučováním dvou nebo více slabších útvarů (ať již kategorie první či druhé).

V případě a) můžeme hovořit o přímém tvůrčím zásahu nestvořeného světla. V případě b) [eventuálně c)] mluvíme o přírodním automatismu, výběru druhu, přizpůsobování se změněným podmínkám, nebo přizpůsobování podmínek samých. Je to analogie involuce a evoluce...

Podkládání a poutání představy rituálem

Rituál slouží k tomu, aby fyziologickou cestou vyvolal podmínky, v nichž se nejsnáze evokuje tvůrčí pocit. Tvůrčí pocit můžeme vyvolat různým způsobem (extáze, láska, vůle, fyziologické prostředky). Jakmile nastane tato skutečnost, nejsnáze „vklouzneme“ do strachu v tom okamžiku, jakmile budeme obranným způsobem reagovat na jev tvůrčím pocitem vyvolaný, poněvadž strach stojí v přírodě tvůrčímu pocitu nejbliž. Tvůrčí pocit je něčím božským - tedy absolutně neosobním.

Uvědomí-li si jakákoliv bytost tento pocit - uvědomuje si stav smrti, který je v absolutním rozporu s jejím individuálním (sobeckým) bytím. A protože zde musíme počítat s pudem sebezáchovy, který se přirozeně staví proti stavu zničení, musí tu nezbytně nastoupit pocit strachu.

Účel rituálu je dvojitý: evokace tvůrčího pocitu - a za druhé udržení představy na tento pocit vázané. To je tedy akt tvůrčí a volní.

Představa v čarodějských praktikách

Tvůrčí pocit u čaroděje je evokován výlučně strachem. Kvalita strachu může být stejná u primitiva jako u intelektuála, ale představy se musí nutně různit, takže vyvolané fenomény musí odpovídat mentalitě operátora tak, aby v ní vzbuzovaly maximum strachu.

Je možno vycvičit představivost až k jasné viditelnosti předmětu?

Ano. Ale představa nacvičená až k halucinační viditelnosti nemá valné praktické ceny - nýbrž *signatura rerum* - tj. tvůrčí podstata věci, jež je ale více pocitová než vizuální, a která se může eventuálně tvarem vyvolat.

Opakované představy - praecipitace

Vše, co se má indukovat v astrálním světě, musí být v zásadě přerušováno jako u elektřiny. Není projevu bez přerušování.

Tajemnost a tajemství jako excitans představivosti

Tajemné je to, co neznáme. Z toho, co neznáme, máme strach. Strach evokuje představivost.

Poznatky vycházející z rozřešení problému strachu

Nejvíce opravdovosti je ve strachu. Strach je skutečná reakce na *přítomnost*, a jedině přítomnost evokuje plné přesvědčení - čili *víru*. Strach je tvůrčí. Vzpomeň, že i staré grimoáry počítají s psychologickými momenty strachu. Strach je stav, který tedy nejsnáze vyvolává tvůrčí pocit. Proč je to zrovna strach? Poněvadž příroda v přizpůsobování druhu zásadně operuje strachem. Co udělalo lvu drápy? Co dalo rybě dokonalý tvar? (Strach, že by pomalu unikala, atd.)

Strach byl příčinou toho, čemu Indové říkají Maja, tj. hmotný svět a jeho akce a reakce. Protože Maja znamená pomyslný, zřejmě naráží se zde i na strach, o jehož pomyslnosti každý z těch, kteří překročili hranice fyzického světa, nabývá absolutního přesvědčení. Veškeré reakce přírody - takové, jakými se nám jeví - byly stvořeny reakcemi na zdánlivé skutečnosti tak, že stvořené bytí v přírodě se obávalo toho, co jednou zakusilo. Takto bychom mohli říci, že všechny fyzikální, tvarové a jiné zákony přírody nebyly stvořeny - v nejužším slova smyslu - Bohem, nýbrž jsou dílem „Živého“ v přírodě, dílem, jež podléhá stálým změnám a stále se přizpůsobuje jeho představám a reakcím. Příroda a její zákony se neustále proměňují a věda nebude nikdy hotova s poznáním, resp. jejich zaregistrováním, neboť stále rostou nové. Proto není nesmyslné věřit, že ve starověku chodili bohové mezi lidmi, že středověcí lidé mohli obcovat přímo s ďáblem, stejně jako že starověk neznal rakovinu, španělskou chřipku či syfilis i jiné nemoci a vůbec jevy, jimž daly vznik změněné zákony přírody, popřípadě strach doby.

Je proveditelný kolektivní nácvik pocitů?

Je samozřejmě proveditelný, ale jeho konečným výsledkem nebude úplná totožnost - projeví se jen v jednotlivých styčných bodech, které jsou společné všem operatérům.

Co je pantakl - a kdy je pantakl živý?

Pantakl je grafický záznam určité pojmenované inteligence univerzální síly. Pantakl je živý, je-li tradiční, anebo se skládá alespoň z prvků tradic posvěcených, a je-li v rukou osoby, jež dokonale reaguje na jeho vnitřní silový záznam.

Mysterizující účín pantaklů a jiných kreseb

Vzniká aplikací zmíněné silové inteligence na určitý děj nebo prostředí. Proto např. z géníů může vidět normální hermetik pouze vize, nikoliv jejich perzonifikaci.

Astrální světlo a extáze milostná, náboženská (mystická), hudební a věštecká

Extáze starých představuje kryptogramy žvlů:

1. milostná = země
2. náboženská = voda
3. hudební = vzduch
4. věštecká = oheň

Schéma: astrální světlo a magický fenomén (sestup ducha do hmoty - od jedničky ke čtyřce)

- 1 = Nestvořené světlo (Theurgie)
- 2 = Volné světlo - tzv. astrál (Kabala)
- 3 = Animalizované světlo (Magie)
- 4 = Krev (Čarodějství)

Fenomén:

A	B
<i>Extatik</i> (víra a touha) Bezděčný příjem i výdej (pasivní nebo extatický)	<i>Magik</i> (ovládání - nácvik) Řízený výdej i příjem (aktivní a ovládaný)

C
Nutkavý příliv i odliv:
Génus - - - *Médium* - - - *Blázen*

Bezděčný příjem:
Mediumita, vampyrismus, extáze a náboženské emoce. Vampyrismus na sexuálním podkladu. Spánek magický příliv.

Bezděčný výdej:
Strach - hrůza, citové exploze vůbec. Extáze a náboženské emoce. Mediumita, periodicita myšlení, pohlavní činnost. Zvyky. Opilost.

Existují spontánní sympatie některých obyvatelů astrálna k člověku?

Ano. Řídí se to zákonem výběravé slučivosti a kromě lucidity a spiritistických metod jsou zjistitelné nepředvídanými inspiracemi.

Láska - erotismus

Láska je vůbec základem k reintegraci. Nemůžeme rozeznávat nízkou a vysokou lásku. Můžeme rozeznávat toliko nízké a vysoké jedince. Láska je svatá vždycky a lásku můžeme definovat jedine touhou dávat, nikoliv brát.

Tvořivost a erotická nenasycenost

Každý génus je pohlavně neuspokojen - snaží se dávat, aniž by si uvědomoval komu. Je to opět touha dávat a tvořit. S postupující reintegrací se dochází do stádia, kdy člověk není schopen pohlavně se nasytit.

Jsou zvířata jasnovidná - a proč?

Slepec má jistě dobře vyvinuté ostatní smysly. Zvíře, poněvadž nemá vyvinutý intelekt jako člověk, mnohem snáze reaguje na instinktivní popudy přicházející z astrálna nárazem osudových shluků. Je to obranná akce přírody, aby neschopní jedinci intelektuálními obrazy mohli udržet svůj druh.

Zvíře je také jasnovidné. Cítí nějakou událost napřed, a je-li nepříjemná, vyhýbá se jí. Ale kdy a za jakých podmínek, nevíme. Hromadná sebevražda zvířat: „veverky“. V New Yorku myši se jdou hromadně utopit ... přímý kontakt s astrálem. Jejich egregor v astrálu je nějak odpraven - a ony jdou taky... U zvířete je ta jasnovidnost pocitová - nedefinovatelná. My si to definujeme slovy, konkrétně. Astrál je pudový.

Jak se dá docílit „éterizace“ (neviditelnosti)?

Tím, že se díváme na určitý předmět tak dlouho, až vizuálně dokonale zachytíme jeho tvar natolik, že ho vidíme všude. (Vzpomeň Staudenmaierových pokusů.)

Pak se tento obraz kondenzuje do *body*, umístěného zpravidla *jinde*, mimo tento předmět. Fakíři např. hledí na svůj obraz ve vodě (nemají zrcadla) tak dlouho, až „drží v očích svůj obraz“ ... a pak ho *stáhnou* do některého bodu v těle.

Jak se dá dosáhnout levitace?

Váha je věc představy... Nahradíme-li ji ideou *neváhy*, nastává levitace. Rovněž „chození po ohni“ je věc představy - víry.

Čísla - kořeny bytí. Kolik je pračísel „obrazců“? (Illan výkladem pračísel)

Devět základních pračísel bude asi představovat výrazy pro devět základních praidejí. Způsobů vyjádření těchto devíti základních praidejí je mnoho. Čísel se ale užívá hlavně proto, poněvadž jimi může člověk nejnázne manipulovat, když je aplikuje na pocitové představy...

Slova a modlitba

Arkánům dokonalé modlitby navazuje na tajemství mlčení. Modlíme-li se tak, aby slova modlitby nezbudila ani nejmenší reakci ve fyzickém organismu, tedy ani v mluvidlech, ani v dechu, znemožňujeme latentním potencím slov, aby se vybily cestou fyzickou, a dáváme jim tak možnost působit opravdu magicky. Proto mnohé systémy předpisují nácvik slov bez nejmenších reakcí mluvidel - „ve stavu bezdechosti“ - a někdy i koncentraci představy do některé partie těla (plexus). Proč se říká „Nevyslovitelné jméno boží“? Arkánům této věci má hlavní těžiště v *nevyslovení*, a teprve vedlejší v sestavě písmen - nikoliv, jak se někteří okultisté domnívají, obráceně...

Co představují tzv. magické čtverce?

Jsou to varianty tvůrčích cest k jedné ideji.

Projev živlů ve smyslech člověka

Smysly jsou vlastně čtyři (čich = chuť) a živlově to odpovídá:

zrak = oheň,
sluch = vzduch,
čich = voda,
hmat = země.

Je nectnost k sobě také nectností k bližnímu?

Snažím-li se zvládnout nectnosti své vlastní povahy, činím službu předně sobě a tím i kolektivu, protože zušlechťuji určitě jednoho z jeho členů. Zde vykonávám akt dobra relativního, ale dokonale spravedlivého. Proti vykonávání vlivu na bližního staví se však vždy a zásadně okolnost, že nikdy nemohu být schopen posoudit dokonale jeho intelektuální a mravní úroveň, ani porovnatí sebe s jinými, poněvadž, jsa pouhým člověkem, nebudu mít nikdy v této podobě absolutního měřítka. Pak snaha po vnučení určité morálky se může stát zločinem.

Tvořivost představ, mlčení a egregor

První důvod (viz slova a modlitba). Každá touha a každý myšlenkový počín člověka se nezbytně pojí s osobitou představou, která nemůže být ve svých detailech nikým druhým plně pochopena a vystižena. Sdělím-li svoji myšlenku někomu jinému, nastane u něj tentýž proces, ale představa na toto sdělení u něj vybavená je zase jemu osobitá - nemůže být nikdy identická s předchozí. Tím je v příčinné sféře původní idea víceméně oslabována, zvláště tehdy, nemá-li druhá představa stejný náboj touhy, jako první. Proto, má-li být navazován tzv. magický řetěz, je prvním a nezbytným předpokladem, aby všichni jeho členové měli maximální touhu k uskutečnění dané ideje, a aby tato byla vypracována s absolutním souhlasem a podle přání všech, do nejmenších detailů.

Jak reaguje duchovní komplex člověka na lásku nebo nenávisť zvnějšku?

Duchovní komplex každého člověka má dvě samostatné složky: podvědomou a vědomou. Podvědomá složka - perzonifikovaná často v náboženstvích posmrtným soudcem - konzervuje a hodnotí v sobě všechny klady a zápory, žehnání a výčitky druhých, zaviněné životem individua, k němuž náleží. Všechny tyto počítky nemusí se dostat přímo do vědomí, to závisí na citlivosti a vodivosti rozhraní obou složek.

Tato přílišná citlivost je zpravidla patologická (média, somnambuly) a způsobuje v krajních případech přímý přeliv podvědomých impulsů z astrálna do vědomí člověka. Takto může médium nebo somnambul přímo reprodukovat inspirace vnějších vlivů.

Je egoismus tvůrčí, anebo slouží jenom k zachování současnosti?

Duchovní egoismus je tvůrčí - materiální je destruktivní.

Jak nalézt původní význam zdiskreditovaného slova hřích v jeho nejširším významu?

Hřích je každý vědomý počín, bránící přirozené evoluci individua, nebo kolektivu.

Co představuje krásná tvář nebo krásné tělo?

Ideál krásy je relativní době a jejímu morálnímu a intelektuálnímu nazírání. Bude-li doba favorizovat intelekt, bude se ideál krásy vždy nejvíc přibližovat typům intelektuálním - bude-li favorizovat tělesný kult, bude tento ideál představovat fyzicky dokonalého hlupáka. Vzpomeňme

ideálu krásy ze starého věku a středověku a všimněme si moderní krásy - ve srovnání obou složek, tj. intelektu i fyzické krásy. (Všimni si typů tzv. Venuší všech věků!)

Jak si vysvětlíme paralelu

mezi zdařilým výletem a zdařilou rozmluvou - proč vůbec zdařilost je výlučně psychická - a proč zdařilost nekompromisně čeká vždy jen na svůj okamžik? Každá zdařilost je asi relativní. Ani ten, kdo tvoří v samotě, není prost určitého vnitřního chaosu - a zdařilost představuje náhlé citové obohacení, vznikající sléváním, resp. sdružováním pocitů ve směru nejmenšího odporu. Je tedy bezpodmínečně nutno, aby myšlenky nevybočovaly ze společné linie podle zákona o vyběravé slučivosti, a aby harmonicky měnily svoji polaritu.

Co je proměna? - Asi záchrana bytí.

Bytí je útekem od jednosměrnosti a nedosažitelnost Boha je v nepochopitelnosti Jeho proměn. Poněvadž smrt není ničím jiným než proměnou v přírodě a Boha můžeme chápat v Jeho proměnách (vibracích), mohli bychom Jej pochopit snad teprve tehdy, kdybychom plně pochopili smrt.

Psychické reakce osobního styku (sympatie, antipatie, okouzující či silná osobnost)

Sympatie a antipatie je určována povahou (zabarvením) aury, tj. jejím doplňováním se (komplementarizací). Okouzující osobnost je osobnost nadaná nadprůměrnou přizpůsobivostí myšlenkové polarity. Osobnost silná má polaritu neměnnou, konstantní - pevnou.

Co je vášeň?

Posedlost pudem.

Osobní víry a jakost přesvědčení plynoucí z osobních věr

Poněvadž víra je všemocným vehiklem přírody, je možno z víry v jakoukoliv věc učinit osobní dogma, protože ona svými účinky cosi potvrzuje. Ale toto „cosi“ je pouze potvrzením všemocnosti víry, nikoliv jejího obsahu, který bývá často zcela neprávem a mylně aplikován na univerzální pravdy. Já např. věřím, že budu-li cvičit písmenkové cviky, dosáhnu jakýchsi supranormálních sil. Síly se do jisté míry objeví, ale nikoliv proto, že cvičím písmenka, nýbrž proto, poněvadž věřím v jejich příchod (těch sil). Učinit z tohoto faktu dogmatické učení, tj. že cvičení písmenek v těle je jedinou nejlepší cestou k dosažení supranormálních sil, znamená ovšem z hlediska univerzální pravdy hlásat blud. Stejně je tomu s osobním kultem tzv. svatých, světic a tzv. spasitelů, či proroků.

Jak vysoko vystupuje zákon bipolarity? Je Bůh vyrovnáním, resp. rovnováhou těchto dvou pólů ?

Bipolarita jde až k Bohu, kterého můžeme ještě částečně chápat. Bůh - jako jednička - je to, co obsahuje všechno. Poněvadž je celkem, který nemůže být s ničím a s nikým porovnán, je ten, „jenž

není“ - poněvadž konstatováním něčeho předpokládá vedle toho něco jiné - k porovnání - a ještě někoho, *kdo* by porovnával.

Sdílené psychické a fyziologické afekce indukci

Žije-li více, ale zpravidla dvě osoby, delší dobu v harmonickém styku, stává se často, že jejich drobné osudové zážitky jsou identické. Tak například bývají zasaženi stejnými nemocemi, které nejsou nakažlivé - mívají podobné a někdy identické myšlenky a nápady, slovní obraty, modulaci řeči - ba dokonce - zvláště u manželů - se stává, že i obličej mění do jisté míry rysy do tvarů, jež jsou oběma společné. Všechny tyto jevy nutno přičíst faktu tzv. indukce, *kteřá nastává tehdy, když oba, nebo všichni členové úrovně, v níž se tento jev odehrává, učinili dlouhým stykem zadosť zákonu o výběravé slučivosti.*

Takto nejenom, že se určité zmíněné jevy indukují, ale nastává mnohdy i tzv. *vyrovnávání*, tj. afekt nebo defekt některého z členů se oslabuje tím, že byl ve druhém indukován a pocítěn.

Druhy vampyrismu

Můžeme hovořit zásadně o dvou druzích vampyrů:

1. Vampyr ve fyzickém těle.
2. Vampyr netělesný.

Ad 1.

Vampyr ve fyzickém těle má opět dvě variace:

- a) vampyr v těle živém,
- b) vampyr v mrtvém těle.

Případ b) je přechodem do skupiny druhé (vampyr netělesný). Vampyrismus v těle živém uskutečňuje se hlavně vysáváním aurického těla druhé osoby, či několika osob - velmi zřídka lačností po čerstvé krvi.

Vampyr v těle mrtvém znamená vlastně fyzicky zemřelé tělo, posedlé larvou extrémního hmotného egoismu, vytvořenou, nebo zplozenou během života tohoto - nyní mrtvého - těla. Sem patří velká část tzv. „strašidel“ a mnohé jevy, například na hřbitovech, atd.

Ad 2.

Do skupiny druhé patří:

a) Vlkodlaci, tj. larvy krajního egoismu, navěšené na dosud žijící těla a promítnuté do představy tvaru nějakého zvířete, zhmotněného ektoplazmatickým shlukem, pocházejícím z této živé osoby.

b) Larvy vytvořené, ať už neúmyslně, nebo záměrně, jež se živí přímo vitální energií objektů, jimiž byly stvořeny, nebo na ně byly zaměřeny. Sem patří egregorové a veškeré zplodiny v astrálu, zpětnou cestou zapříčiněné, včetně např. oživených obrazů, soch, ostatků, atd.

Jak vysoko působí indukce

Indukce působí jen v oblasti výběravé slučivosti, a vždy tu musí mít svůj protipól. Čím výš, tím se paprsky indukce zužují, takže účinek nejvyšší sféry je už nezatelný. Vždy nejvíc cítíme přímo z následujícího článku. Inspirace je také indukce. Je indukce strachu. Sugescie je také indukce, a dát se strhnout vírou je také indukce. Nákaza - „myšlenky na nemoc“ - je také indukce.

V Indii je víra v Mahathmy a víra ve sdělení jejich tajemství. Jsou to halucinace nebo sny, protože pevně věří v tyto bytosti, které je skutečně mohou inspirovat. Tedy jde o inspiraci, kterou připisují Mahathmům apod. Blavacká žila dlouho v Indii a její učení a tvrzení jsou tohoto druhu. Ne už však theosofů. Blavacká se snažila spojit indické učení s křesťanským - ale tím chybila, protože indická víra je nám jen pověrou. Strach před neznámým je diabolismus - strach před něčím zlým - leze nám

do všeho. Jsme schopni věřit v čerta, ale k Bohu se nedovedeme povznést. Ve starověku onen styk s Bohy byl - třebaže to byl také jen sukkubismus. Dnešní sukkubismus je jen diabolický.

Extáze

Je to naladění se do skupiny podle výběravé slučivosti podle toho, po čem toužíme. Nikdy nemůže člověk v sobě indukovat něco, co neodpovídá jeho stavu výběravé slučivosti. Ten člověk musí být nenormální, poněvadž onen jev je také nenormální. Každý člověk se může dostat do extáze a v ní něco přivolat, ale co přivolá, závisí na jeho mravní a intelektuální výši. Jde o průměr součtu obou, abychom z oné průměrné úrovně něco indukovali - sáli. Má-li někdo vysokou mravní úroveň, intelektuální však malou, vidí vize naivní. (P. Maria s proboděným srdcem apod.) Je-li intelektuálně výše, tu i vize budou stále méně naivní. Při určité výši (např. Böhme) může vize dát pochopení nejvyšších pravd. Rozdíl mezi úrovní mravní a intelektuální jde jen do určitého limitu. Je-li intelekt výš a dosáhne-li limitu, zastaví se nějakou dobu na něm, setrvá - a pak se vrací zpět (ubývá intelektuálnosti) k mravní úrovni. Mravní úroveň u bílé rasy pokulhává za intelektuální - těžko se k ní dotahuje. A z této disharmonie úrovně mravní a intelektuální vznikají nemoci, zvláštní disharmonické depresivní stavy, apod.

Návod na extázi Peršanů: To, co chci, si definuji v krátkou větu (asi tři slova), sednu si v klidu a nesmím být rušen. To si stále opakuji - snad až stotisíckrát třeba od rána do večera. Večer se jistě dostaví. Je to neomylný návod. Doporučuje se tma, pohodlná pozice, kterou třeba vydržet. To je podstata indických asán. Musím zaujmout pozici, ve které se nevrším, neobracím, prostě ne takovou, v jaké sedávám normálně, protože jsem zvyklý se vrtět. Usnu-li přitom, odříkávání pokračuje i ve snu. (Peršani - dnešní Iránci - odpočítávají přitom semínka - lepší je však indická asána.) Jiný návod složitější: představím si magický čtverec a sčítám čísla všemi směry. Tato představivost (představa) absorbuje všechny síly člověka. To je návod pro člověka se silnou představivostí; člověk musí být tak absorbován, aby na jiné představy neměl čas. Nebo třeba při slově AGLA si představím při A - trojúhelník, při G - čtverec, při L - úhel, atd. - stále, abych nebyl jinými představami rušen. Je-li někdo např. čichový typ, zaměstnává se vůněmi. Milostná extáze je tvůrčí (viz Merežkovskij). Takových návodů je možno sestavit řadu. Principem je tu prostě „vyřazení těla“.

Působení magických čtverců

Působí, jsou-li dokonale, představivě promítnuty do astrálu. (Rytmus.) Každé slovo v nás však musí vzbudit určitou pocitovou představu, musí to tedy být slova živá. Skládá-li se onen čtverec z několika slov, všechna se nesou k určitému pojmu. Musíme si ten čtverec umět dokonale představit při zavřených očích a tu představu mnohokrát opakovat, až nabude působivosti. Například známé číslo 462 není absolutně platné; někomu stačí představit si to desetkrát, někomu víckrát. Ta slova jsou sestavena jakoby na základě pocitové sféry známé mřížky.

Erotická nenasycenost

Umělec potřebuje tvůrčí neklid. Erotičnost vlastně není nasycitelná, nasycení může přinést pouze stáří. Všeobecnou erotickou roztěkanost může člověk koncentrovat na jeden objekt (jednu ženu), ale nasycení přijde jen automaticky. Kdyby se člověk chtěl stát nepohlavním, dosáhne vlastně pravého opaku.

Účel krvavých obětí

Volní energie modliteb atd. se sveze na unikající energii zvířete, ale nemusí se to povést. Vzniklo to ze šamanistických názorů, že bohové (tj. vlastně larvy) mají rádi krev. Kromě toho rt. excitans.

Co by se stalo, kdyby člověk cvičil trvale jeden živel

Propadl by nemocem, vášním, fyzickým i mentálním poruchám a tvárlivým změnám tohoto živlu - neovládl by jej, nýbrž byl by jím ovládnut, eventuálně by zaplatil životem.

Vznik vášně

Vášeň je pudová inklinace na působení určitého živlu v individuálním komplexu živlů. Je výsledkem působení larvy, kterou si člověk vytvořil sám svou představou, a kterou se pak nechá sám obsednout. Například představa štěstí je vždy jednosměrná, a jestliže se jí dá obsednout, vzniká vášeň (sebevraždy z nešťastné lásky). Sběratelství je sexuální komplex, snaha přitahovat, brát - zejména u mužů; u mužů je touha materiální (pózismus). Aktivní muž dobývá, tj. bere, shromažďuje. Harém je jen sběratelství žen. Filatelie je také sběratelství. U dětí sběratelství hraček. Žena nemá například zájem na filatelistické sbírce, ji budou snad zajímat obrázky známek - muž naopak třeba ani neví, jaký obrázek přesně na známce je, hlavní je, že známku má.

Krása

Není vlastně absolutní krásy projevené. Všechno i krásný člověk - žena - je vlastně ladičem krásy skryté, neprojevené. Krása je relativní, to, co říká Buddha, není vlastně pravda. My ji hledáme v ženě, poněvadž jsme k ní taženi pudem. Umělec komponuje krásné tělo, tvoří vlastně co nejuniverzálnější ladič krásy, absolutní krásu vytvořit nedovede. „Jaký pán, takový pes.“ Analogicky je každý přitahován k tomu, co odpovídá vnitřnímu skladu jeho sil.

Vliv nenávisti nebo lásky zvnějšku na člověka

Může to člověku škodit nebo prospívat, ať už o tom ví, či nikoliv. Ví-li o tom, tím víc přijde na to, jak je charakterově silný, a odolává nebo podléhá (myšlena hlavně nenávist). To zesílení nebo zeslabení může být třeba i jen podvědomé. Jsou to jakési nárazy na jeho podvědomí, jejichž následkem bývají obyčejně nemoci. I těmi si je obyčejně člověk vinen sám, protože není charakterově dost silný.

Utrpení - proměny

V proměnách je štěstí - ne v trvalosti. Život je stálá proměna - proměna je v Božím plánu. Platí to i pro maličkosti. Mám radost a mám ji mít ze všeho na světě (třeba i z ostříhání vlasů). Zaplatím snad někdy utrpením, ale správné utrpení je časté; dlouhé utrpení je otrava, protože si naň zvykneme, kdežto krátkou intenzivní bolest procítíme důkladně. Nebudeme-li mít radost, nebudeme mít bolest - to je nijaký život, nežítí - a nežítí je hřích. Nutno si rozdělit i tu radost i tu bolest na množství drobných věcí, aby to bylo únosné. Velká radost - velká bolest, pak je to neúnosné, a za tím třeba tragédie. Proto raději malé radosti a malé bolesti. Pouze z vykonání *nutností* musíme mít radost. To

se ale nesmí stát vášní. Těšení se na něco - také štěstí. Nějaký egregor vyvolá v nás larvičku, zesílí ji ve vášeň, a tato larva vášně se opět pověsí na kolektivní egregor.

V náboženství se hostie posvětil, tj. udělá se voltem egregora. Zničením, tj. pojetím této hostie, se odbavuje její náboj. Množství odbavené energie, které může přijímající absorbovat, je přímo úměrné *víře*, kterou byla nabita. Přebytek absorbuje náboženský egregor.

Levitace - to je cvičení vzduchu.

Propracovaná témata

Bůh

Duší všech duší, prásilou všech sil je Bůh; v nejširším slova smyslu je univerzálním Bytím, projeveným i neprojeveným, mimo něj není ničeho. Zahrnuje v sobě syntetický klad, zápor a střed tak, že klad představuje plán, zápor princip, který jej odívá tělem, a střed Život, probíhající podle plánu kladu. V užším slova smyslu dlužno rozlišovat dvě kategorie pojmu Boha:

1. Absolutno, nepochopitelná a nepředstavitelná podstata *Universa*, ohnisko příčin, Pravodstvo-Nun Egyptanů, nebo Ejn Sof („Ten, Jenž Není“) Hebrejců.

2. Bůh-Demiurg, bůh náboženství, vytvořený podle představ náboženských, filosofických, rasových a jiných.

Člověk v touze přiblížit se nepostižitelnému Bohu zpodobňuje jej s jeho stvořením, ale žádná představa o NĚm nemůže nikdy být konečná a definitivní, neboť představy se mění vývojem, a z Boha můžeme chápat jen tolik, kolik jsme schopni z něj evokovat. Každý závěr našich představ o Bohu je tedy jen dočasným obrazem naší současné filosofické čistoty a výše, které jsou vždy relativní. Ukončení filosofického vývoje by teoreticky nastalo tehdy, až by náboženský demiurg splynul s nepředstavitelným Bohem (Nun).

Všechno dění v přírodě a kosmu je přímo odvislé od Boha tak, že je vlastně jeho uctíváním. Poněvadž Bůh je obsažen všude a ve všem, stává se každý stav jednotlivce k něčemu stvořenému i jeho vztahem k Bohu; není tedy živoucí bytostí, jež by Boha neuctívala, jsou jenom jedinci, kteří jej uctívají více nebo méně. Princip všeho plození, trvání a harmonie na Zemi - Láska - je nejmarkantnějším příkladem této pravdy.

Život

Život je projev bytí jednotlivých monád nebo jejich celků, jak se jeví v daném prostoru a čase. Cílem každého žijícího bytí je pokrok; každý život bez výjimky je tedy pomalý, ale vytrvale postupující vývoj. Tato evoluce uskutečňuje se řadou existenčních proměn vědomí, které činí ze života projev věčnosti v čase. Člověk, nejosobitější tvor na této zemi, rozlišuje sám svůj život na vnější a vnitřní, nebo duchovní a pudový.

Vnějšně, tělesně žít znamená smyslově poznávat a chtít. Duchovně žít znamená poznávat, pociťovat a rozumět nadsmyslně. Čím více převládne duchovní člověk pudového, tím je dokonalejší, a naopak. Dokonalost nebo nedokonalost lidského života tedy spočívá na povaze jednoho nebo druhého.

Příroda

Příroda je Bohem a z Boha v nekonečném prostoru a čase stvořený souhrn podmínek, v nichž bytuje a jimiž se projevuje život. Chceme-li definovat přírodu, musíme mluvit o přírodě projevené a neprojevené. Obojí je souhrn sil a příčin božského působení tvůrčích slov, oblečených ve čtyřživelná těla aspektu fyzického. Takto stává se příroda odleskem všech mentálních skutečností a zjevením jednoty ideje projevené ve všem, neboť každou skutečnost hmoty předchází skutečnost její ideje, a každá idea má svůj prapůvod v Bohu. Hranici mezi přírodou projevenou a neprojevenou není možno určit, je individuální podle fyzických nebo mentálních, ať už vrozených nebo vypěstovaných schopností každého jedince.

Člověk

Člověk je vrcholnou fází vývoje pozemské přírody, stvořenou promítnutím univerzálního Bytí do příslušného prostoru a času. Lidstvo v nejširším slova smyslu, perzonifikované bytostí HORA nebo Adama Kadmona, tvoří protiklad plnosti Boha ve světě utvářeném, pokládáme-li Boha za spirituální podstatu všeho bytí.

Člověk je členem velikého kolektivu, jež nazýváme lidstvem, a je spoluodpovědný za jeho vývoj. V něm se zrcadlí celý Kosmos, a proto bývá nazýván mikrokosmem - ozvěnou věčnosti - a způsob jeho chápání této věčnosti přenáší se i do způsobu, jakým chápe svého bližního. Rozumět jiným, znamená především rozumět sobě.

Posláním člověka je relativní poznávání Boha v čistotě vlastních idejí. Evoluce, produševnění, reinkarnace, to vše jsou významy, značící jen změnu formy božského projevu v člověku; tato změna má se dít postupně, až ke konfrontaci podstaty člověka-Boha s podstatou Boha-člověka.

Myšlenka

Myšlenka je duchovní proces každého žijícího jedince, spojený s tvůrčím pocitem, vzniklým působením čtyř oblastí: fyzické, představ, intelektu a vizí.

Myšlenka může být dvojího druhu: buď slovy vyjádřitelná a v duchovnu stejně vyjádřená, tj. myšlenka sekundární, která je ale již výsledkem myšlenky primární, jež nemá se slovy nic společného, nýbrž je vázána na řetěz pocitových prvků, pravých to příčin myšlenky, která je jejich uskutečněním ve spirituální úrovni individua.

Smrt

Smrt je zakončením jednoho uzavřeného životního úseku na určité životní jevové úrovni. Smrtí, která je pouze negativním pólem hmoty, nazýváme fázi života, která má přijít po fázi stávající. Jsou život životem a smrt smrtí takovými jen pro pozorovatele z hlediska fáze života. Smrt slouží životu tím, že zbavuje bytí závislosti na čase. Strach před smrtí, která je jen branou k životu jiné podoby, je vlastně strach před ztrátou současného vědomí a před nabytím jiného. Snadnost umírání je tedy odvislá od toho, jak ten který jedinec je připraven na onen přechod. Neboť co pro toho, kdo zemřel již zde a znovu se zrodil, jak symbolicky se označuje *dojítí poznání*, znamená opuštění těla? Svobodu, splnutí s tím, po čem toužil a čeho sám v sobě se těžce dopracoval.

Úvahy o ženské reintegraci

Zásadní rozdíl v reintegračních metodách ženské a mužské je dán faktem, že všechny inspirace zpracovává a přijímá muž cestou rozumu, žena intuicí. Proto obě metody mohou být nanejvýš analogické, nikdy ne stejné, přizpůsobující se duchovní konstituci toho kterého pohlaví. Poněvadž inspiračním reproduktorem mužovým je rozum, ženiným cit, mluvíme v určitém stádiu reintegračního vývoje u muže o takzvaném „čistém rozumu“, u ženy o „čistém citu“. Toto označení přirozeně není zcela výstižné a správné, poněvadž nejedná se zde v prvním případě o čistě rozumové, jednostranné pojmání, nýbrž korigované citem, v případě druhém je přijímána inspirace citem a korigována rozumem.

Ideální rovnováha by mohla být dána rovnováhou citu a rozumu, v obou případech stejnou, jedině souměrně obrácenou podle pohlaví adepta. Zjistitelným znakem tohoto postupu k čistému rozumu nebo citu je výstup pohlavního ohniska podél páteře. Tehdy muž počíná pociťovat instinktivní zájmy k určitým myšlenkám, chopí se jich, a aniž by uvažoval, co jej na ně přivedlo, začíná je filosoficky zpracovávat do všech podrobností. To jsou skutečné inspirace a jedině takto je může rozlišit od

ostatních, rozumových spekulací. Spolupůsobil zde rozum i cit, a nastalá rovnováha rozumu a citu je důkazem tzv. rozumu čistého, rovnováhy hermafroditické. Poněvadž při každé reintegraci musí spolupůsobit i zušlechťování morální, je patrně též zmíněná doba okamžikem, kdy počíná u muže přímo působit jeho paprsek, jakožto zdroj těchto inspirací. Nejzazší možnost, které lze na zemi dosáhnout, je u muže „tělo oslavené“. Dosahuje ho tím způsobem, že odbavuje hmotné části, nahrazuje je stále subtilnějšími. Kdy tento stav nastává, může zjistit muž jenom sám, na rozdíl od ženy, jejíž dokonalost je opticky zjevná. Avšak jedná se zde v obou případech o stav již tak výjimečný, že člověk, který ho dosáhl, více v něm zde na zemi nezůstává.

Vše, co bylo shora řečeno o muži, možno říci i o ženě, ale v zrcadlově obrácené analogii. Většinu impulsů k jejímu chování dává jí pud, a žena činí, aniž by zpravidla svoje konání rozumově zdůvodňovala. Poněvadž pud ovládá především oblast citová a kulminačním bodem je ženě láska, nutno si především povšimnout všeho; co tuto lásku zkresluje, deformuje, brzdí nebo jítří, abychom si mohli učinit jasnější názor o tomto citu, který bývá nazýván božským; je darem přírody, ale často lidskými předsudky, pokrytectvím, činností a názory deformován tak, že mnohdy jen stěží nalezneme v něm jeho nejčistší k vývoji vedoucí etické prvky.

Lásku, ať už je sexuální, mateřská, charitativní, nebo jiná, kazí především dvě vlastnosti lidské: vžitá morálka se všemi svými předsudky a egoismus, o jehož rozsahu ten, kdo jej v lásce nehledá, nemá nikdy správný názor, a který lze omluvit snad jedině u nejpudovějších individuí a zvířat, a to ještě hlavně v lásce sexuální.

Morálka podle svého účelu je nebo má být korektorem rozumové činnosti a citových afektů. Přitom nutno však rozlišovat onu morálku, kterou si osvojujeme a utváříme, od té, jež se vžila dlouhým bezmyšlenkovitým respektem dlouhých generací. Zde můžeme mluvit o sexuální nebo jiné morálce rasy, doby, ale i davu; a právě proto, poněvadž je zaměřena na nejširší vrstvy, musí být pro toho, jenž chce jít nad jejich úroveň, předmětem mnoha úvah a korekcí.

Druhá závada - egoismus - běžnou láskou sexuální, mateřskou a každou jinou nejenom proniká, ale bývá za ně i zaměňována. Oddělíme-li egoismus od lásky, nebude tato nikdy zavržena ani poškozena, ale objeví se, zbavena nespočetných řad afektů a komplexů sebelásky, až nám zbude jen čistý cit, a není třeba brát ohled na to, bude-li nám vnější svět vytýkat, že méně milujeme, poznáme-li, že nemilujeme méně proto, poněvadž jsme přestali ošetřovat a udržovat styky a vztahy s věcmi, lidmi a jinými tvory, které jsme hýčkali ne pro lásku k nim, ale z čistého egoismu, z touhy po pohodlí, osobním vzrušení nebo klidu. Přestane pak být pro nás láskou každý z těch vztahů, jimiž milovaný předmět strháváme, místo abychom jej exaltovali, a zmizí otroctví, do jehož okovů spoutala nás vlastní sebeláska, která ve své podstatě není ničím jiným, než nejhrubší formou pudu sebezáchovy.

Je-li morálka dobrá, konstruktivní, musí nezbytně vést k syntetickému názoru na svět, na vše živé a jeho dění; poněvadž žena, jejímž cílem má být stádium „čistého citu“, může stavět svůj rozumový svět jen indukci z milovaného předmětu, bude to s láskou stejné, jako s důsledky morálky: rozvíjejíc a rozptylujíc svou lásku na okruh stále širší a širší, její tendence musí vést k syntéze. Takto vyvine se z toho citu kultivovaná iluze, vedoucí k zduchovnění lásky, jejíž paprsky padají daleko za milovaný předmět, zasahující stále širší a širší okruhy bytostí, celé lidstvo, svět.^{*)} Je zcela lhostejno, kde se počne tato láska rozvíjet, zda to bude člověk, umění, příroda, či cokoliv jiného, poněvadž není možno vystihnout všechny plaché odstíny a polotóny citových vztahů a jejich rejstříky; tolik je však jisto, že ať započne kdekoliv, půjde-li dále, osvobozena od egoismu a morálních předsudků, bez ohledu na názory, výtky a překážky jiných, musí dosáhnout své žádoucí univerzálnosti, která je prvním a nezbytným předpokladem a podmínkou každého dalšího reintegračního vývoje ženy.

Poněvadž osvobození lásky od egoismu může se dít jedině analýzou a rozumovou úvahou, dospívá takto žena k pozvolnému korigování citu rozumem. Tak se zcela přiléhavě mluví o překonání mateřské lásky v mariánském kultu^{**)} a ještě zřetelněji v kultech jiných bohů, jakožto o první podmínce, která je dána ženě, jež chce vystoupit z běžné oblasti davu; není to již láska, jakmile

*) Isis shledává po zemi rozptýlené tělo Usirevovo (Všebyti), aby je v lásce sloučila a oživila a dala se jím oplodnit pro své poslání. Nepohlavnost tohoto vrcholného aktu je zde vyjádřena chybějícím plodivým údem a transformací bohyně v holubici. (Viz Platonova Genese, kap. IV, část II.)

**) Umírající Ježíš dává Jana za syna své vlastní matce. (Viz Jan, kap. XIX, verš 26 a následující. Viz také Matouš, kap. XII, verš 47 a následující.)

mateřství vykonalo svoje poslání výchovy, ale čistý egoismus, zvyk nebo cokoliv jiného, čeho se zde žena, toužící po pohodlí a teple rodinného krbu, zbavuje. Právě tak nesprávný by byl názor, že ve stavu, kdy láska reintegrovaná ženy dospívá k prvním metám univerzality, má formu nvyé, tiché, ničím nezčerené hladiny vod, zaplavujících celý lidský, božský a jiný svět; každá láska žije v přímé a podmíněné symbióze s utrpením. Vražedná nuda přílišné harmonie je zde stále přerušována trvalou pulzací disonancí, neodlučitelných ani od lásky pohlavní, ani od kterékoliv jiné. Proto i zde, vedle běžného utrpení života, musí na cestě svého vývoje překračovat a přemáhat žena nespočetná pásma trpkých vod a beznaděje takových přísvitů, jež pronikají všechno, nač paprsky své lásky obrátí. A výsledek celé této činnosti - čistý cit - počne se projevovat teprve tehdy, až morální citové podněty počne rozlišovat rozumem. To je analogické stádium čistého rozumu, rovnováha hermafroditická, stav, v němž rozum získaný, jak bylo shora řečeno, indukci z předmětů milovaných, vystupuje jako přímý ekvivalent vrozeného citu, sublimovaného a zušlechtěného touhou po splynutí s jeho ideální formou.

Všechno, co zde bylo napsáno o purifikaci lásky, je jakýmsi druhem přípravné práce, snad trochu zdoluhavé, ale nezbytně nutné podmínky jakékoliv snahy po reintegraci. Jejím účelem není v žádném případě spoutat ženinu psýchu a její konání do okovů běžné, plané a konvenční morálky, ani odpírat tělu jeho práva, byť by byla sebešpatnějšími v řech spravedlivých; vede k vytvoření a vžití vlastního, zdůvodněného a účelného mravního systému a rozprostření schopnosti ztotožnit se citem s nejzazšími oblastmi bytí, za nimiž tušíme nespornou existenci nezbadatelné tvůrčí síly Boží. Další postup je na rozdíl od iniciačních systémů mužských mnohem jednodušší, začasté tak jednoduchý, že jej lze stěží nazývat metodou. Proto mluvíme pouze o směrnících v nejširším slova smyslu, jež mohou být tři. Duchovní transmutace může se dít:

- a) cestou automatické modlitby nebo devotnosti,
- b) cestou extáze pomocí předmětů vnějšího světa,
- c) citovým pochopením a prožitím vhodných úseků reintegračních systémů mužských.

V prvním případě, který je typický pro metody klášterní, opakuje žena do nekonečna a bezmyšlenkovitě modlitby, náboženské texty nebo formule, až zcela propadne náboženskému egoru, nebo je posednuta jeho podstatou, jejíž čistota je relativní čistotě jejího nazírání.

Druhá směrnice by se hodila hlavně pro ženy schopné extáze; jakožto ladič může sloužit vše, co ženu obklopuje, ať už je to příroda, chrámy se svým ovzduším i jiná místa, nebo skutečné umění výtvarné, které konečně není ničím jiným než snahou vyjádřit konkrétními tvary abstraktní ideje. V každém případě je lhostejno, co ženu do extáze přivádí, volila-li předmět, jenž nejlépe odpovídá jejím vnitřním sklonům.

Třetí ze způsobů, jež využívá citových složek známých a běžných reintegračních metod řádových, předpokládá již ženu velmi kultivovanou a ukázněnou, poněvadž vše, co slyší, vidí a koná, musí umět podrobit citové kritice, v každém případě těžší než rozumové, a přivést se k citovému syntetickému názoru na kosmické a vyšší dění tak, aby souhlasilo s rozumem a duchem daných směrnic a odpovídalo i morálním a jiným předpokladům řádové praxe.

Buddhismus

Prvý letný pohled na nauky buddhismu silně připomíná oděv dnešního racionalismu, resp. pozitivismu. Ačkoliv buddhismus je více výsekem praktické filosofie než náboženstvím, přece proti jmenovaným filosofickým disciplinám má své stigma vznešenosti.

Zkušenost je v buddhismu pramenem vědění a „bodhi“, tj. stav osvícení, je údělem každého, kdo se stane dle slov Buddhových - sám sobě světlem a útočištěm.

Transcendentno - problém duše - jsoucnost Boha nebo absolutna či posmrtného života - a vůbec ezoterní svět jevů buddhismus neřeší, nýbrž popírá právě tak, jako jakýkoliv kult spojený s vírou v božství, tedy i modlitbu (tu nahrazuje buddhismu „vnoření se do sebe“) nebo spojený s libovolnou formou uctívání pomyslných existencí. Autoritou je tu ale prostý rozum, který má přivést individuum dobré vůle k poznání, prostřednictvím tzv. *čtyř základních pravd*:

1. Pravda a utrpení.
2. O příčině utrpení.
3. O odstranění utrpení.
4. O cestě k odstranění utrpení.

Z tohoto východiska přistupuje pak buddhista k tzv. *střední osmičlenné cestě*, jejímž cílem je odstranit všechno zaviněné utrpení očistou životou duševního. Má tyto etapy:

1. Právě poznání.
2. Právě smýšlení.
3. Prává řeč.
4. Právě jednání.
5. Právě žití.
6. Prává snaha (tj. problém vůle).
7. Právě ujasnění.
8. Právě vnoření se do sebe.

S pojmem „Já“ v ezoterním slova smyslu buddhismus nezachází, neboť buddhismu jsou tělo a duše totožny. Naše činy, naše myšlenky a slova jsou tedy jedinou skutečností, jež trvá. Dle buddhismu je bytost člověka (neboli já) složena z pěti skupin - tzv. „*skandh*“ - jež charakterizují jeho psychický život. Jsou to:

1. Rúpá (čili souhrn vjemů smyslových).
2. Védana (pocity).
3. Vidžňána (myšlenky).
4. Sana (sankalpa) (představy a pojmy).
5. Sankara (povahové sklony a projevy vůle).

Člověk je tedy dočasnou manifestací - spojením těchto skandh - a poněvadž Buddha učil, že podstatou osobnosti není Já, nýbrž *jeho obsah*, mění se tento obsah každým okamžikem - a každým okamžikem se takto rodí nový člověk - a každým okamžikem člověk umírá. Avšak *po jeho skutečné fyzické smrti* tato ideová náplň žije a pokračuje v takových jedincích, na něž působily myšlenky a slova zemřelého - nový (jiný) jedinec je tedy přijal a je dalším jejich držitelem - onen předchozí pak je v nich znovuzrozen. Tak všude, kde zachytily a zapůsobily, ožívá staré původní Ego v osobnostech nových. To je buddhistická teorie karmanu, která však je platnou netoliko v předchozí oblasti vjemové, nýbrž *ve všem zjeveném bytí*. Je-li zjevným záporům buddhismu strach z filosofického domyšlení určitých problémů, je naopak kladem buddhismu jeho snaha po niterné dokonalosti, resp. snaha po její živé skutečnosti. Žádnou spekulativní definicí nenahradíme praxi tohoto mravního ideálu a konečného cíle buddhismu a žádná náboženská filosofická soustava nezachytila tento živý nerv pravé lidskosti a praktické etiky tak správně, jako právě buddhismus.

Arja Deva praví ve své Mahapúrúsasástrá (viz české vydání Narasu: Buddhismus): Nirvána záleží vpravdě v tom, jestli ten, jenž jí dosáhl, *dovede se těšit ze štěstí jiných...* Arahat čistého srdce neleká se hříchů, nýbrž snaží se, aby vykonal co nejvíce dobrých činů.

Neproudí z něho toliko nejlíbeznější vůně poctivosti a opravdovosti, nýbrž jeho srdce je naplněno něžnou a upřímnou láskou. Taková pravdivost schopná zaplnit život aktivní láskou - snad ke všemu živému - taková pocíťovaná pravdivost přívětivosti blahovůle a pravého hlubokého milosrdenství - to jsou aspekty vlídného a dobrosrdečného hledění na svět - to jsou jemná vlákna extáze s plným vědomím, to jsou prakticky pocíťované doteky buddhistického egregoru, který nemá sice přímého Boha, ale zaplňuje srdce věřících nebem seberozdávání. A to je ten nejčistší stupeň askeze pravé jádro *nepřiznaného* Boha buddhismu.

Autoritou buddhisty je tedy zážitek a jeho pravda. Buddhista nevede tedy plané hovory, neboť v nich není užítku, a ničeho z pravdy. Neúčastní se rovněž hovoru o módě a nevšímá si stádnosti. Pochybené řeči, jež slyší, nepřenáší dále. Co zaslechne zde, nepřenáší jinam, neboť nechce být příčinou planých rozepří, a naopak sblízuje ty, kdož se rozcházejí, a povzbuzuje ony, kdož jsou přáteli. Nezná jízlivé řeči a varuje se žvanění. Jeho učení mu neříká „nesmíš“, ale „nemáš“. Snaží se pochopit sebe i své okolí a uvést vše v prospěšný a naprostý soulad.

Učebnice imaginace

Pratyahara - tj. trpný stav

Poněvadž se této věci všeobecně používá v magické praxi jako úvodu k různým úkonům, uvádím ji zde rovněž jako základní praktiku, která konečně i sama o sobě je prostým a velmi účinným prostředkem k uklidnění nervů zrovnovážeností - a samozřejmě působí tedy dobře při přepracovanosti, nespavosti atd.

Pratyahara je dle indické praxe neutrální stav, v němž se všechny myšlenkové síly vybilily - neutralizovaly. Těž před Dharanou se dělává pratyahara.

Pratyaharu cvičíme takto:

Ulehni - nebo obáváš-li se, že bys během pasivního stavu usnul, posad' se do své navyklé asány.

Nyní nech svým myšlenkám docela volný běh a kontroluj... Nejprve proběhnou tvojí hlavou ony myšlenky, které tě nejvíc během dne upoutaly, a k nimž se automaticky i nyní tvoje mysl ve zlomcích vrátí. Nech je volně přeplynout, aniž bys na ně poutal smysly (tj. znovu je vychutnával). Tvé vědomí budiž bystrým pozorovatelem... Až se prvý nával této síly vybije, shledáš, že počet myšlenek se stále zmenšuje, až nakonec tě zajímá pouze jedna. Necháš i tuto vyplynout z mysli - a staneš se duševně klidným, tichým - prázdným. Zde teprve nastává správný negativní stav, jehož se užívá jako úvodu k různým magickým úkonům.

Poněvadž pratyahary můžeš použít jako výtečného úvodu ke kterémukoliv z dlouhé řady cvičení, jež budou následovat, uvedl jsem ji jako prvou.

Cvičení

1. cvičení

Vystříhni z kusu papíru trojúhelník, polož ho před sebe na stůl, zahleď se na něj a přemýšlej. Koncentruj se zcela na tuto geometrickou figuru a zkus se do ní vmyslet a vžít tak, že se cítíš sám trojúhelníkem. Dokážeš-li pak zcela vyloučit jakékoliv cizí myšlenky, můžeš přikročit k následujícím cvičením.

2. cvičení

Nakresli na kus bílého papíru černou tečku asi o velikosti pětikoruny. Tento papír pověs na zeď a soustřeď se na tuto kruhovou figuru. Cvičení provozuj tak dlouho, až se sám ztotožníš s tečkou - cítíš se, jako bys byl tečkou.

3. cvičení

Vezmi krabičku zápalek a polož ji před sebe na stůl. Všechny své myšlenky soustřeď na krabičku a dej pozor, aby ti žádná jiná myšlenka do této koncentrace nevstoupila. Vmysli se zcela do tohoto předmětu a pocítíš v sobě jeho formu.

4. cvičení

Vezmi stéblo trávy, slámy, list stromu nebo podobně, a prohlédni pozorně. Zavři potom oči a zkus si obraz tohoto stébla podržet po dobu dvou minut, aniž by tě přerušila jediná myšlenka. Jestliže se ti zdaří toto cvičení, stéblo odlož a koncentruj se pak na jeho obraz s očima otevřenými.

5. cvičení

Postav před sebe květináč s květinou a dívej se na něj asi pět minut. Pak zavři oči a zkoumej, jak vypadne obraz ve tvé myšlenkové zřítelnici. Odpovídá-li dosti přesně před tebou se nacházejícímu předmětu, můžeš pokračovat. Jinak je třeba toto cvičení opakovat tak dlouho, dokud představa neodpovídá skutečnosti. Představa má být bez přerušení udržena po dobu nejméně tří minut. Jestliže se ti to zdařilo, pak dej květináč s květinou stranou a opakuj pokus s otevřenými očima. Účelem tohoto cviku je dosíci tak živoucí totožnosti, aby ses sám cítil květinou - tj. prožíval se jako stvol, listy, květy s celým živoucím organismem rostliny.

6. cvičení

Obrať své myšlenky na slůvko keř. S vyslovením tohoto slova má vystoupit představa. Do této představy nesmí se nic vloudit. Podrž tedy jen představu keře. Učiň tak zprvu se zavřenýma očima - pak s otevřenýma. Za žádných okolností nepřistupuj ke cvičení dalšímu, dokud jsi nedokázal své myšlenky po dobu tří minut podržet oproštěné od čehokoliv, co by představu rušilo.

7. cvičení

Zkus si evokovat obraz psa. Zpočátku tak učiň s očima zavřenýma - později s otevřenýma. Představ si ho nejprve odpočívajícího - v poloze ležící. Zdařilo-li se ti představu udržet několik minut, zkus ho imaginovat v pohybu - i v běhu. Jakmile by ti vstoupila do cvičení jakákoliv jiná představa, není pokus zdařilý. Opakuj tedy tak dlouho, až docílíš žádoucího výsledku.

8. cvičení

Vzpomeň na někoho ze svých přátel, nebo na nějakou dobře ti známou postavu. V okamženi, kdy jsi toho jedince vybral, má vystoupit současně i přidružená typická představa o něm. Zavři oči a obrať všechno své jemné koncentrační umění na představu jeho zjevu, tváře a typického chování tak, abys evokoval i všechny pocity, jež míváš, když jej vidíš fyzicky před sebou. Zkus tento ztělesněný obraz bez přerušení podržet nejméně pět minut, aniž se ti sem vloudila jediná cizí myšlenka. Zdařilo-li se, zkus pak s otevřenýma očima.

9. cvičení

Koncentruj se nyní na nějakou tobě milou, zemřelou osobu. Dýchej chvíli rytmicky zhluboka a vyslovuj přitom jméno zemřelého, aniž jsi k jménu přidával nějaké niterné pocity. Zavři oči a opakuj volání jména zemřelého znovu. Postupuj v tomto cvičení tak dlouho, až vnitřním zrakem uvidíš fantóm „takřka hmatatelný“. Pak se snaž mlčky podržet tento obraz asi pět minut. Znovu cvičení opakuj s otevřenýma očima. Celou praktiku opakuj tak dlouho, až svého zemřelého při otevřených očích před sebou vidíš tak jasně, jako v tělesné formě. Potom přeruš okamžitě cvičení, opusť jakoukoliv koncentraci, či meditaci o věci. Varuj se při tomto cvičení napínat jakkoliv zevní vůli, tělo, nebo dokonce dýchací ústrojí.

10. cvičení

Zkus koncentrovat své myšlenky na slůvko Maria. Imaginuj toto jméno ve žhavých písmenech na temné noční obloze. Drž tuto představu stále ve vědomí. Dýchej zhluboka a při vydechování vyslovuj monotónně toto jméno. Vyvaruj se však při vyslovování tohoto jména spojovat je s představou nějaké ženy. Jedná se zde jen o obraz, resp. evokaci písmen před tvým zrakem. Totéž cvičení se opakuje i s otevřenýma očima.

11. cvičení

Zkus nyní koncentrovat své myšlenky na *pojmem* zdraví. Dýchej asi deset minut bez námahy - zhluboka a dalších deset minut mumlej slůvko zdraví. Důležité však je, abys nevytvořil představu zdravého člověka, nýbrž toliko abys ve své mysli setrval na pojmu zdraví. Toto cvičení konej hned při otevřených očích.

12. cvičení

Nyní si za koncentrační objekt zvol *světlo*. Nemysli však na Slunce - nýbrž jen na světlo, jež toto vyzářuje.

Ve dne konej toto cvičení se zavřenýma očima, v noci s otevřenýma. Cvičení lze považovat za zdařilé, podaří-li se ti udržet představu - pocit jasného čistého světla po dobu deseti minut, aniž jsi byl během této doby vyrušen jinou vloudivší se myšlenkou.

13. cvičení

Obrať nyní svoji pozornost na myšlenkové útvary, jako formy. Za tím účelem posad' se ve dne k oknu tak, aby ses mohl pohodlně dívat na oblohu. Provádíš-li pokus v noci, zatemni světnici tak, aby tam nevnikal sebemenší světelný paprsek zvenčí. Toto cvičení má se provádět s otevřenýma očima - bez mrkání, strnulým pohledem. Ve dne tedy díváš se takto oknem do světla. Nesmíš ale očima sledovat žádný eventuálně se nahodivší pohyb, tj. let hmyzu, ptactva, atd. Touto strnulou fixací zraku

vyvoláš ve svém vidění jakýsi rozestupující se otvor odstředivě se zvětšující. V tomto volném, jakoby vzduchoprázdném prostoru, užíš pojednou větší či menší kuličky, mající vzhled mýdlových bublinek. Tyto koule jsou stále v pohybu - buď postupují proti sobě, nebo se různými směry vzdalují. Pozoruj tyto elementály bez jakéhokoliv pocitu asi čtvrt hodiny. Cvičení pak přeruš. V noci se objevují tyto koule v barvě načervenalé. Necvič déle než čtvrt hodiny.

14. cvičení

Za temné noci usad' se u okna tak, abys mohl spatřit kus oblohy. Před tímto cvičením vyvol si nějaké vhodné mantram pro obranu - a toto asi po dobu pěti minut tiše mumlej. Nyní opět strnulým pohledem, jaký byl popsán v předchozím cvičení, pohlížej ven a koncentruj se na astrální světlo. Jako bylo v předchozím cvičení popsáno, vznikne i zde jakýsi „vzduchoprázdný prostor“. Potom užíš stejnoměrně se zesilující „světelný stín“. Po delší koncentraci se tento stín pozměňuje v obrovskou světelnou úroveň, kterou nelze nazvat prostorem. Užíš-li v tomto světle větší pohyby, přeruš okamžitě cvičení. Zdařilo-li se toto cvičení v noci, opakuj je i ve dne.

15. cvičení

Toto cvičení se provádí tak, jako předchozí cvičení čtrnácté. Mantram - strnulá fixace - jež však nemá působit zvláštní námahu. Nyní má následovat dokonalá koncentrace na astrální úroveň. Objevuje se opět nejdříve onen „vzduchoprázdný prostor“ - pak světlo astrálu - a konečně nastupují vidiny, které jsou mnohdy velmi jasné, takže je lze podržet dlouho v paměti.

II. část praxe ve fragmentech

Každý den po ulehnutí na lůžko proběhni v myšlenkách celý den. Snaž se spravedlivě zhodnotit, co bylo onoho dne dobrého, a co neblahého. Snaž se rychle rozpoznat své hlavní omyly tohoto dne. Co jsi učinil špatného, to už bez lítosti propusť v zapomenutí ale hned na příští den si urči vhodnou nápravu. Věz, že jenom ten, kdo je schopen sebepoznávání, jedině ten půjde kupředu. Jen jasné stanovisko k věcem tohoto světa uvolní tvoji cestu i tam, kde tvůj duch se ukládá k odpočinku - ve spánku. Tento vyjasněný poměr k věcem zbystří i neznámé smysly, jež se probouzejí za spánku. Tam přijímáš pak slovo Boží. Nezapomínej před spaním na modlitbu. Není zbytečná. Bůh dává svým i ve spánku, což jim náleží.

Hleď být také zdrav. Oběť čas pro vhodné koupele a masáže. Věz, že studená voda je léčivá nejvíc zjara v době, kdy příroda vydává nejvíc svých elektrických sil. Nuže, důležité složky pro vývin imaginace a rozvoj duševních sil jsou: aktivita, pasivita - vdech a výdech - výživa ducha a těla - péče o hlavu a míchu. Také ale: *hmat, sluch - a jasnosluch* jsou spolu velmi úzce spjaty, a proto třeba přihlédnout i k tomuto způsobu vývinu, jak jen se kde příležitost naskytne.

Uč se tedy uvádět do naprosté pasivity nejenom celé tělo najednou, nýbrž také toliko jednotlivé části těla. Uč se ohmatávat jednotlivé předměty (mince, klíče atd.) se zavřenýma očima a snaž se vstřípít si současně jejich obraz. Uč se s větší jistotou pohybovat se v noci a rozeznávat přesně předměty hmatem. K tomu účelu zříkej se po čas cvičení používání svítilny, zápalek atd. Taková cvičení jsou totiž výbornou přípravou pro rozvoj imaginace a podivuhodně probouzejí a zesilují schopnosti psychometrické.

Uč se tedy cítit, hmatat *záchvěvy* různých předmětů - zpočátku, klepneš-li na ně, ale pak i bez klepnutí. Takto podivuhodně bystříš jemnost svých smyslů, zvětšuješ svou pozornost a schopnost koncentrační. S ubýváním smyslových klamů ubývá i jemných klamů duševních. Tak se naučíš nejen hmatat a slyšet tóny předmětů, ale ucítíš tyto vně i vnitřně.

K poznávání věcí je podstatné toto cvičení:

Nech předměty padnout a přesně si pamatuj jejich zvuk. Pak se obrať, zavaž si oči - a necht' tvůj přítel nebo známý pouští na zem různé předměty jako *mince, lžíce, brambory, dřevěné věci* atd. Zkoušej sluchem určit, co spadlo. Později zkus udávat i tón oněch padlých předmětů. Nato se uč vycítovat jakost - ducha v tónu - a to zkoušej stále při každé naskytnuvší se příležitosti i venku - v dešti, v tekoucí neb padající vodě - ve větru - v pohybech haluzí, křovisek, trav, atd. Důležitou je ale

také schopnost rozeznávat váhu každého předmětu. Naučíš se tak vážit i věci ducha. Uč se měřit okem délku předmětů, lidí, vzdálenost mezi nimi, atd. Ale zkus také vytříbit časový smysl tak, abys téměř na minutu dovedl odhadnout čas bez hodinek. Rovněž pěstuj smysl rovnováhy... Počínej si takto: zavři oči, upaž ruku na stranu nebo nahoru a pokus se velkým obloukem zachytit druhou ruku tak, abys uchopil přímo prst vztyčené ruky, aniž by sis jakkoliv ke spojení vztyčenou rukou napomáhal. Cvič tak dlouho, až se zdaří. Pak změň ruce, polohu, atd. Dej například jednu ruku pod stůl a druhou kolem nohy stolu se pokus zachytit jen prsteník, apod. Všechny tyto cviky směřují k úsilí *zapojit se s duchem věcí*. Tak lze i věcem rozumět. Zde leží i to, čemu se říká slyšet trávu růst. Můžeš se učit i slyšení tónu svého srdce. Bzuč písmenko „m“ s koncentrací do srdce. Probouzíš v sobě „Ego“ svého já. Tento srdeční tón můžeš vůlí nechat kmitat celým tělem.

Cit, vidění, jasnovidnost.

Uč se rychle rozpoznávat mezi sebou barvy. Přestříhni například stejně velké kusy papíru, které pomaluješ různými barvami - jako např. žlutou, bílou, černou, zelenou. Tyto různé zbarvené listy polož vedle sebe. Dívej se na ně asi jednu minutu, pak zavři oči nebo se obrať - a pokus se představit si tyto barvy a vyjmenovat je během jedné minuty správně, v onom pořadí, jak ležely. Na ulici dobře pozoruj. Sebemenší předmět hled' správně zachytit. Třeba se tu učit koncentrovanému vidění - opustit ledabylé přebíhání očí z předmětu na předmět. Nemá nám ujít ani špendlík na ulici - žádná maličkost kolem nás, ani ve vzduchu. Třeba se tedy naučit vidět dobře hrubou hmotu, abychom nepodléhali klamu. Bylo tu již jednou řečeno: kdo podléhá klamům tohoto světa, podléhá i klamům světů jiných. Proto jsou tací jasnovidci, kteří sice svých schopností nabyli bez jakéhokoliv cvičení, ale tato schopnost jim není mnoho platná, jelikož třeba vidí to, co nechtějí - ale to, co by si velmi přáli, zůstává jim stále utajeno - a nepoznávají také žádných souvztažností mezi tím, co viděli. Při vývinu této schopnosti má být brán zřetel na největší péči o míchu. Bzučením slabiky „m“, o němž byla dříve zmínka, podporuje se značně probouzení tohoto smyslu v míše. Tím projednána věc z hlediska anatomického a fyzikálního a zbývá učinit ještě zmínku o skupině chemické a éterické. Chemická skupina souvisí s *chutí* - telepatii - přenosem myšlenek. Éterická souvisí s *čichem* - intuicí a realizací. Poslední dvě skupiny lze si procvičit individuálními nácviky po ovládnutí skupiny první. Úplné ovládnutí všech čtyř skupin představuje dokonalého člověka, jak ho Bůh stvořil, a biblická připomínka (Matouš) „Duch zajisté hotov je, ale tělo nemocno“ stojí velmi blízko těmto věcem.

III. část praxe ve fragmentech

Založ si magický deník a zapisuj kriticky každý poznatek a úspěch i neúspěch. Je dobře určit vždy předem pracovní plán na příští den. Denně a stále oživuj v sobě myšlenku, že jsi akumulátorem sil. Nevydávej jich zbytečně. Každou práci spoj s vědomím, že ti napomáhá uskutečňovat tvá přání. Při každé práci hled' *být duchem cele oddán dotyčnému úkonu* - to je neúčinnější postup v osobní magii. *Celý život se ti tak stane obřadem...* Poznamenávej si také své snové zážitky - jsou měřítkem tvého okultního postupu - zejména, znáš-li trochu symboliku. Uč se přecházet ze soustředěnosti do pasivního stavu a cvič se v jeho prohloubení. Modlitby před jídlem a po něm nejsou rovněž bez významu. Také využívej zákona mlčení - uč se den ze dne více mlčet. Využívej mlčení a pasivity jako spojovacího prostředku s jakoukoliv božskou silou, nebo vlastností. Počínej si takto: usedni nebo ulehni v dokonalém pasivním stavu a pak stručně formuluj svá přání (božské zdraví, vyrovnanost atd.). Nyní v myšlenkách takřka zakřič znovu toto své přání do astrálu - neviditelná - prázdnoty, kterou sis připravil - toto své mantram. Pak myšlenku rychle přetni a zůstaň v absolutně negativním stavu a prázdnotě tak dlouho ležet, až se ti v myslí, resp. v hloubi tvého nitra ono mantram jakoby ozvěnou ohlásí... tj. vrátí. Na počátku to trvá poněkud déle, a to asi jednu až jednu a půl hodiny. Pak znovu opakuj toto mantram - ponoř se do sebe a ještě pár minut vyčkávej v pasivním stavu.

Vyslov pak v duchu krátkou děkovnou modlitbu a jdi za další svou práci. Tato věc dokonale provedena, může se ti stát magickou modlitbou par excellence...

Uvažuj o následujícím cvičení. Představ si oba světové póly (kladný a záporný) a představuj si, že jejich spojením v sobě probudíš všechny duchovní poklady, jež se na těchto koncích světa nacházejí. Utvoř si v duchu spojovací dráhu s těmito poklady a vdechuj rytmicky do sebe odtud vyvěrající sílu.

Čím více na své fyzické tělo přitom zapomeneš, tím lépe pro tebe. Zkus to a přesvědčíš se o podivuhodném účinku tohoto cvičení...

Další cvičení:

Nakresli si pentagram o průměru asi pěti centimetrů. Posad se před obrazec nejprve v pasivním stavu - a pak medituj o vlastnostech tohoto obrazu, v otázkách. Např.: v čem záleží dokonalost tohoto symbolu - jaké jsou vztahy mezi číslem pět a tebou? Polohy jednotlivých čar jsou symboly sil, jež na mne působí. Polohou svého těla znázorni tento symbol (nohy rozkročeny, paže upaženy, tzv. adeptská pozice) - imaginuj, jak se v tobě zvětšuje, a mluv: „Hvězda z chaosu. . .“ - pociťuj, jak žhavé čáry tě pronikají - jak sám jsi touto hvězdou, atd. Necvičí se déle než deset minut. Podobným způsobem můžeš pracovat i se symbolem Slunce. Medituj např.: proč je kruh dokonalejší nežli hvězda - co a koho představuje tento kruh - a co tečka uprostřed kruhu? Co se stane, když tečku v kruhu na kteroukoliv stranu posuneš? Nyní si představ tento kruh žhavě svítící. Vnoř se do středu té tečky, cít se sám oním středem - na každou stranu je stejně daleko k obvodu kruhu. Kol dokola šlehá žhavě kružnice. Zaměňuj také místo uvnitř kruhu. Představuj si sebe sama na různých místech v kruhu - a zkoumej, jak se ti bude kruh jevit nyní. Mluv k sobě: „Všude střed“. - Zaživej to také vnitřně... Necvičí se rovněž déle než deset minut.

Jako další cvičení této kapitoly je dobré zařadit tzv. cvičení rakvové (viz toto).

Strom poznání

Chceš-li pocítit kus vesmíru v sobě, pokus se o následující: vžij se do malého dubu - cít se úplně jako strom. Imaginuj, jak jsi k zemi připoután, jak tvé nohy jako kořeny vysávají šťávy ze země. Proživej, jak vítr s tebou pohybuje, jak déšť tě ovlažuje, a pociťuj postupně veškerá přírodní dění a působnost všech živlů na tebe jako strom. Proživej, jak vzrůstáš - až jsi zdatný strom. Proživej a imaginuj postupné rozrůstání haluzí - své koruny - jak mohutníš, až svým stínem zastíňuješ půl zeměkoule. Slunce nad tebou svítí, večerní mlhy tě zahalují a opět ranní rosa ovlažuje. Proživej imaginativně postupně všechna roční období s jejich náladami. Tedy jaro, léto, podzim a zimu. Všiměj si při meditaci změn v působení prvků a živlů na tebe působících - jako na strom. Opadávání listů. Jejich tlení - jak se vše mění v zemi, pak ve vodu, vzduch a oheň. Pak opětně proživej vzrůst do nejvyššího bodu jasu, síly, vzdornosti, atd. Znovu odumírej a rozkládej se zase v živly. Hledej na svém těle tyto zákony analogie. Celá příroda podléhá tomuto vlnění - těmto přeměnám prvků v živly. Tímto cvičením se má docílit analogické *připodobnění aury* k přírodě. Tak se můžeš naučit kdykoliv a libovolně naslouchat rytmu přírody, dovedeš ho v sobě vyvolat - dovedeš se mu přizpůsobit - dovedeš přírodě i čelit. Po tomto cvičení zůstaň několik okamžiků v trpném stavu, čímž cvičení skončíš. Takto stáváš se postupně přírodním člověkem - vždyť jen jako přírodní člověk můžeš s přírodou pracovat skutečně magicky. Tato přírodní symbolická magie dá se různě modifikovat: strom poznání - kosmu - strom osudu - strom života - atd.

Dobré je také toto cvičení:

Představ si určitého člověka v jeho lidském vývoji od dětských do stařeckých let, až k jeho smrti, zániku a rozpadu tělesné schránky - kostí - a jak se i tyto posléze rozpadnou v prach a smísí se se zemí, pískem a jsou odplaveny vodou... Nech tak přejít před svým zrakem životy lidí a jejich zánik ve vlasti či v cizině - jejich smrt vleklou chorobou, či nešťastnou náhodou, atd. Totéž - avšak mnohem plastičtěji - můžeš provést s představou určitého známého ti místa, jak se během let od tvého dětství měnilo, a jak se ještě bude měnit dále. Tak si pokus vykouzlit např. určitý dům, v němž jsi bydlel, cestu, určitou městskou čtvrť, celé město anebo i celou zem... jak se toto vše změnil - co z toho bude za 100, 500, za 1000 roků. Pokus se imaginovat ona místa, kde kdysi byly lesy či pole, pak zahrady, domy, atd.

Tato místa dosáhnou svého relativně nejvyššího bodu rozvoje, ale budou třeba zase znovu zničena a zpustošena, a znovu na nich vyrostou lesy, a pustiny se rozprostřou tam, kde kdysi vládl velkoměstský ruch. A opět tu budou rostliny a zvířata, která zde naleznou svůj nový život - tam, kde kdysi absolutní pán člověk - se sebevědomě usmíval, a hovořil o moderních zázracích budoucnosti. Proč toto vše se takto změnilo, byvši spoutáno do zcela jiné formy bytí?... Forma a proměna - toť vše, co vidíme. Životní tempo a názory se pozměňují s dobou. Jen zrak je stále omezen. A pro tyto věci, jež člověk vidí - pro tyto věci pláče, želí jich, nebo je na ně pyšný. Celý tvůj život ale není nic, než rychlý pád do smrti. Jaký to často naivní trh s hloupostí! Jaký trh a bláznovský tanec lidí, kteří spějí z nevědomosti života do nevědomosti smrti. Leč dosti o tom.

Jiná cvičení

Hora

Postav se - nohy poněkud od sebe. Stůj tak pevně, jako bys měl nohy v zemi zcela zapuštěny - se zemí srostlé. Oči zavřené a nehýbej se. Vyvolej si představu, že jsi hora. Do představy se třeba tak vžít, abys své tělesné pociťování ztratil, a sám se cítil horou. Tvé nohy jsou úpatím hory, pokrytým křovisky a skalami, a po tvých stoupajících úbočích se rozkládají lesy, cesty, potůčky, skály, praménky atd. Prožívej, jak v tobě buší tento slavný rytmus přírody, a procit'uj v něm obě jeho stránky, tj. radost a slávu života, ale i žal a pocit konečnosti. Cítíš, jak tě horké slunko opéká, vichřice ošlehávají, sněhy, bouřky, lijáky a krupobití stále opracovávají tvá úbočí. Pociťuješ to bolestně, ale všechno chápeš jako rytmus života.

Mořská vlna

I toto cvičení provádí se jako předešlé. Jsi volnou vlnou, chladným elementem bez pudů, odpoután od země, a přece ve věčném pohybu na jejím těle. Procit'uj rytmus přílivu a odlivu a snaž se zachytit vážnou a odevzdanou náladu zeleného šerosvitu vod, v nichž se zrcadlí všechna tušení věcí, které už byly, a které věčně zase budou.

Hvězdnatá obloha

Toto cvičení je velmi nesnadné a vyžaduje značné téměř básnické - představivosti. Má se cvičit vleže, ve zcela pasivním stavu, večer nebo v noci. Vybav si nejprve představu mysteriózního majestátu noční oblohy s jejími modrými hlubinami a tisíci světél. Tento obraz stáhni do sebe tak, jako by tvá lidská aura byla hranicemi kosmu. Tak v tobě krouží a pohybují se celé sluneční soustavy s měsíci, planetami, stálicemi, vlasaticemi, meteory, mlhovinami atd. Všechno v majestátním pořádku a klidu. Tak jako krev ve tvém těle, právě tak proudí silové proudy tohoto kosmu. Tak bleskurychle, jak se tvá myšlenka může přenést do kteréhokoliv z tvých údů, právě tak bleskurychle můžeš se ocitnout v tomto kosmu, kde jen chceš být. Udělá-li se toto cvičení správně, dostavuje se pocit dokonalého klidu, který s žádným jiným stavem nemůže být srovnáván. Nevolnost nebo sebemenší neklid naproti tomu prozrazuje, že se ve cvičení udělala nějaká chyba. Pak dlužno začít jindy a lépe se připravit.

Cvičení nekonečné

Pohodlně ulehni a zahleď se na světelný paprsek, který si vhodným způsobem vyvoláš tak, aby padal do naprosté tmy kolem tebe. Fixuj naň zrak - delší dobu nemůžeš - a pak se zahleď do čiré tmy. Paprsek se bude delší dobu ve tvém vidění zrcadlit, zeslábne, až posléze zmizí v nekonečném prostoru. Představu tohoto nekonečného prostoru hleď v mysli podržet co nejdéle.

Potom se zkoncentruj na ideu, že celý život je vlastně zrcadlení. Všechno co tě potká, vše co se ti stane a přihodí - ať už dobré či zlé - všechno je odpovědí na tvůj duševní stav. Pochopíš-li hloubku této téze, uznáš to, a všechno si podle toho zařídíš, zmizí potom ledacos, co tě až dosud pronásledovalo.

Věz, že všechno co zažiješ, je vlastně jenom výronem, reflexí tvé vnitřní duchovní zralosti. Jakmile se tato prohloubí, dostane i svět jinou barvu - a též i v něm se mnohé prohloubí - a ty nakonec si vědomě vyvoláš to, co potřebuješ.

Budeš-li někdy venku sám, na pěkném slunci je dobré evokovat v sobě vhodné mantram odpovídající slávě tohoto věčného zdroje. Můžeš si sám vytvořit takové mantram o několika větách - a toto pak mnohokrát opakuj za průvodního rytmického vdechování sluneční prány. Též i do srdečního důlku možno koncentrovat stále formulku: „Srdce světa“... Dbej, aby slunce *stále a stále* v tobě vycházelo. Musíš je ale sám zapálit.

Žalm svíčkový

Ve svém osobním tónu intonuj vnitřně následující žalm - a zachycuj vibrace této intonace v celém těle. Přitom měj rozžatou svíčku:

Jsem plamen věčného svitu - jsem vánek, který nezmizí. Jsem světlo, které od počátku bylo svaté. Svaté, svaté, svaté je mé jméno. Jsem láska, jsem nekonečně milosrdný - jsem bleskem letícím z nebes na zemi jsem nepohyblivý, nestvořený - svaté, svaté, svaté je jméno mé.

Toto cvičení setká se jen tehdy s velkým zdarem, byla-li proň připravena půda absolutního klidu - vnitřního ticha.

IV. část praxe

Následující cvičení je jednou z nejkratších praktik, jakými se dosahuje jinak téměř nedostupných výsledků. Že ale tato metoda je velmi obtížná, je nabíledni...

Prvé, co učiníš - vyhledávej co nejvíce samotu. Víš přece, že žádný z mistrů nečinil jinak. Velmi důležité však přitom je, abys blízkost svého Boha vždy - nepřetržitě - pociťoval. Pak umlčet absolutně všechny myšlenky. Žádná nesmí vystoupit mimo absolutnost tvé vůle. Tak docílíš živou bdělost a podnítiš absolutní pozornost ve své duši. Vyber si potom dobře ti vyhovující asánu, pomocí níž utlumíš mnohé překážky a potlačíš jakoukoliv fyzickou nevolnost. Získáš tak nadvládu nad svým tělem a asánou nahradíš také i obtížné a zdlouhavé cviky hathajógické. Pak začneš aktivní a pasivní koncentraci (stav nebytí) - cvičit budeš tak dlouho, až dosáhneš v aktivitě i pasivitě dharanu (stav udržení plynule po 12 vteřin) - a dhyanu (12×12 vteřin) a posléze Samadhi (tj. stav 12×12×12 vteřin). Jakou ideu nebo předmět koncentrace si zvolíš, je vcelku lhostejno. Jedná se tu především o vyvolání aktivního a pasivního stavu.

Následující cvičení dává guru velmi pilnému čelovi až po dokonalém ovládnutí asány. Žák sedí ve své asáně a zhušťuje (imaginuje) z univerzálního (bílého) éteru bílou kouli asi o 10 cm v průměru. Pracuje s ní ve své obraznosti asi jako kuchařka s těstem. Má ji dokázat v několika vteřinách tak silně materializovat, že se stává i fyzickému zraku viditelná. Musí však právě tak rychle umět kouli znovu dematerializovat. Dokázal-li žák takto kouli bez zásahu jediné myšlenky podržet po dobu 12×12 vteřin - tedy ve stavu dhyanu pokračuje v dalším cvičení. Vytvoří si znovu kouli. Tuto pak nasycuje buď nějakou posvátnou slabikou nebo mantram, které do ní spoutá. Dále za opětovaného mumlání svého mantra či slabiky vodí tuto kouli různými částmi těla, hlavou počínaje. Tak zcela zvolna koule putuje přes temeno hlavy ke středisku mezi obočím, pak dolů k višudhi (středisko pod hrtanem), pak k srdci, pak do důlku srdečního, sleziny, do ledvin, dále do solárního plexu, potom do genitálií. Odtud dozadu do muladháry a pak míchou zvolna nahoru znovu nazpět do temene hlavy. To se pak znovu a znovu opakuje tak dlouho, až se to zdaří bez sebemenšího přerušení provést sedmkrát za sebou. Cvičení směřuje, jak vidno, k postupnému oživení všech lotosů (čaker).

Dospěl-li žák k uspokojivým výsledkům, dává mu guru další cvičení: Žák vytvoří znovu žhavě bílou kouli - leč tentokrát nikoliv zevně, nýbrž uvnitř. Tuto kouli podrží co nejdéle v srdečním důlku. Koule má mít zář malého slunce a má prosvítit a rozžářit celé tělo. To se cvičí několik týdnů.

Podobně jako se pracovalo s koulí, vytvoří se nyní dále - mezi obočím - bíle svítící trojúhelník, v jehož středu je umístěno oko. Oko má být přesně mezi obočím a má mít barvu normálního žákovy oka. Dosáhl-li žák potom s touto koncentrací dharany, spojí obě cvičení dohromady tak, že imaginuje současně kouli i trojhran s okem. Takové cvičení pak značně rozšiřuje vědomí, a nadto podivuhodně

zvětšuje schopnost imaginační. Proto říká mistr žákovi, že plamen srdce má být rozsvěcován a udržován olejem mozkovým.

V nyní uvedeném cvičení jedná se o to, aby čelova imaginace dosáhla ještě hlubšího účinku - téměř hrubohmotné manifestace: ruce se předpaží, dlaně dovnitř, a ve dráze mezi dlaněmi se imaginuje hůl. Jakmile žák pocítí, že je objekt dosti reálný, počne hůl ohýbat, a to tak, že přibližuje dlaně k sobě.

Hůl je „elastická“ - klade tudíž odpor, který musí žák ve svých dlaních pocítit tak silně, jako by tento odpor vzbuzoval v jeho ruce nějaký skutečný prut. Je-li cvičení delší čas opakováno, stává se i tato hůl viditelnou. To je potom skutečná magická hůlka, se kterou lze provést mnohé fenomény. (Vzpomeň též Mojžíšovy hole!) Dosáhne-li na této cestě žák pozitivních výsledků, může pak co nejrychleji probudit všechny čakramy.

Třeba si uvědomit, s kterým principem mu bylo určeno probuzení provádět. Vezme-li žák např. princip Atman - tu posvátnou slabikou odpovídající lotosu, který chce oživit, vytvoří modrou kouli (modř odpovídá principu Atmanu), a spoutá tuto formulku do určené koule. Formulka se tedy intonuje v tónu „G“. Pak se koule vede do určeného lotosu - a s intonací se pokračuje s přáním, aby se toto středisko probudilo. Máme-li např. probudit středisko višudhi, přijde v úvahu formulka *jang*. Žák v těchto silách, jichž cvičením dosáhl, nevidí svůj cíl... Jeho cíl je ve spojení s Bohem.

Ztotožňování — ladění — představa

Ztotožňování a ladění

Ztotožňování je praktika, jejíž geneze je spojena přímo s genezí dějin starověké magie. Je to umění, jemuž lze těžko někoho učit, a proto již nadpisem prozrazujeme, že naše práce bude toliko výčtem pokynů a předpokladů, jež dlužno respektovat, aby pracovní úsilí osamoceného operátora nebylo již od počátku zbytečné. Ve svých komentářích k problému této praxe však upozorňujeme na podrobnosti, jejichž cena vysvitne každému, kdo se prakticky pokusí tuto věc si ověřit. Ztotožňování je v podstatě základnou a současně vnější stavbou tzv. ladění, kterým dosahujeme cílů značně vyšších. Obě praktiky jsou na sobě závislé a úzce se prolínají.

Provedení obecně

Ztotožnit se s někým, nebo s něčím, znamená vžít se do formy i podstaty pozorovaného objektu tak dokonale, že s ním tvarově i obsahově splyneme, žijeme, cítíme, a existujeme v něm natolik, že osobně přestaneme existovat. Nastane jeden z případů:

- a) Přeneseme se do objektu, s nímž splyneme.
- b) Vytvoříme v sobě pocitově obraz objektu s jeho náplní.

Operaci končíme tím, že:

Ad a) Zpětnou cestou převedeme představu z předmětu opět do sebe - tj. ztotožníme se opět sami se sebou.

Ad b) Navozujeme rázem pocit aktivity vlastní osobnosti a tím provádíme retuš - oddělení cizího obrazu od vlastní osobnosti.

Postup cvičení a varianty

1. Cvičení provádíme zpočátku večer, o samotě, při mírném světle. Pozorovaný předmět položíme před sebe asi do vzdálenosti jednoho metru. Začínáme předměty se zcela jednoduchou formou, nejlépe geometrickou (úsečka, bod, čtverec, trojúhelník, kruh atd.).

2. Po dostatečné mechanizaci předchozích cviků přikročíme teprve k předmětům složitějším a složitým - ať se již jedná o věci skutečné, nebo fotografie věcí, rostlin, zvířat nebo lidí.

3. Pokračujeme objekty bez názoru, tj. pracujeme již jen dle své paměti a představ, jak jsme v stavu si objekt v paměti vyvolat.

4. Pokračujeme buď s názorem, anebo s představou, avšak zkusíme k objektu připojit část, anebo celé prostředí, v němž se obvykle nalézá.

5. Pokračujeme ve svých pokusech přímo v přírodě, venku, i mezi lidmi, ve společnosti, zkoušíme alternativy, měníme objekty a eventuálně přecházíme již ve formu ladění, a to znovu počínaje odstavcem číslo 2.

6. Poněvadž tato cvičení, jak bude dále vysvětleno, lze doplnit pořízením kontrolních fotografií, je dobře, aby zpočátku předměty byly raději jednoduché, barevně příznivé pro fotografii, a hlavně malé. Tak například květiny, zvířátka, broučci, motýli, poštovní známky, pečeti, znaky, miniatury, mince, drahokamy, šperky, medailonky atd.

Podstata věci

Ztotožňování je tedy předně zkušeností našich smyslů a zkušeností naší paměti. Hovoří-li někdo o své slabé paměti pro tyto věci, neleží podstata této nesnáze ani tak v jeho paměti, nýbrž v tom, že jeho dojmy během smyslového vnímání byly asi slabé a velmi povrchní. Je známo, že lidé chodí po

léta ulicí, aniž ji dovedou z paměti popsat - a naproti tomu není známo, že by byl někdo zapomněl dojmy při loučení, shledání, smrti, anebo za takových okolností, kdy smysly byly prudce nebo působivě přivedeny k bdělosti a pozornosti. Žádná věc tohoto světa není tak chudá, aby nestála za pozornost. Každá věc a každá forma má svoji náladu. Nálada je šatem ideje. Pozorujeme-li ale příliš dlouho jen očima, vidíme příliš mnoho detailů. Učme se pozorovat věci více v jejich podstatě, v jejich nápadnosti. Určujme rychle, co vyslovilo nejlépe jejich celek, a která z vlastností tohoto celku působila na nás nejdříve. Převládajícím prvkem věci nebo děje může být někdy tvar, jindy barevnost, či vůně a jindy zase její dojem sluchový, zvukový. Učme se tedy převládající dojem věci stanovit tak, jak si ho věc sama vynutila. Řekneme-li například slovo „česnek“, napadne nám možná dříve jeho pach, nežli tvar jeho listů a cibulky. Zrovna tak je tomu například při slovech: had, jehla, vosk, peří, koule, krystal, rajské jablíčko atd. Zde vidíme jejich vyslovenost v určité dominující *vlastnosti*.

Ta však u jiných předmětů již tak zjevná není, protože úhrnný dojem je třeba podvojný, anebo ještě daleko složitější. Správně pochopená podstata věci je pak zárukou správně odvozených následků a souvislostí, jež s ní musí být skloubeny. Nenechme proto na sebe působit dříve asociace ladiče, než předmět sám, protože tyto asociace - a často už odlehle, ideové - nám značně dovedou zastřít pravou podstatu věci samé. Duch každé věci je přesně svázán s její podstatou. Tato podstata je pak vyjádřena tvarem, a vyjádřena tak dokonale, že tu hovoříme o příčinné souvislosti. Čím je tvar přesnější a přiléhavější, tím je i idea konkrétnější. Vlastnost každé formy poznáváme pocitově dobře proto, že byla tak přesně tvarem vyslovena.

Příroda - komparace

Pohledme, jak dobře lze tyto věci poznávat na cvičeních v přírodě samé. Ta totiž dobře zprostředkuje rychlé navázání spojení mezi pozorovatelem a objektem již tím, že na nás působí současně mocně jednotou prostředí. Všimněme si, jaký je třeba rozdíl mezi dojmem samoty v přírodě a pocitem samoty doma - v příbytku. Tato je dána izolací čtyř stěn - tichem. A hle - opět rozdíl tohoto ticha v přírodě, na rozdíl od ticha v příbytku. Zdálo by se, že ticho příbytku a celá jeho atmosféra je značně chudší. A přece obývací místnost je prostředím často velmi složitým a někdy málo vhodným právě k tomuto druhu prací, nebylo-li ovšem na to předem jinak pamatováno. Nebudeme pokračovat v těchto komparacích a konstatujme prozatím, že ideální samotu k těmto účelům poskytuje předně otevřená příroda. Zde nalzáme často prostředí takřka připravené pro naše práce již tím, že to, co my chceme činit v malém a jaksi teprve pokusně, to poznáváme zde v bezprostředních zážitcích, celistvější, názornější a dojmově sytější. Sáhne-li potom na kterýkoliv článek tohoto celku, lehce nám vyplyne poznání článků předchozích, stejně tak jako následujících. V tomto prostředí se snadno přesvědčíme takřka ve velkém o asociativní genialitě Tvůrce, který nezná onoho lidského: „In omnibus aliquid - in toto nihil“ (o všech věcech něco, o celku ale nic). Ničeho se neobávejme na cestě za poznáním více, než tohoto „nedoučení“. Vždyť velké pravdy neodkrýváme svým myšlením, jako spíše tím, že se staneme schopnými v nich se odrážet.

Naším úkolem budiž vždy snaha přenášet své vědomí do idejí, o nichž víme, že nás povedou k poznání celku. Proto obracíme své úsilí k tomu, abychom rozuměli i „neživým věcem“ jakožto složce onoho celku, abychom, pochopivše ducha kterékoliv z nich, vnikli třeba i tam, kde lze obrazně - a přece po pravdě - „slyšet trávu růst“, a kde lze hovořit se vším, co bylo stvořeno. Neznáme proto lepšího pracovního prostředí pro naslouchání této řeči, než uprostřed přírody samé. Lesní stráně, samoty, doliny, luka, rokle, zapadlá zátiší, pole, zahrady, vody a všechna taková místa, kde je potřebné ticho k „naslouchání“, kde je „klid k vidění“ - tam lze dosáhnout i ztišení osobnosti... „Kdo chce naslouchat - musí se nejdříve sám odmlčet...“ To je klíčová věta umění, jemuž se pouhým výkladem sotva kdo naučil, neboť není skutečností bez rytmu a není žádného poznání od praxe odděleného...

Od formy k obsahu - tj. od ztotožnění k ladění

Pokusme se vysvětlit podmínky pracovního postupu. Lze ho shrnout do pouhých dvou vět:

1. Chci-li se stát předmětem - objektem - i s jeho duší, musím nejprve pochopit dokonale jeho vnějšek jeho formu.

2. Stal-li jsem se touto formou, a vstřebal a vychutnal jsem tak všechny vlastnosti vnějšku této formy, navázal jsem už přímé spojení s obsahem celku - s jeho podstatou - vyjádřenou výslednou idejí, úhrnem, kterým byla tato forma vyslovena.

Forma, barva, dominující detail - který jsem z ladiče-objektu zachytil a nasál do sebe - musí nyní nutně ve mně evokovat nějaké dění - zážitek - a tím je *pocit*. Ten je ovšem zprvu nejasný, nesrozumitelný, svou novostí cizí, ba nedefinovatelný. Divím se - mám pocit něčeho, co jsem třeba nikdy neprožil a nevychutnal. Skoro vždy se to vymyká úsilí slovního vyjádření a překvapuje to zcela tak, jako bych například poprvé v životě přemýšlel o čtverci, o kterém jsem krom školních definic nevěděl nic více, a také mne ani nenapadlo, že by se o něm více říci dalo. A přece mi tu bleskne hlavou třeba hned několik pocitů současně, například o tom, co je to ohraničenost, smysl konečnosti v ploše, která je zákony souměrnosti uspořádána právě tak, aby usnadnila chápání nespočetných jevů dalších, a proto je to asi jeden z řady ideálních prvotvarů číselné logiky, vyjadřující ideu čtyřpólové harmonie, atd.

Leč v pocitovém prožívání to však vypadá ještě jinak. Vynoří se tu sice pocit, avšak hned na něj naváže druhý, třetí a třeba řada dalších, a to někdy v rychlém sledu, že je ani řádně nestačíme registrovat, a přece o nich víme tak, jako bychom je viděli svázány v logickém kruhu a seřazeny kolem jádra - ideje. Informují nás bezpečně - rychle, neuvěřitelně rychle. Je to někdy řada překvapení, jež zcela zatají dech právě nad tím, že se lze všechno dovídat najednou - a to ze zdroje, z něhož jsme již žádných poznatků nečekali. Takto k nám začínají věci hovořit - a to řečí novou, dosud nám neznámou. Víme, aniž jsme studovali, víme, aniž jsme obvyklým způsobem usilovali, víme posléze brzo i to, že poznání nemá hranic...

O dokonalosti představy pro praxi

Tímto způsobem udivuje jogín Evropana, kterému řekl neuvěřitelné detaily o něm samém, a tímto způsobem i my můžeme číst, kde nám libo. Základnou je tu umění ztotožňovací, k němuž teprve řadíme umění ladění, o němž jsme v předchozích řádcích vyprávěli.

Čistě ztotožňovacích praktik odedávna používala magie k tomu, aby operatér mohl implantovat svoji vůli, představu, nebo přání do předmětů, nebo živoucích bytostí, lidí, tam kde chtěl žádoucí reakci uplatnit. Byli jsme svědky nesčíslných praktik tohoto druhu, kdy byly přenášeny reakce pocitové, mechanické stejně tak, jako jsme viděli tyto jevy rázu téměř fenomenálního ve vyvolaných jevech zrakových a dobře všem slyšitelných jevech sluchových. Všude jsme se nakonec přesvědčili o tom, že *lidský organismus je jakýmsi univerzálním přístrojem, jímž lze reprodukovat téměř celý svět*. V této oblasti je ale umění ztotožňovací pouze operační základnou, na které zručný praktik pracuje s řízeným, ovládaným světlem.

Viděli jsme však kdysi v počátcích i tento příklad prostého ztotožnění: Sedělo se ve společnosti a jeden z účastníků mne soukromě před tím upozornil, že zkusí postupně, kdo ze zúčastněných je nejlepší senzitiv. Bude to prý ten, kdo se začne divit a pak si stěžovat, že ho nesnesitelně svědí třeba pravá noha.

Stalo se tak a ozvala se brzo jedna z účastnic. Stejného druhu byl i tento jev: Šli jsme procházkou kolem domku u silnice, v němž bydlela vdova s třemi dětmi. Operatér vdovu dobře znal a věděl, že v tuto dobu jsou dvě z jejích dítek ve škole. Když jsme use dli opodál domku, upozornil mne, že po provedené identifikaci připojí představu, že jedno z jejích dítek před domkem pláče, a tím vdovu vyvolá rychle ven. To se pak skutečně stalo. Oba jevy byly vyvolány prostou a účinnou identifikací, na jejíž provedení byla hned navázána představa žádoucího jevu. Vidíme tedy, že podkladem tohoto umění je jenom dokonalá představa, tj. taková představa, jejíž magnetickou silou je smyslová

zkušenost. Této skutečné představivé paměti nelze dosáhnout jinak, než neustále opakovanými vizuálními cviky, které můžeme, resp. musíme provozovat neustále. Může to být kdekoliv, ale zvláště na objektech, které vidáme periodicky, a tu hned provádíme kontrolu souhlasu představy se skutečností.

Spojení s obsahem

Ladičem se nám může stát cokoliv. Užitekový předmět, keř, živočich, nerost a každý konkrétní objekt ačkoliv i abstraktum nám může být ladičem. Na prvním místě však si povšimneme ladiče konkrétního. Tento nás informuje především o sobě, avšak tím i o svých příbuzenských souvztažnostech, a proto je současně klíčem dalších analogií. Podmínkou bezpečného kontaktu s ladičem musí být citlivá pozornost, které předcházelo celkové uklidnění.

Jakmile forma ladiče zaujala plně naši pozornost, musí paralelně s tím postupovat úplně odmlčení naší osobnosti. To není možné bez určité lehké pasivizace mozku. Tuto fázi nazýváme „*otevřeným stavem pozorování*“... Tato „otevřenost“ se velmi podobá typickému citově zvědavému pozorování dítěte, které skutečně dovede být okouzleno formou nebo barvou. A teprve tento stav navozuje konečnou a žádoucí fázi, ve které se necháváme již doslova „ovlivnit obsahem ladiče“. Zpočátku je výsledek třeba dost dlouho nepatrný a pocitově mlhavý. Opakováním na jiných objektech a zvláště venku v přírodě přibývá postupně na určité pocitové konkrétnosti. Ta se skutečně objeví až zážitkem jednoho podstatného pocitu (pocit vlastnosti), o němž sice mnoho říci neumíme, avšak jehož výjimečnost jsme již přece jenom zažili a ve vědomí registrovali. Jakmile se nám pak začne dařit alespoň jednu takovou vlastnost pocitově konstatovat, jsme již u konkrétního začátku věci.

Zachytivše takto podstatnou vlastnost objektu, třeba jen jednu, dosáhli jsme tím přístupu k následným a pravděpodobným účinkům indukce, která pak zprostředkuje další rozšiřování a konkretizování podstaty novými souvztažnostmi. Projevují se nám určitými dílčími impulsy, nebo zcela krátkými pocitovými apely, které v dalším průběhu nabývají konečně i větší souvislosti, jsou jaksi reálnější ve svých úhrnech a dávají pak konečnou formu tomu, co nazýváme „pocitovou řečí“. Leč i takový úhrn, či podstata věci může být někdy těžko slovy definovatelná. Zůstává to pro nás často prostým abstraktem tak, jako bychom řekli, že ta či ona rostlina je „zhmotnělým milosrdenstvím“, nebo láskou, jiný předmět trpkostí, atd.

Ladění pózismem

Přesvědčili jsme se, že „úhrnná idea“ se promítá do vnějšku nějakou konstantou - zevním výrazem takže kdo se zabýval elementární introspekci, ví již, na co myslíme. Můžeme tedy v obráceném dění např. takovou lidskou pýchu vyjadřovat pózistickou náladou, konkrétním výrazem, stejně jako například rozhodnost, nebo pomalost, nestálost, těkavost, pevnost, rozvážnost, dobrotu, krutost a bezpočet dalších - ba snad téměř většinu elementárních protikladů. Můžeme takto vnitřek vyjadřovat navozeným pózisimem a mimikou právě tak, jak to mnoho lidí činí bezděčně, pudově, ba nutkavě. Avšak to, co profánní člověk činí z elementární pudovosti, takže jeho mimika, chování a celý zevnějšek je projevem přirozeným, ba dokonce prostým musem, to reintegroujícímu má naopak sloužit k navození a zdůraznění elementárních kladů, které k zharmonizování osobnosti potřebuje. Kdo tedy ví, že forma a obsah jsou nedílnou jednotou, tomu je forma výkladem obsahu, obsah tedy může evokovat formou. Proto na cestě reintegrace užíváme i těchto vědomostí v provádění pózismu formálního i zvukového. Věnujme proto stejnou pozornost pózismu těla, pózismu mimickému, tak jako pózismu hlasu a slova, čímž dosáhneme i výsledných žádoucích reakcí v prožívání niterném.

Abstrakta, souvztažnosti - jiné způsoby ladění

Řekli jsme, že také abstraktum může být ladičem, pomocí něhož dosahujeme větší reálnosti prvků, tvořících základnu takového abstrakta. Představme si v úloze ladiče abstrakta: milosrdenství, nebo poctivost.

Poznáváme tu něco ze souvztažností onoho úhrnu nazývaného třeba „milosrdenstvím“, a tím se přibližujeme jeho jádru, jež je dáno úhrnným pojmem, a to „jakostí“. Jakost nutí ke komparaci a jediné komparací, tj. porovnáváním, dosahujeme hodnot skutečného poznání. Náladu vyvolanou ladičem, kterou jsme dříve nazvali „otevřeným stavem pozorování“, můžeme podnítit evokovat - rozmanitými prostředky. Nálada může být podnícena: slovy - zvuky - hudbou - a rytmem vůbec. Může být ale podpořena i jinými rozmanitými prostředky, např. prostředím ovlivňujícím pozorovatele (příroda - chrám - upravený příbytek atd.), pózismem, barvami, a stejně tak vůněmi. Vidíme tedy, že prostředky k navození „otevřeného stavu“ mohou být zevní nebo vnitřní, anebo obojí současně. V Orientě, nebo například v Persii se hojně používá prostředku ladit se slovy, zvukem, anebo jen rytmem. Brahmanismus má dokonce celou svoji nauku, Mantra-jógu, a také v církevních dějinách Evropy vidíme tento princip stále živý, jakožto umění - třeba jen prosté slovo v sobě cítit - myslit - a učinit ho všemocným prostředkem. Celý systém ladění lze nakonec rozvrhnout na:

1. Systém tzv. ladění přímého, při němž žák má sice před sebou přirozený ladič (nikoliv tovar), avšak toliko jako pomůcku. Vedle toho si určí úkol - konkrétní téma, o kterém pak hovoří, používaje ladiče jako pomůcky - avšak hovořit o něm nesmí, nýbrž se musí držet zvoleného tématu. Lze přitom použít i určitého systému otázek, které pracovní postup usnadňují.

2. Systém, v němž dodržujeme celý postup popsany v předchozím odstavci, avšak téma si žák volí již abstraktní, pomocí něhož lze přejít na jakýkoliv výsledný předmět (pomocí tohoto sekundárního abstraktního ladiče).

3. Systém prostý (ztotožňování), jak byl zevrubně v našich jednotlivých kapitolách této studie popisován.

Promítnutí představy - fenomén

Známe-li nyní některé z podmínek onoho tajemného procesu, kterým lze vnikat do podstat věci a pocitový zážitek věci naopak promítnout navenek, resp. vyslovit ho formou, musíme se ještě zmínit o přídatném jevu, který se někdy může dostavit - a to tehdy, bylo-li dosaženo třeba jen dílčí dokonalosti v provedení této věci.

Je to fenomén realizace představy. Můžeme pak hovořit o tom, že to, co my si představujeme lze učinit viditelným i našim blízkým. Můžeme stejně tak slova a zvuky na jiném vzdáleném místě učinit jinému slyšitelnými, můžeme přenášet pocity, pohybovat věcmi, atd. Zní to jistě iluzorně - a přece si můžeme tyto věci ověřit prakticky. Ba můžeme tak učinit dokonce i tehdy, jestliže jsme takových schopností nedosáhli. Můžeme totiž takový fenomén již za základních daných podmínek fotografovat, a to tehdy, kdy ještě tyto obrazy jsou tak slabé, že je nelze zrakem nebo smysly zjistit. Můžeme však tyto obrazy různým způsobem zesílit. Tyto metody ale popisovat nebudeme, neboť ti, jimž je naše studie určena, by jich neužili. Vědí, že společným principem věci je emise světla. Řízení a ovládání světla je základnou, na kterou upozorňuje již prvá lama tarotu, a všechny fenomény dějin magie mají toto společné východisko. Tomu, kdo dospěl k poznání těchto věcí až sem, jistě neušlo, že snad již počínaje biblickými zázraky vidíme stále v podstatě dvě alternativy, které jsou přímým nebo nepřímým vysvětlením téměř každého fenoménu. Je to:

1. Cesta aktivní, která v postupném výcviku člověka a celou jeho bytost pro tyto věci připraví, tedy cesta vysloveně magická, na které člověk víceméně „může, co chce“.

2. Druhý způsob má mnoho variant, jejichž společným jmenovatelem je vždy prvek citový. Vidíme proto v této skupině člověka dobrovolně nebo bezděčně ovlivněného, člověka používajícího

prostředkujících metod. Operační základnou je nejčastěji náboženství. Vidíme zde proto předně mystiku odevzdanosti, a to od prostých náboženských projevů až k extázi, fanatismu nebo askezi. V dílčích projevech pak tu jsou výrony mohutných emocí vzplanuvší víry, touhy, pověrečného strachu a všech silných citových explozí.

3. Třetí skupina je jakýmsi „mezipatrem“ oblasti moudré odhodlanosti a vědění na straně jedné a sny mocného dojmu na straně druhé. Představuje tedy tato skupina rituální sjednocení variant víry a vědění.

Nebude bez zajímavosti, doplníme-li nyní konečně přemýšlení o hodnotách lidské citové představy některými dokumentárními poznámkami. My víme, že mnozí světci, členové klášterních klauzur, asketové, ba i prostá média, velmi často ženy a senzitivové vůbec se dožili spontaneity různých fenoménů jen proto, že celou svoji bytost buď spoutali do oblasti určitých představ, anebo svůj citlivý organismus čas od času vystavili možnosti identifikace s představou, nebo silného prožitku určitého pocitu. Touto cestou byla navozena podmínka excitace tzv. tvůrčího pocitu, jenž je tajemnou silou, která umí třeba naráz strhnout neomezená kvanta světla potřebného k provedení „bezděčného zázraku“. My však víme, že k takovým jevům došlo také za určitých obřadných okolností, dokonce i u zvědavých prostáček excitovaných tajemnou naučenou procedurou, a posléze víme, že k podobným jevům došlo někdy i u dětí. Všichni ale plnili asi dobře podmínku, o níž jsme v začátcích hovořili, totiž navození tzv. „otevřeného stavu“. Všude jsme však viděli onoho společného činitele, totiž představu, anebo komplex představ ve funkci ladiče, a to ladiče působícího okamžitě, anebo v dlouhém časovém rozpětí.

Představa a podpůrné prostředky

Naše tělo je podivuhodnou soustavou orgánů, spojených nervovou sítí, v níž je možno z jednoho orgánu převádět energii do orgánu druhého. Vždyť již jen pouhým stažením svalstva se produkuje volná energie, jež se sice mění v teplo, ale možno ji cvikem a někdy i bezděčně převést, nebo převádět do orgánu jiného, a tak ji použít k zesílení reálnosti obrazu, představy nebo pocitu.

Lékařství má projevy nedobrovolných vjemů označení „halucinace“. A hle! Tato nám známá halucinace však nemusí mít vždy podstatu nedobrovolnosti a smyslového klamu a může být vyvolána také jinak. Potom ale i její manifestační základna je jiná a ztrácí svůj patologický charakter. Abychom se o věci přesvědčili, musíme si uvědomit, že halucinace má být předně něco, co vidíme jen my sami, a musí to tedy být jen náš osobní smyslový klam. A přece se můžeme přesvědčit o tom, že za určitých okolností tomu tak není. Podráždíme-li sítnici buď mocnou představou nějaké věci, anebo třeba jen pouhou představou světla, tu upozorujeme, že tuto „halucinaci“ věci pak bezděčně promítáme přesně do prostoru - „z oka ven“.

Je tomu tak proto, protože jsme přece uvyklí věci pozorovat v prostoru, v určitém místě - tedy prostě ve vnějším světě, v jejich prostředí, mimo nás samé. Proto i zrakovou aparaturu, tj. čočku oka, nutíme v tomto případě k tzv. akomodaci, tj. k zaostření na předmět dle jeho pomyslné vzdálenosti od nás. Při tomto dění však nezůstává při pouhém podráždění sítnice, nýbrž vzniká tu chvění (rytmus), které se přenáší, indukuje i do vukolního éteru, takže podrážděnou sítnicí vyrobené světlo (nebo obraz) prochází obráceným způsobem lámajícím prostředím oka opět ven, a je tudíž zase promítáno přímo do prostoru, na místo, kde si věc představujeme jakožto skutečný předmět, anebo skutečné světlo. Tyto halucinativní projekce jsou však zpravidla tak slabé, že druhými osobami nemohou být ani vnímány, ani fotografovány. Mohlo by se tak stát teprve po určitém zesílení, o kterém jsme již dříve hovořili.

Toto zesílení by nastalo, kdybychom např. počali převádět nervovou energii z jedné nervové oblasti do druhé, a kdybychom tento přeliv po určitou potřebnou dobu řídili a udrželi. Prakticky nejsnazší způsob provedení této věci je tam, kde se produkují největší kvanta tělesné energie. To dává předně výkon svalový. Energie uvolněná svalovým výkonem se mění v teplo, a proto ji dlužno podchytit současným intenzivním zaměstnáním jiné nervové oblasti, přičemž první výkon (svalový) musí být toliko zmechanizovaný. Pak vidíme, že aktivizace jedné oblasti nervové musí být zvýšena

úměrně proti pasivizaci nervové oblasti druhé. V praktickém provádění tudíž výkony svalové nesledujeme, kdežto s žádanou představou se ztotožňujeme ve vypjaté akci. S intenzivní svalovou funkcí je ale totožná i každá jiná prostá námaha, jako např. strnulé sedění, nehybné stání, nehybné hledění neb naslouchání atd., takže v těchto výkonech vidíme právě tak dobře i souvislosti probíhajícího napětí nervového. Na praktické pozadí promítnuto by věc vypadala asi takto: Vyvolíme si určitou polohu těla (asánu), třeba nikoliv pohodlnou, a setrváváme v ní nehnutě a strnule, zatímco současně a se zvýšenou intenzitou vrháme všechnu svoji pozornost na představu např. květiny. Tímto způsobem je představa květiny zesilována přílivem energie, vznikající z produkce námahy spojené s asánou.

Odtud pak je ovšem již jen krůček k smělým realizacím, byla-li věc dostatečně dlouho opakována, eventuálně ještě jinými způsoby rozšiřována. Tedy již takto jsou tyto jevy nejen doložitelné fotograficky, ale i konstatovatelné druhými pozorovateli, takže přestávají být subjektivním zážitkem, čili halucinací. Všimněme si nyní, jak této znalosti zákona o převodu energie bylo užíváno v dějinách magie. Tato znalost se stala hlavním podpůrným prostředkem, ba téměř základnou nespočetných orientálních praktik. V čele všech stojí indická jóga a její cviky, jako např. hladovění, klečení, fyzické týrání, dechové praktiky (asány) a nejrůznější druhy fyzické i duševní askeze vůbec. Všimněme si takového jogína, nebo světce. Evropan nad ním žasne a hlavně ho lituje. Jogín však ve skutečnosti prožije přitom více radosti, ba rozkoše, nežli bolesti a odříkání - a nadto hlavně vždy dosahuje svého cíle. Kdo chce tedy pochopit, může tak učinit v cenné devize. Její podstata je jen v užitém poznání, že např. takové mlčení, odříkání, nebo tzv. magické sliby, půst, ba i pouhé hlasové i pózistické a niterné zdánlivé maličkosti se dovedou stát velmi výraznými aplikacemi jógy - čili hospodařením s cenným animalizovaným světlem. Nakonec třeba opět připomenout, že se praktického provádění tohoto způsobu ani v Orientě neuvžívá tak zcela odděleně, jak jsme ho popisovali.

Pro Evropana má cenu pokusně-přesvědčivou, ale orientální praktik, v tyto věci zasvěcený, používá nadto a současně i jiných podpůrných metod - a to dle variant, které jsme na předchozí straně v odstavcích 1, 2, 3 popsali. (viz. Promítnutí představy - fenomén) Ty zůstávají závěrečným slovem této studie. Je však bláhovým, kdo se domnívá, že poznání jakéhokoliv druhu v této oblasti práce dosáhne bez odříkání. Vždyť odříkání samo je už poznáváním a nezměníme na tom nic ani tehdy, rozlišíme-li je na dobrovolné a nucené.